

 1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

Χρήστος Κιούσης

Το Τελευταίο Ταξίδι

 1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ (30 ΣΕΛΙΔΩΝ)

Ευαγγελία Τσιγάρα

Από Πέτρα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ - /92

BookStream.eu

ΣΕΙΡΑ: Γραφή
1η έκδοση: Αθήνα, Ιανουάριος 2024
Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης
«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
ISBN 978-618-5386-39-9

Copyright ©2024 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
& Χρήστος Κιούσης
Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς
Ίωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα
Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611
website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

Χρήστος Κιούσης

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

Ένα τρένο ταξιδεύει μέσα στη νύχτα σε ένα δρόμο χωρίς επιστροφή. Οι επιβάτες του, άνθρωποι εντελώς διαφορετικοί μεταξύ τους, μοιράστηκαν την ίδια αγωνία και τελικά επέλεξαν να συναντήσουν το θάνατο με τον ίδιο τρόπο: όρθιοι, αγέρωχοι, χορεύοντας για τη ζωή που έζησαν ή που δεν έζησαν. Στροβιλίζονται με τη μουσική στον αέρα σαν πεταλούδες γύρω από το πυρωμένο φως που θα τις φέρει πιο κοντά στον τελικό τους, μοιραίο προορισμό...

(Στους γονείς μου
Στη Μαρούγια της ζωής μου)

ΧΡΟΝΟΣ

Δεκέμβριος 1935

ΤΟΠΟΣ

Σιδηροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκη-Βελιγράδι

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΡΑΖΗΣ: Υποστράτηγος Ε.Α., ετών 60, ήρωας Βαλκανικών πολέμων & μικρασιατικής εκστρατείας, βενιζελικός, Μακεδόνας. Στρατιωτικός ακόλουθος στην Κωνσταντινούπολη. Δύο φορές σύζυγος, μία φορά πατέρας, άξιος αλλά άτυχος και στους δυο τομείς. Λάτρης της καλής ζωής, γνώστης της Ιστορίας, πατριώτης. Αυξημένη αίσθηση του δικαίου.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: Ετών 48. Ψυχίατρος/ ψυχαναλυτής, υφηγητής στο πανεπιστήμιο στις Βιέννης, οπαδός του Φρόυντ, τον οποίο γνώρισε προσωπικά. Θεωρητικός, μελετητής, με ακαδημαϊκές γνώσεις, σφαιρική μόρφωση, αποστασιοποιημένος από τη ζωή, με την ψυχραιμία καθαρή ματιά του αμέτοχου παρατηρητή.

ANNA ΡΩΜΑΝΟΥ: Αριστοκράτισσα Ελληνο-Ιταλικής καταγωγής, κάτοικος Κέρκυρας, ετών 67. Καλοντυμένη, ευτραφής, σνομπ, γκρινιάρρα, μη-μου-άπτου. Επισκέπτεται την αδελφή της στο Βουκουρέστι, με την ανιψιά της.

ΕΛΕΝΑ ΠΡΟΑΣΤΟΥ: Ανιψιά της Ρωμανού, ζωγράφος, γύρω στα 36. Γοητευτική, προκλητική, αντισυμβατική, τέκνο του καλλιτεχνικού Παρισιού του μεσοπολέμου. Οπαδός του μοντερνισμού, χειραφετημένη, παραδομένη στις απολαύσεις, πύρινη, αλλά με βαθιά κρυμμένη υπαρξιακή αγωνία που τη φέρνει στα όρια του κυνισμού..

BIKENTIOS: Μπάτλερ της Ρωμανού, απροσδιορίστου ηλικίας, αγνώστων λοιπών στοιχείων, ομοφυλόφιλος. Μιλάει σπάνια, αλλά κάνει καιρίες παρατηρήσεις. Στο έργο επωμίζεται επιπλέον το ρόλο του αφηγητή.

ΝΙΟΠΙΑΝΤΡΟΙ: Ζευγαράκι 20 & 18 ετών σε ταξίδι του μέλιτος.
Πολύερωτευμένοι.

ΜΟΥΣΙΚΟΙ: Οικογένεια περιπλανώμενων τσιγγάνων
μουσικών. Άγνωστης καταγωγής, απροσδιόριστης
συγγένειας, έρχονται από το πουθενά.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ψυχοπομπός. Μαυροντυμένη, ψηλή, αδύνατη,
με σκαμμένο ευγενικό πρόσωπο, ηλικιωμένη,
καλοστεκούμενη, απόκοσμη και μείλιχα.

ΠΡΑΞΗ 1η

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Βρισκόμαστε σε μία αμαξοστοιχία, παρακλάδι του Όριεντ Εξπρές, που σήμερα, σωτήριοι έτος 1935, διέρχεται από τη συμπρωτεύουσα. Συγκεκριμένα, είμαστε σε μια κουκέτα του βαγονιού της πρώτης θέσης. Οι επιβάτες του τρένου μας προέρχονται από διάφορα μέρη της Ελληνικής επικράτειας -η οποία χάρη στον Ελευθέριο Βενιζέλο, εκτείνεται πλέον από τη Κρήτη μέχρι τον Έβρο- και από διάφορες κοινωνικές τάξεις: την ξεπεσμένη αριστοκρατία, τη διανοήση της μεσαίας τάξης, την εργατική τάξη και τους περιθωριακούς, τους ανένταχτους. Όλοι τους μοιράζονται κάτι κοινό: Είναι ανυποψίαστοι για αυτό που τους περιμένει... Εισέρχεται στο βαγόνι της πρώτης θέσης μια παρέα τριών ατόμων: Πρώτη εισβάλλει η Άννα Ρωμανού με μπλαζέ ενοχλημένο ύφος.

ANNA (μονολογώντας): Απαράδεκτο!

Κουνά νευρικά τα χέρια, σα να προσπαθεί να τινάξει από πάνω της τη σκόνη. ANNA (ανακουφισμένη): Εδώ τουλάχιστον υπάρχει μια στοιχειώδης τάξη.

Ουδεμία σχέση με το βαγόνι της δεύτερης θέσης, με εκείνους τους βρώμικους κουρελήδες μουσικούς. Το πιστεύεις ότι κάθονται κατάχαμα; Βικέντιε, μπορείς να απιθώσεις τις βαλίτσες μας.

Ο Βικέντιος τακτοποιεί τις αποσκευές στα ράφια επάνω από τους καναπέδες και βολεύεται στο διπλανό κουπέ. ANNA (απευθυνόμενη στη νεαρή γυναίκα που την ακολουθεί): Έλενα, θα καθίσεις εδώ, δίπλα μου.

Η Έλενα φορά ένα ταγιέρ ανδρικού στυλ και πουκάμισο με σκόπιμα ανοιχτά τα δύο πρώτα κουμπιά, από όπου προβάλλει με αυθάδεια το πλούσιο στήθος της.

ΕΛΕΝΑ: (με χαριτωμένη κοριτσιίστικη αφέλεια): Ότι πείτε, θεία. Καθήστε εσείς πλάι στο παράθυρο, να απολαύσετε την υπέροχη θέα του ταξιδιού. (Αμέσως προσθέτει με βλοσυρό ύφος, μιλώντας μέσα από τα δόντια πολύ σιγά, ώστε να σιγουρευτεί πως η θεία της δεν ακούει): Μπας και γλυτώσω από τη φλυαρία σας...

ANNA: (κάθεται με προσοχή και χάρη στη θέση πλάι στο παράθυρο τακτοποιώντας σχολαστικά τη μακριά φούστα από μουσελίνα γύρω από τα πόδια της): Το άκουσα! Βικέντιε, άνοιξε σε παρακαλώ το νεσεσέρ, βγάλε μια βεντάλια που θα βρεις μέσα, εκείνη με τις ισπανικές γιρλάντες και τη χορεύτρια του φλαμένκο.

Ο Βικέντιος υπακούει. Βρίσκει τη βεντάλια και τη δίνει στην κυρία του.

ANNA: Η ατμόσφαιρα είναι πνιγηρή, σα να μην κυκλοφορεί ο αέρας εδώ μέσα

BIKENTIOS: (ευγενικά προσφερθείς): Επιτρέψτε μου να ανοίξω το παράθυρο, κυρία (Απευθυνόμενος στη συνέχεια στην Έλενα): Με την άδειά σας, φυσικά.

ΕΛΕΝΑ: (προσποιητά ευγενικά χαμόγελο): Περιττή η συγκατάθεσή μου, αγαπητέ, αφού στο τέλος γίνεται πάντοτε αυτό που θέλει η θεία.

ANNA: (απευθυνόμενη στην Έλενα): Μπορείς να γκρινιάζεις όσο θέλεις, αλλά έχω υποσχεθεί στη μητέρα σου να σε φροντίσω μετά την ατυχή επάνοδό στο από τους Παρισίους και ειδικά το σκάνδαλο που ξέσπασε όταν μαθεύτηκε η σχέση σου με εκείνη τη νέγρα.

Η Άννα κάνει μια κίνηση αηδίας - αποδοκιμασίας

ΕΛΕΝΑ: Η Ζοζεφίν Μπέικερ δεν είναι κάποια τυχαία «νέγρα», είναι διάσημη χορεύτρια. Όσο για την έκφραση που μόλις σχηματίστηκε στο πρόσωπό σου, σε πληροφορώ ότι ήταν καλύτερη από πολλούς επώνυμους άνδρες καλλιτέχνες,

που προσπαθούσαν απεγνωσμένα να ισοφαρίσουν τη φήμη των ερωτικών τους επιδόσεων με εκείνη του ταλέντου τους.

ANNA: Αχ, ξέχασα την κλίση σου προς τον καλλιτεχνικό κόσμο. Η μητέρα σου σε έστειλε για να σπουδάσεις την ζωγραφική τέχνη, όχι τους ζωγράφους!

ELENA: Μην ανησυχείς θεία, δεν περιορίστηκα μόνο στους ζωγράφους. Άλλωστε, και εσύ, εξ όσων μαθαίνω από τη μητέρα, έχεις αρκετούς καλλιτέχνες στο ερωτικό σου παλαμρέ..

Η Άννα γουρλώνει τα μάτια και κουνά γρηγορότερα τη βεντάλια της,

ANNA: Τι εκφράσεις είναι αυτές; Σου υπενθυμίζω ότι ομιλείς σε μία κυρία, η οποία γνωρίζει καλά πώς να κρατά την θέση της στην κοινωνία. Παρ' ότι υπήρξα νεοτάτη χήρα, δεν έδωσα ποτέ το δικαίωμα να συζητείται η προσωπική μου ζωή από τους Κερκυραίους. Τις σχέσεις που συνήφα περιστασιακά με κάποιους κυρίους κατά τις επισκέψεις μου στα κτήματα του μακαρίτη του θείου σου, στην Τοσκάνη, τις κράτησα πάντα μυστικές. Αλλά μην ανησυχείς, σε λίγες ώρες θα είμαστε στη μητέρα σου, στο Βουκουρέστι και θα έχεις να κάνεις πλέον με εκείνη.

ELENA: «Έχω δύο μανάδες που με κατατρέχουν σα μαινάδες». Θυμάσαι το λογοπαίγνιο που χρησιμοποίησα στις επιστολές που αντάλλαξα με εσάς τις δυό τα δεκάξι αυτά χρόνια; Πώς τα καταφέρατε και με πείσατε να εγκαταλείψω το Παρίσι για το Βουκουρέστι...

ANNA: Ακόμα και ένας ανοιχτόμυαλος έμπορος σαν τον πατέρα σου, έρχεται στιγμή που κουράζεται να ακούει συνεχώς κουτσομπολιά στα σαλόνια της καλής κοινωνίας για την άστατη ζωή της θυγατέρας του και παύει την οικονομική της στήριξη.

ELENA: Εσείς και η μητέρα κάνατε δυο έκτακτους γάμους. Και οι δύο επιλέξατε πλούσιους άνδρες. Μόνο που εσείς,

θεία, υπήρξατε πιο τυχερή. Ο θείος μας άφησε χρόνους
νωρίς...

Η Άννα φτύνει τον κόρφο της

ANNA: Έλενα!. Σε παρακαλώ, μη γίνεσαι χυδαία! Ξέρεις πόσο
αγαπούσα το θείο σου. Περισσότερο κι από τον εαυτό
μου!

ΕΛΕΝΑ: Α, αυτό δυσκολεύομαι πολύ να το πιστέψω. Μόνον
εσάς αγαπάτε πιο πολύ από τον εαυτό σας...

ANNA: Ως εδώ! Τα φαρμακερά σας λογοπαίγνια να τα
απευθύνετε στους καλλιτέχνες που γνωρίσατε στα καφέ
της Μονμάρτης, δεσποινίς μου. Οι φήμες λένε πως ήταν
αρκετοί...

ΕΛΕΝΑ: Έχετε δίκιο, θεία μου. Μπορεί σαν ζωγράφος να
μην έγινα γνωστή, σαν ερωμένη πάντως απέκτησα
τεράστια φήμη. Ξέρετε όμως πόσο δύσκολο είναι
για ένα ανυπεράσπιστο κορίτσι να αντέξει τις κρύες
χειμωνιάτικες νύχτες στις σοφίτες της Μονμάρτης; Τα
χρήματα που μου έστελνε ο γενναιόδωρος πατέρας
μου μετά βίας κάλυπταν νοίκι και δίδακτρα. Πόσο
επιθυμούσα ένα χουχούλιασμα στη ζεστασιά της σόμπας
του Café de la Paix και μιάς κούπας αχνιστού γαλλικού
καφέ...

*Στο σημείο αυτό εισέρχεται στο βαγόνι ο Αλκιβιάδης Ραζής.
Τοποθετεί τις αποσκευές του απέναντι από αυτές των δύο
γυναικών, στρέφεται προς το μέρος της Άννας και προχωρά στις
συστάσεις.*

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αλκιβιάδης Ραζής, στρατηγός εν αποστρατεία.

*Στο άκουσμα της φράσης η βυθισμένη σε σκέψεις γυναίκα
αναπηδά στο κάθισμά της. Η τραχιά φωνή με τη μακεδονική
προφορά ανήκει στον άνδρα που στέκεται απέναντί της και της
τείνει το χέρι.*

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ω, με συγχωρείτε, σας ξάφνιασα

Η φωνή του γλύκανε. Η Άννα σηκώνει το βλέμμα και τον κοιτάζει ερευνητικά. Μετρίου αναστήματος, στιβαρός, γύρω στα 60. Ψαρά γκρίζα μαλλιά, παχύ περιποιημένο μουστάκι. Σκούρο κοστούμι με πλήθος κουμπιών. Μπότες επιμελώς γυαλισμένες. Πόδια ενωμένα σε στάση προσοχής. Το ευγενικό χαμόγελό του την επαναφέρει σε κατάσταση ηρεμίας.

ANNA: Άννα Ρωμανού, θεία εν ενεργεία

Κοιτάζει ερευνητικά, με ένα ελαφρύ μειδίαμα, προσφέροντας το λευκό της χέρι στο στρατηγό. Εκείνος το ακουμπά με την άκρη του μουστακιού του. Αμέσως στρέφεται στη Έλενα

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Η ωραία ανιψιά, να υποθέσω

ΕΛΕΝΑ: Υπόθεση εκ του ασφαλούς, κύριε Ραζή. Ευχαριστώ για την προσφώνηση.

Η Ρωμανού αναπηδά στο κάθισμά της για δεύτερη φορά

ANNA: Έλενα, είναι πρόπον να πεις στον κύριο Ραζή το όνομά σου.

Η νέα γυναίκα κοιτάζει έντονα στα μάτια τον άνδρα, χαμογελώντας με κοριτσιίστικη αφέλεια:

ΕΛΕΝΑ: Έλενα Προάστου...

Ο Ραζής βήχει αμήχανα, αλλά ανακτά αμέσως την ψυχραιμία του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (με θεατρικό στόμφο, βαθαινοντας περισσότερο τη φωνή του): Κυρία μου, σας βεβαιώ ότι η προσφώνησή μου ανταποκρίνεται πλήρως στην πραγματικότητα

ΕΛΕΝΑ: (με παιχνιδιάρικη διάθεση): Το εκφράζετε τόσο εύγλωττα, που σας πιστεύω

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μάλιστα. Κυρίες μου, το ταξίδι προβλέπεται,

ει μη τι άλλο, ενδιαφέρον...

Ο Ραζής κάθεται στη θέση του, απέναντι από την Ρωμανού

ANNA: Πείτε μου κύριε Ραζή, εσείς, ένας στρατηγός του ένδοξου ελληνικού στρατού, θα έχετε ζήσει πολλές μάχες. Τι το ενδιαφέρον βρίσκετε στην παρέα δύο κυριών σε ένα βαγόνι τρένου;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Η αλήθεια είναι πως στο πεδίο της μάχης η απειλή είναι ορατή. Οι σφαίρες που σφυρίζουν δίπλα σου. Ξέρεις όμως πώς να φυλαχτείς.

ANNA: Είστε παντρεμένος κύριε Ραζή;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αυτή την εποχή όχι. Στο παρελθόν υπήρξα δύο φορές. Δυστυχώς εχίρεψα και τις δύο.

ΕΛΕΝΑ: Άρα ξέρετε να προφυλάσσετε όχι μόνον από τις σφαίρες, αλλά και από τις γυναίκες, ή μάλλον, για να ακριβολογήσω, να απαλλάσσετε.

ANNA (έξω φρενών): Προς Θεού, Έλενα. Τι είναι αυτά που λες στον άνθρωπο;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (προς την Έλενα με αυστηρό ύφος): Υπήρξα πολύ αφοσιωμένος εις τας συζύγους μου, κυρία μου. Ήταν και οι δύο ευαίσθητες. Είχαν κλονισμένη υγεία. Η πρώτη απέθανε κατά τον τοκετό. Η δεύτερη από πνευμονία. Παρ' όλα αυτά στάθηκα στο πλευρό τους έως το τέλος. Δεν τις εγκατέλειπα, όπως άλλωστε υπήρξα πιστός και στις πεποιθήσεις μου. Ήμουν εις εκ των αξιωματικών που έμειναν εις το πλάι του Βενιζέλου, παρ' όλο που διαφώνησα με τη διχαστική απόφασή του να σχηματίσει την κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης μετά το συνταγματικό πραξικόπημα του Κωνσταντίνου.

ANNA: Έχετε παιδιά;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Είχα ένα γιό από την δεύτερη σύζυγο, αλλά μου τον πήρε η πατρίς. Η πατρίς ξέρετε, είναι πολύ απαιτητική ερωμένη...

ANNA: Ω, πολύ λυπούμαι γι αυτό...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μην λυπάστε, κυρία μου. Έφυγε για ευγενή σκοπό...

Τελείωσε μάλλον εσπευσμένα τη φράση του, για να υποδεχτεί τον επόμενο συνταξιδιώτη, που μπαίνει φουριόζος στο βαγόνι. Του συστήνεται ευγενικά.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αλκιβιάδης Ραζής.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Θεόφιλος Παπανικολάου

Ανταποκρίνεται στην εγκάρδια χειραψία του στρατηγού, ο οποίος σπεύδει να του συστήσει τις κυρίες με την άνεση οικογενειακού γνωστού. Οι γυναίκες παρατηρούν το νεοφερμένο επίμονα, έως αδιάκριτα, όσο εκείνος τακτοποιεί τη βαλίτσα του στο ράφι, μέχρι που κάθεται απέναντι στην Έλενα Προάστου τοποθετώντας ένα χαρτοφύλακα στα πόδια του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Με τι ασχολείστε, κύριε Παπανικολάου;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Είμαι γιατρός. Ψυχίατρος, για να προλάβω την επόμενη ερώτησή σας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μάλιστα! Ενδιαφέρον. Εγώ είμαι απόστρατος στρατηγός του ελληνικού στρατού και υπερήφανος Βενιζελικός!

(Ο προβολέας φωτίζει μόνον τις δύο κυρίες) Όσο ο Ραζής και ο Παπανικολάου συστήνονται, η Άννα Ρωμανού γυρνάει και φιθυρίζει στην ανεψιά της: «Γοητευτικός, καλοντυμένος, αρκετά ψηλός και αρκετά μορφωμένος ώστε να σταθεί ελάχιστα δίπλα σου στην κοινωνία της Κέρκυρας». Η Έλενα μορφάζει με αηδία.

ANNA: (φωνάζει έκπληκτη) Όστε γιατρός! Αλήθεια, τόσο νέος?

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: «Εάν ρωτάτε την ηλικία μου, είμαι 48 ετών», απαντά σε εύθυμο τόνο.

Η Έλενα διακρίνει αμέσως τη λεπτή ειρωνεία στη φωνή του. Το στοιχείο αυτό της κινεί το ενδιαφέρον.

ΕΛΕΝΑ: Πού σπουδάσατε, κύριε Παπανικολάου?

Η Έλενα παίρνει την οικεία της θέση του αιλουροειδούς που ζυγίζει το θήραμά του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Στη Βιέννη

ΕΛΕΝΑ (αναφωνώντας): Στην πόλη που διδάξε ο μέγας Σίγκμουντ Φρόυντ.

Ο ψυχίατρος δείχνει να μην εντυπωσιάζεται από το σχόλιο της γυναίκας.

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: Γνωρίζετε το έργο του?

ΕΛΕΝΑ: Τόσο, όσο μου χρειάζεται, για να κατανοήσω τι συμβαίνει στο μυαλό των ανδρών, ανεξάρτητα κοινωνικής τάξης, φυλής, ή πνευματικού υπόβαθρου...

Η Άννα Ρωμανού στο μεταξύ φορά τη μάσκα του ύπνου και παριστάνει την κοιμισμένη, αφήνοντας τη Φύση να κάνει τη δουλειά της...

Ο άνδρας κοιτάζει την Έλενα εξεταστικά, δίνοντάς της την ευκαιρία που περίμενε. Καρφώνει το βλέμμα της επάνω του, ασκώντας όλη της τη γοητεία. Παρατηρεί το αρυτίδωτο πρόσωπο, τα πυκνά ατημέλητα μαλλιά, τα κοντά σκούρα γένια. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως, παρά τις φιλότιμες προσπάθειές της, νιώθει πως έπεσε σε τοίχο.

ΕΛΕΝΑ: «Παράξενο», μουρμουρίζει, όχι αρκετά σιγά, όπως αποδείχτηκε.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Τι σας παραξενεύει?

ΕΛΕΝΑ (χαμογελά αμήχανα): Ελάχιστα, πλέον

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μιλάτε σα να έχετε ζήσει πολλά.

ΕΛΕΝΑ: Κι εσείς μοιάζετε σα να έχετε μόνο διαβάσει γι αυτά.

Ο άνδρας χαμογελά ατάραχος.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Από πού το συμπεραίνετε?

ΕΛΕΝΑ: Από το πρόσωπό σας. Δεν το έχουν χαράξει οι συγκινήσεις.

Ο γιατρός παίρνει έκφραση σοβαρή.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (με αυστηρό ύφος) Μιλάτε σα να γνωριζόμαστε. Άλλωστε, υπάρχουν πολλοί τρόποι να ζεις.

ΕΛΕΝΑ: Με έναν μόνο τρόπο επιθυμώ να ζω: ολόκληρα. Καληνύχτα σας!

Ενοχλημένη από το ύφος του συνομιλητή της, του γυρίζει την πλάτη, βυθίζεται στη θέση της και κλείνει τα μάτια...

Ένα ζευγάρι νέων περνά από το διάδρομο και συνεχίζει προς το επόμενο κουπέ του βαγονιού, όπου κάθεται, αφού τακτοποιήσει τις λιγιστές αποσκευές του. Είναι ντυμένοι σύμφωνα με τα μοντέρνα πρότυπα της εποχής. Η κοπέλα χώνεται στην αγκαλιά του νεαρού

ΚΟΠΕΛΑ: «Μέχρι ο θάνατος να μας χωρίσει»

ΝΕΑΡΟΣ: Ας λέει ότι θέλει ο παπάς, αγάπη μου. Ούτε ο θάνατος δε είναι ικανός να χωρίσει εμάς τους δύο...

(Ο προβολέας φωτίζει μόνο τους δύο άνδρες)

Ο Ραζής γέρνει προς το μέρος του συνταξιδιώτη του. Μιλά χαμηλόφωνα για να μην τον ακούσουν οι κυρίες

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Το κατάλαβε.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (με φανερά απορημένο ύφος) Τι εννοείτε;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Η ανιψιά. Ενοχλήθηκε που δεν ανταποκριθήκατε στο φλερτ της.

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: (χαμογελώντας) Παρακολουθούσατε τη συζήτησή μας;

Ο στρατηγός σμίγει τα φρύδια ενοχλημένος.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Όχι, βέβαια. Είναι που εξάσκησε και επάνω μου τη γοητεία της λίγο πριν περιλάβει εσάς. Δυστυχώς, στην περίπτωση μου επέτυχε το σκοπό της.

Στο άκουσμα της πρότασης ο Παπανικολάου χαμογελά.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Έχω την εντύπωση ότι περιγράφετε ένα μισθοφόρο σε ειδική αποστολή.

Ο συνομιλητής του πλησιάζει ακόμη λίγο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αγαπητέ, γνωρίζω τις γυναίκες αρκετά, ώστε να αναγνωρίζω το αδηφάγο βλέμμα τους. Ετούτη εδώ τις ξεπερνά όλες...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (μονολογώντας) Το βλέμμα της γυναίκας που κοιμάται απέναντί μου το έχω συναντήσει πολλές φορές σε γυναίκες που νοσηλεύονταν στην ψυχιατρική κλινική όπου εργάστηκα για χρόνια. Κάποτε τις χαρακτήριζαν υστερικές. Ο μέντοράς μου τις απάλλαξε από το κοινωνικό στίγμα, εισάγοντας στη διαγνωστική μεθοδολογία την εξωτική λίμπιντο. Διαπίστωνω όμως ότι το βλέμμα της συγκεκριμένης έχει κάτι περισσότερο από σεξουαλική πείνα. Έχει δίψα για ζωή. Μα και πόνο...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (με πατρικό τόνο) Τι μου λέτε; Η προτέρα εμπειρία σας ως ειδικού σας φάνηκε ιδιαίτερα χρήσιμη, λοιπόν. Ελπίζω παρ' όλα ταύτα να μη σας προσέβαλα με την εκμυστήρευσή μου.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (χαμογελώντας) Απλώς σκεπτόμουν φωναχτά, μη με παρεξηγείτε. Έχω ανοσία στις προσβολές, στρατηγέ Ραζή. Έλαβα ειδική εκπαίδευση για το σκοπό αυτό.

Η ελαφρότητα της απάντησής του δίνει στο στρατηγό το θάρρος να συνεχίσει ακάθεκτος.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ιδιόρρυθμο δίδυμο οι κυρίες, δε βρίσκετε; Τόσο όμοιες, μα τόσο αταίριαστες! Και εκείνος ο αμίλητος μπάτλερ... Έχω την εντύπωση πως δεν του ξεφεύγει τίποτα.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (με ειρωνικό χαμόγελο) Σίγουρα περισσότερα από εκείνα που ξεφεύγουν από εσάς.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (αμυντικό, ενοχλημένο ύφος) Δεν είμαι κουτσομπόλης, αν αυτό υπαινίσατε. Απλώς παρατηρητικός. Στοιχηματίζω ότι δεν προσέξατε πως, κατά τη διάρκεια της συνομιλίας σας με την ανεψιά, η θεία παρίστανε ότι κοιμάται, ενώ τα ώτα της ανίχνευαν τον παραμικρό ψίθυρο.

Η περιέργεια επισκέπτεται τον ψυχίατρο.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Τι σας κάνει τόσο σίγουρο;

Ο στρατηγός αρπάζει την ευκαιρία να κάνει επίδειξη του ταλέντου του:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Οι ανεπαίσθητοι μορφασμοί του προσώπου της ήσαν απολύτως συντονισμένοι με τη ροή της ιδιωτικής σας συνομιλίας.

Διαπιστώνοντας την έκπληξη στο βλέμμα του συνταξιδιώτη του, συνέχισε:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Επιπλέον δε, και ενώ η αμαξοστοιχία είχε προ πολλού αναχωρήσει, απεκτήσαμεν νέους συνεπιβάτας.

Δείχνοντας με τα μάτια προς το πίσω μέρος του βαγονιού, συνέχισε:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Το ερωτευμένο ζεύγος. Χαριτωμένοι, δεν βρίσκετε;

Ανασηκώνεται, τόσο όσο να μπορέσει να διακρίνει από τις ανοιχτές πόρτες το ζευγάρι των νέων που κοιμάται στο επόμενο κουπέ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Η νεαρά έχει γείρει την κεφαλή στους ώμους του φιλόλιγνου νεαρού. Εισήλθαν ακροπατώντας. Από το ένοχο και πλήρες εξάψεως ύφος τους, θα έπαιρνα όρκο πως είχαν μόλις ολοκληρώσει τις ερωτικές τους περιπτώξεις. Ααχ! Δείτε πως φωτίζει τα πρόσωπά των ο έρωας!

Ο ψυχίατρος παρατηρεί τους δύο νέους που κοιμούνται αγκαλιασμένοι στη γωνία του καναπέ, στο βάθος του βαγονιού. Είναι πανέμορφοι, όχι πάνω από 20 ετών.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (μονολογεί) Μάλιστα. Το φως εκείνο της ήρεμης αναστάτωσης, του ασίγαστου πόθου και της αλαζονείας που προσδίδει στη νεότητα η σιγουριά του απρόσβλητου από τη φθορά του χρόνου. Ζηλεύω, λοιπόν;... Όχι, απλώς το παρατηρώ, όπως παρατηρώ ένα επιστημονικό φαινόμενο. Τις ζωές των ψυχασθενών ξοδεμένες στους λευκούς τοίχους της αποξένωσης. Το πλήθος των ανθρώπων έξω από τους τοίχους να χτίζει μεθοδικά προμαχώνες εγωισμού στα κάστρα της αλλοτρίωσης. Το τέρας του φασισμού στην Ιταλία και τη σβάστικα της Βαϊμάρης να σκιάζει τους ουρανούς της Γερμανίας και να εξαπλώνεται σαν την πανούκλα, παντού...

Ο Παπανικολάου στρέφεται προς το συνομιλητή του

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Πρέπει να παραδεχτώ, κύριε Ραζή, ότι είστε πολύ παρατηρητικός. Ιδιότητα που θα σας έχει σίγουρα χρησιμεύσει πολλές φορές στα πεδία των μαχών, και δεν αναφέρομαι μόνο στις μάχες με τα αντίπαλα στρατεύματα...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (χαμογελώντας αυτάρεσκα) Ομολογώ ότι έχω αρκετές νίκες στο ενεργητικό μου, γιατρέ. Και δεν αναφέρομαι μόνον εις τις στρατιωτικές τοιαύτας,

Οι δύο άνδρες γελούν συνωμοτικά

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Είναι αργά.... Τι θα λέγατε ν ακολουθήσουμε τις κυρίες και να παραδοθούμε στις αγκάλες του Μορφέα

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Συμφωνώ μαζί σας αγαπητέ. Άλλωστε, φαίνεται πως είναι οι μόνες πρόθυμες αγκάλες εις την παρούσα αμαξοστοιχία...

Οι δύο άνδρες παίρνουν στάση ύπνου. Ο Ραζής απομένει μόνος με τις δικές του σκέψεις. Η κούραση βαραίνει στα βλέφαρά του. (Ο προβολέας φωτίζει μόνο τον Αλκιβιάδη Ραζή)

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (μονολογώντας) Να κοιμηθώ; Μια κουβέντα είναι... Ουφ! Μια ανησυχία νιώθω να με βαραίνει... Κάτι δεν πάει καλά με το εσωτερικό μου ρολόι. Πόσος χρόνος έχει περάσει άραγε από την ώρα που ανεβήκαμε στο τρένο; Μπά, κοιμήσου Αλκιβιάδη.. έλα Άλκη μου, που θα λεγε η μακαρίτισσα η Σοφία μου, μην κάνεις μαύρες σκέψεις

-#-

Μιά γυναίκα εισβάλλει φωνάζοντας στο βαγόνι της πρώτης θέσης. Αν κρίνει κανείς από τα ρούχα που φορά, ανήκει στην παρέα των τσιγγάνων μουσικών που είναι στοιβαγμένοι στο προηγούμενο βαγόνι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ένα γιατρό! Ένα γιατρό!

Η αναστάτωση της μεταδίδεται γρήγορα στους υπόλοιπους επιβάτες. Ο στρατηγός ξυπνά απότομα από το λήθαργο. Με αξιοθαύμαστη σβελτάδα αναλαμβάνει να οργανώσει την κατάσταση. Σκουντά τον Παπανικολάου, που βρισκόταν ανάμεσα σε δύο κόσμους:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ξυπνήστε! Σας χρειάζονται!

Ο Παπανικολάου ξυπνά, τακτοποιεί τη γραβάτα του και φτιάχνει με τα χέρια τα μαλλιά του

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Τι συμβαίνει, κυρία μου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ελάτε, σας παρακαλώ!

Η γυναίκα τους οδηγεί στο σημείο όπου βρίσκεται ένα παιδί. Είναι ξαπλωμένο ανάσκελα, με σπασμούς σε όλο του το κορμί. Τα μάτια του έχουν γυρίσει ανάποδα και από το στόμα του βγαίνουν αφροί. Ο γιατρός, χωρίς χρονοτριβή, βγάζει από την τσέπη του σακακιού του ένα μαντήλι και το τοποθετεί ανάμεσα στο δόντια του παιδιού.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κρατήστε του χέρια και πόδια στο δάπεδο μέχρι να συνέλθει.

Επιστρέφει στη θέση του, παίρνει από τη βαλίτσα του ένα σακουλάκι και κατευθύνεται προς τη γυναίκα. Της το δίνει, ψιθυρίζοντάς της κάτι στο αυτί. Κατόπιν επιστρέφει στο κάθισμά του.

Η Άννα Ρωμανού παρακολουθεί όλη τη σκηνή εκστασιασμένη.

ANNA: (σκουίζει θριαμβευτικά) Ω, θαυμάζω την ταχύτητα και την ψυχραιμία σας, γιατρέ!

Ο Ραζής δείχνει με ένα νεύμα πως συμφωνεί.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Τι ήταν;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κρίση επιληψίας. Συνήθως περνά από μόνη της, μα οι ασθενείς πολλές φορές δαγκώνουν τη γλώσσα τους. Το παιδί κανονικά χρειάζεται ιατρική φροντίδα, μα στις παρούσες συνθήκες έκανα ότι ήταν ανθρωπίνως δυνατό.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μάλιστα. Έτσι εξηγείται το μαντήλι. Τι περιείχε το σακουλάκι;

ΠΑΠΑΙΚΟΛΑΟΥ: (χαμογελώντας) Ένα μαντζούνι. Για τους σπασμούς.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Δηλαδή;

Η απάντηση έρχεται από την Έλενα, που όλη αυτή την ώρα άκουσε τη συζήτηση με τα μάτια κλειστά

ΕΛΕΝΑ: Κάνναβη. Σωστά, γιατρέ;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Τι σας κάνει τόσο σίγουρη;

ΕΛΕΝΑ: Η μυρωδιά. Μου φέρνει στο νου χειμωνιάτικα απογεύματα στις σοφίτες της Μονμάρτης και ατέρμονες συζητήσεις περί παντός του επιστητού που δεν οδηγούσαν πουθενά. Όπως οι ανθρώπινες σχέσεις, άλλωστε..

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: (ειρωνικά) Μιλάτε ως ειδική επί των φαρμακευτικών φυτών;

ΕΛΕΝΑ: (διακρίνοντας την ειρωνεία στα λόγια του) Μιλώ ως ειδική επί των ανθρώπινων σχέσεων.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Σας έχουν απογοητεύσει τόσο πολύ οι άνθρωποι; Ή μήπως είναι οι επιλογές σας που σας οδήγησαν στο προαναφερθέν συμπέρασμα;

ΕΛΕΝΑ: Υπήρξε τέτοια πληθώρα επιλογών, που επιτρέψτε μου να ισχυριστώ, η επιστημονική επάρκεια του δείγματος είναι αρκετά ικανή για την εξαγωγή του προαναφερθέντος συμπεράσματος.

Η Άννα Ρωμανού κοιτάζει το στρατηγό με απορημένο βλέμμα:

ANNA: Καταλάβετε κάτι από όλα αυτά;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ουδόλως, αγαπητή κυρία. Φαίνεται όμως πως οι δυό τους συνεννοούνται μια χαρά...

ANNA (ανήσυχη): Βλέπω το νεαρό να συνέρχεται. Δείχνει πιο ήρεμος. Να, τώρα κάποιος από τους δικούς του τον ανασηκώνουν και τον μεταφέρουν εκεί που είναι συγκεντρωμένοι οι υπόλοιποι. Διακρίνω μάλιστα έναν από δαύτους να έρχεται προς τα εδώ.

Ένας άνδρας πλησιάζει το κουπέ της παρέας. Φορά ένα μακρύ παλτό, φθαρμένο από την πολυκαιρία, ένα στενό ξεκούμπωτο

γίλέκο, μια πουκαμίσα ανοιχτή στο στέρνο και ένα φαρδύ παντελόνι, που συγκρατείται στη μέση με μια τεράστια υφασμάτινη ζώνη. Τα μάτια του είναι ζωηρά, η κορμοστασιά του επιβλητική και η έκφραση του προσώπου του κάτω από την παχιά γκριζα γένια του μαρτυρά άνθρωπο με κύρος. Στρέφεται στον Παπανικολάου, βγάζει την τραγιάσκα του σε ένδειξη σεβασμού και μιλά με βαριά φωνή σε σπαστά Ελληνικά:

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Κύριε γιατρέ, από όλους τους μουσικούς, ένα φχαριστώ. Σώσατε το παιδί μας.

ΠΑΠΑΝΚΟΛΑΟΥ: Έκανα απλώς το καθήκον μου. Δεν χρειάζεται να με ευχαριστείτε.

Ο στρατηγός, φύσει περιέργος, πετάγεται απευθυνόμενος στον νεοαφιχθέντα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Πείτε μου κάτι, αγαπητέ κύριε. Εκπροσωπείτε, φαντάζομαι, τους μουσικούς που αναφέρατε. Διακρίνω και γυναικόπαιδα ανάμεσά σας. Είναι και αυτοί μέρος της κομπανίας;

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Είμαστε οικογένειες μουσικών, κύριε. Αυτό που βλέπετε είναι ολάκερο το βίος μας. Ταξιδεύουμε όλη την ώρα. Σταματάμε σε έναν τόπο, παίζουμε τη μουσική μας. Όταν μαζέψουμε χρήματα, κινάμε γι αλλού.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Συγχωρέστε μου την αδιακρισίαν, αλλά γιατί καθόσατε κατάχαμα, τη στιγμή που υπάρχουν άνετα καθίσματα στο βαγόνι σας;

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Α, όχι κύριε. Δε τη θέλουμε την καλοπέραση. Τώρα είμαστε σε βαγόνι, αύριο είμαστε στο ύπαιθρο. Αν μάθουν οι κώλοι στα μαλακά, θα είναι πρόβλημα!

Λέγοντας αυτά, ο άνδρας κάνει μια ελαφρά υπόκλιση και φεύγει. Η Άννα τον παρατηρεί σηκώνοντας το φρύδι με την μπουρζουαζική της φινέτσα ενοχλημένη

ANNA: Oh, mon dieu! Quelle decadence!

Η Έλενα χαμογελά

ΕΛΕΝΑ: Συμπαθέστατος! Είχαμε και στο Παρίσι πλανόδιους μουσικούς. Με τα βιολιά, τα ακορντεόν, τα πνευστά... Έφερναν μαζί τους τη μελωδία της Αυστροουγγαρίας, το πάθος της Ανδαλουσίας και το διαβολεμένο κέφι των Βαλκανίων. Χορός, τραγούδι και έρωτας, η χαρά της ζωής σε μια Ευρώπη μουντή.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ναι, μα την πίστη μου. Κάτι αλλάζει στην Ευρώπη. Να μου το θυμηθείτε, δεν θα είναι για καλό....

ΑΝΝΑ: Τι εννοείτε, κύριε Ραζή;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Κυρία μου, ως στρατιωτικός ακόλουθος της πατρίδος μας, σας βεβαιώ ότι η πολιτική κατάσταση εις την Ευρώπην είναι ανησυχητικώς ρευστή. Η οικονομική κρίσις προερχόμενη από τον Νέον Κόσμον έχει εξαπλωθεί εις ολόκληριν την Ήπειρό μας. Νέες πολιτικές δυνάμεις ανέρχονται εις την εξουσίαν. Το μέλλον είναι ζοφερόν...

-#-

Η αναστάτωση έχει περάσει. Η νύχτα προχωρά. Οι επιβάτες ξαναβρίσκονται στις αρχικές τους θέσεις. Όλοι, εκτός από έναν...

Ο στρατηγός έχει μια ανησυχία, που θέλει οπωσδήποτε να μοιραστεί με κάποιον από τους συνεπιβάτες του. Σκουντάει το γιατρό, που κοιμάται δίπλα του.

(Ο προβολέας φωτίζει μόνο τους δύο άνδρες)

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (μιλά ψιθυριστά) Γιατρέ, κοιμάστε;
ΘΕΟΦΙΛΟΣ (απρόθυμα): Μμμμ; Ναι; Τι συμβαίνει;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Γιατρέ, μου επιτρέπετε;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (ξυπνά και τεντώνεται) Πόσες επιλογές έχω;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μόνο μία. Προσέξτε με, παρακαλώ: Έχετε ρολόι;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Βεβαίως.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Θυμόσαστε τι ώρα έλεγε όταν ανεβήκαμε στο τρένο;

Ο ψυχίατρος αντί για απάντηση σηκώνει τους ώμους

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Να σας πω εγώ. Το δικό μου έλεγε δώδεκα και μισή.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Και λοιπόν;

ΡΑΖΗΣ : Πόσες ώρες νομίζετε πως έχουν περάσει από την αναχώρησή μας;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Αρκετές. Με όλα αυτά που συνέβησαν στο μεταξύ. Που θέλετε να καταλήξετε;

ΡΑΖΗΣ : Το ρολόι μου γράφει ακόμα δώδεκα και μισή. Το δικό σας;

Ο ψυχίατρος βγάζει το ρολόι από την τσέπη του γιλέκου του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Δώδεκα και μισή.

ΡΑΖΗΣ : Ακριβώς! Ποιο συμπέρασμα εξαγάγετε από αυτό;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ότι έχουμε δύο σταματημένα ρολόγια.

ΡΑΖΗΣ : Ή ότι εσταμάτησεν ο χρόνος.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ω, μα ελάτε τώρα. Γνωρίζετε το «ξυράφι του Όκαμ;»

ΡΑΖΗΣ : Το θεώρημα που λέει πως, όταν συμβαίνει κάτι για το οποίο υπάρχουν διάφορες πιθανές εξηγήσεις, η σωστή εξήγηση είναι η πλέον προφανής. Λοιπόν;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Στην περίπτωσή μας λοιπόν η πλέον προφανής εξήγηση είναι πως τα ρολόγια μας έτυχε να σταματήσουν την ίδια ώρα. Δε νομίζετε;

Ο στρατηγός σηκώνει τα πυκνά του φρύδια:

ΡΑΖΗΣ: Υπάρχει και ένα τρίτο. Το εσωτερικό μου ρολόι. Και

αυτό με ειδοποιεί πως κάτι παράξενο συμβαίνει εδώ.

Βλέποντας το συνεπιβάτη του να δυσανασχετεί, συνεχίζει:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Είμαι σχεδόν σίγουρος, πως αν ρωτήσουμε όλους τους παρευρισκόμενους, θα πάρουμε την ίδια απάντηση. Θέλετε να το κάνω;

Λέγοντας αυτά, σηκώνεται, έτοιμος να πραγματοποιήσει την απειλή του, όταν νιώθει στον ώμο του ένα χέρι να τον σφίγγει.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Παρακαλώ, μην το κάνετε. Δεν υπάρχει λόγος να τους αναστατώσετε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (Γυρνά και αντικρίζει το Βικέντιο): Πώς βρεθήκατε εδώ... Δε σας κατάλαβα!

Ο μπάτλερ του δείχνει το ρολόι του.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ : Δώδεκα και μισή. Έχετε δίκιο...

Οι τρεις άνδρες ανταλλάσσουν αμήχανα βλέμματα, που μέσα τους στάλαξαν οι στιγμές το φόβο. Η ένταση της σιωπής ξεπερνά το θόρυβο από τις ρόδες του τρένου επάνω στις ράγες. Ο Βικέντιος συνεχίζει.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Μπορείτε σας παρακαλώ να περάσετε στο κουπέ μου; Είναι κρίμα να αναστατώσουμε τις κυρίες...

Οι τρεις άνδρες μετακινούνται στο κουπέ του Βικέντιου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Κύριοι. Ας σκεφτώμεν ψύχραιμα. Ξεκινώντας, την ιδέα που σίγουρα πέρασε από το μυαλό μας, ότι δηλαδή εσταμάτησεν ο χρόνος, οφειλομεν, προς δικήν μου απογοήτευσιν, να την παραμερίσομεν, προς το παρόν τουλάχιστον

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (συγκατάνευοντας) Συμφωνώ. Μια εξήγηση που μου ήλθε στο νου σχετίζεται με μια φυσική δύναμη του ηλιακού μας συστήματος, το μαγνητισμό.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (Απορημένος) Δηλαδή;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Υποψιάζομαι πως λίγο αφότου ξεκίνησε το τρένο, βρεθήκαμε σε κάποιο μαγνητικό πεδίο, το οποίο έκανε τα ρολόγια να σταματήσουν. Εξ όσων γνωρίζω περί Φυσικής, κάτι τέτοιο είναι πιθανό.

Ο Ραζής σκέφτεται για λίγο και κάνει ένα μορφασμό.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ομιλείτε περί ενός μαγνητικού πεδίου τεραστίας ισχύος, γιατρέ. Εάν υπήρχε τοιούτο, θα είχε ήδη επισημανθεί από τη Γεωγραφική Υπηρεσία Στρατού. Δεν έχει υποπέσει κάτι τέτοιο στην αντίληψίν μου. Ακολουθεί πάλι σιωπή και ανταλλαγή βλεμμάτων. Αυτή τη φορά μιλά ο τρίτος της παρέας.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Επιτρέψτε μου μια ερώτηση, κύριε Ραζή. Εσείς, όπως όλοι μας άλλωστε, βρεθήκατε σε αυτό το τρένο από μετεπιβίβαση. Σωστά;

Ο στρατηγός συμφωνεί.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Μπορώ να ρωτήσω ποιος είναι ο τελικός σας προορισμός;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Βεβαίως. Μεταβαίνω εις την Πόλιν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (γυρλώνοντας τα μάτια) Μα, πώς είναι δυνατόν; Ο δικός μου προορισμός είναι η Βιέννη.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Ακριβώς. Οι κυρίες και εγώ ξεκινήσαμε για το Βουκουρέστι.

Ο στρατηγός καταβάλλει προσπάθεια να μην υψώσει τη φωνή του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Το τρένο στο οποίο επιβιβάστηκα αρχικώς εκτελεί το δρομολόγιο Αθήνα-Θεσσαλονίκη. Από εκεί πήρα εξ ανταποκρίσεως το Όριεντ εξπρές με κατεύθυνση την Κωνσταντινούπολιν.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: (τον διέκοψε) Μάλιστα. Εσείς, κύριε

Παπανικολάου, επρόκειτο να αλλάξετε επίσης τρένο στη Θεσσαλονίκη, αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Σωστά;

Ο ψυχίατρος σμίγει τα φρύδια

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Σωστά. Επρόκειτο να επιβιβαστώ στο Όριεντ Εξπρές στη διαδρομή προς το Παρίσι.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Κύριοι, είμαι άνθρωπος των πράξεων. Η πείρα με έχει διδάξει να ελέγχω τον παρορμητισμό μου. Αυτή τη φορά όμως η διαίσθησή μου με καλεί να αναλάβω δράσιν!

Σηκώνεται από τον καναπέ, προτρέποντας τους άλλους δύο να τον ακολουθήσουν.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Εμπρός κύριοι. Ας διαλευκάνουμε το μυστήριο. Ελάτε παρακαλώ μαζί μου. Θα εντοπίσουμε τον εισπράκτορα και θα ζητήσουμε εξηγήσεις.

Οι δύο άνδρες ακολουθούν χωρίς να το σκεφτούν. Προχωρούν με κατεύθυνση το μπροστινό βαγόνι. Ο Ραζής τους κάνει νεύμα να σταματήσουν.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Παρατηρήσατε ότι, ενώ πέρασε μεγάλο χρονικό διάστημα από τότε που ξεκινήσαμε δεν έγινε ακόμα ο έλεγχος των εισιτηρίων;

Οι άλλοι δύο γνέφουν πως συμφωνούν. Ο στρατηγός κοντοστεύεται, σκέφτεται για λίγο και λέει με περισσότερη αποφασιστικότητα:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αν δεν απαντήσουμε τον ελεγκτή, θα πάμε απευθείας στον μηχανοδηγό!

Το επόμενο βαγόνι από το δικό τους είναι η τραπεζαρία της πρώτης θέσης. (Σημείωση: Για λόγους οικονομίας σκηνηκού χώρου, οι τρεις ήρωες φωτίζονται με προβολέα, ενώ δεν μετακινούνται)

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Μάλιστα. Βρισκόμαστε στην τραπεζαρία, κύριοι. Αυτό φανερώνουν τα στρωμένα με φινό λευκό κάλυμμα τραπέζια και οι καρέκλες σε στυλ Λουδοβίκου ΙΔ, έτοιμες να υποδεχτούν τους αφράτους πισινούς των κυριών της αριστοκρατίας. Όλα είναι στη θέση τους, το προσωπικό όμως, ανύπαρκτο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αν δε με απατά το εσωτερικό μου ρολόι, πρέπει να πλησιάζει η ώρα του πρωινού. Εν τούτοις, ουδέν δείγμα πυρετώδους προετοιμασίας διακρίνω. Το μυστήριο πυκνούται.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Έχετε αντιληφθεί ότι οι μόνοι επιβάτες του τρένου είμαστε εμείς οι τρεις, οι δυο κυρίες και οι περιπλανώμενοι μουσικοί;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ας μην λησμονούμε το ζεύγος των νιόπαντρων νέων που επιβιβάστηκαν χωρίς ομολογουμένως να τους πάρει ουδείς είδησιν, πλην εμού...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ομολογώ πως αμαξοστοιχία του Όριεντ Εξπρές με τόσο λίγους επιβάτες, είναι μάλλον ασυνήθιστο φαινόμενο.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Και με δύο μόνον βαγόνια επιβατών. Υποθέτω δηλαδή, αφού συνήθως το επόμενο βαγόνι από αυτό της τραπεζαρίας είναι του μηχανοδηγού.

Οι τρεις άντρες ταχύνουν το βήμα.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μάλιστα! Σαν να έχει δρομολογηθεί ειδικά για εμάς. Εάν έχετε δικιο λοιπόν, το επόμενο βαγόνι λογικά θα είναι του μηχανοδηγού.

Προχωρούν και οι τρεις στο επόμενο βαγόνι. Για να το γίνει αυτό, πρέπει να ανοίξουν την πόρτα που οδηγεί στο κενό ανάμεσα στα δύο βαγόνια.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ανοίγοντας την πόρτα, θα περίμενα να μας μαστιγώσει το πρόσωπο ο παγωμένος αέρας του Δεκεμβρίου. Εν τούτοις, διαπιστώνω με έκπληξιν πως

περιτριγυριζόμεθα από ένα πηχτό σκοτάδι, ενώ ο αέρας προσδίδει την αίσθησιν της ακινησίας, παρά την ταχύτητα του τρένου.

Αμέσως μετά κι ενώ φτάνουν στο θάλαμο του οδηγού τους περιμένει μεγαλύτερη έκπληξη:

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Ο θάλαμος του οδηγού είναι άδειος! το τρένο καλπάζει μέσα στη νύχτα ακυβέρνητο!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Κατ' αρχήν κύριοι, ας συμφωνήσομεν ότι είμεθα όλοι μάρτυρες των ιδίων γεγονότων.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Συνοψίζω λοιπόν: Ο παρατηρητής, κάποιος που έχει τη δυνατότητα να παίρνει απόσταση από τα τεκταινόμενα σε δεδομένο χώρο και χρόνο, θα έβλεπε ένα τρένο με τέσσερα βαγόνια να τρέχει μέσα στη νύχτα ακυβέρνητο, σε άγνωστη κατεύθυνση και με απροσδιόριστη ταχύτητα. Θα διαπίστωνε πως το τοπίο μέσα στο ασυνήθιστα πυκνό σκοτάδι έχει τη μορφή ακαθόριστων σκιών, σχεδόν ακίνητων. Θα διέκρινε τρεις άντρες στο βαγόνι του μηχανοδηγού να συζητούν με έντονο ύφος, προσπαθώντας να υπερνικήσουν το μονότονο ήχο της μηχανής.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Σωστά. Να σημειώσω επίσης ότι ο χρόνος εσταμάτησεν στην ώρα της επιβιβάσεώς μας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κύριε Ραζή, είπαμε να αναφερθούμε στα γεγονότα, όχι σε εικασίες.

Ο Βικέντιος παρεμβαίνει, παίρνοντας το μέρος του στρατηγού:

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Φρονώ πως οφείλουμε να λάβουμε υπ' όψη όλες τις μεταβλητές του προβλήματος.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ. Επιτρέψτε μου δε να σημειώσω πως δεν πρέπει επ' ουδενί να αναστατώσουμε τον άμαχο πληθυσμό πριν καταλήξωμεν σε ασφαλές συμπέρασμα.

Οι συνομιλητές του στρατηγού χαμογελούν με το χαρακτηρισμό.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κύριοι, προτείνω να επιστρέψουμε στις θέσεις μας για να ανακτήσουμε δυνάμεις, περιμένοντας να ξημερώσει.

Επιστρέφοντας στο βαγόνι τους, μια ακόμα έκπληξη τους περιμένει: ένας επιβάτης έχει προστεθεί στην ετερόκλητη παρέα τους. Μια γυναίκα προχωρημένης αλλά ακαθόριστης ηλικίας, ψηλή, αδύνατη, μαυροφορεμένη, κάθεται στο κουπέ του Βικέντιου και τους παρατηρεί σιωπηλή. Οι τρεις άντρες ανταλλάσσουν απορημένα βλέμματα .

Ο στρατηγός παίρνει το λόγο απευθυνόμενος σε αυτήν

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Επιτρέψτε μου, κυρία μου. Πώς βρεθήκατε εδώ;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ήμουν εδώ από την αρχή του ταξιδιού.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Μαζί μου, εννοείτε; Δε σας πρόσεξα, ούτε κανείς από τους συνεπιβάτες μου, πιστεύω.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν ήταν η κατάλληλη ώρα γι αυτό.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Και γιατί, παρακαλώ;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν είχε ριζώσει μέσα σας η απορία.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Απορία; Σχετικά με τι;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Με το ταξίδι σας. Δεν πέρασε πολλή ώρα από τη στιγμή που κάνατε ορισμένες διαπιστώσεις.

Νέος γύρος ανταλλαγής απορημένων ματιών ξεκινά ανάμεσα στους τρεις άντρες.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ποια είστε;

Αντί για απάντηση η γυναίκα βγάζει από τον κόρφο της ένα κομμάτι χαρτί και του το δίνει. Ο γιατρός το κοιτάζει για λίγο και το δείχνει στους άλλους δύο. Εκείνοι διαβάζουν...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (τον ζώνουν τα φίδια) Κυρία μου, το εισιτήριό

σας στη θέση του προορισμού γράφει «Μορτερό». Τι σημαίνει αυτό;

Ο Παπανικολάου και ο Βικέντιος μένουν εμβρόντητοι. Βγάζουν κι εκείνοι τα εισιτήριά τους.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Τον ίδιο προορισμό γράφουν και τα δικά μας εισιτήρια! Θα έπαιρνα όρκο όμως πως άλλο έγραφε το δικό μου όταν ανέβηκα στο τρένο.

Και οι τρεις κρέμονται από τα χείλη της.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Είμαι η Δήμητρα. Αποστολή μου είναι να σας συνοδέψω σε αυτό το ταξίδι. Ένα ταξίδι που πρόκειται να είναι το τελευταίο σας.

Ακολουθεί σιωπή και ανταλλαγή βλεμμάτων.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αποστολή, από ποιόν;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν έχω δικαιοδοσία να σας αποκαλύψω τον εντολέα μου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Προφανώς για κάποιον εδώ μέσα εξεδόθη εντολή αφανισμού. Οι υπόλοιποι απλώς βρεθήκαμε την λάθος χρονική στιγμή στον λάθος τόπο. Αυτό όμως δεν εξηγεί το γεγονός ότι το τρένο μας πηγαίνει ακυβέρνητο, ούτε ότι ο χρόνος εσταμάτησεν.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Ούτε πώς βρέθηκαν στο ίδιο τρένο με κοινή κατεύθυνση άνθρωποι που ταξιδεύουν σε αντίθετους προορισμούς.

Στο σημείο αυτό στρέφονται όλοι προς την αινιγματική γυναίκα, περιμένοντας να λάβουν απαντήσεις. Εκείνη δεν είναι πια μαζί τους...

Ο Παπανικολάου μένει σκεφτικός για κάμποση ώρα. Εν τέλει αποφασίζει να μιλήσει

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κύριοι, μία μόνο εξήγηση υπάρχει στον παραλογισμό αυτού που ζούμε τούτες τις στιγμές. Ότι οδεύουμε προς έναν κοινό προορισμό: τον Θάνατο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (διαμαρτυρόμενος) Μα τι λέτε;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (δείχνοντας emphaticά προς το μέρος όπου καθόταν πριν από λίγο η μαυροντυμένη γυναίκα) Το προφανές, αν συνδυάσουμε τα γεγονότα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Τερατώδες, θέλετε να πείτε. Πώς δύναστε να ξεστομίζετε τοιαύτα συμπεράσματα με τέτοια αφέλεια;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Εσείς την αποκαλείτε αφέλεια. Προσωπικά την αποκαλώ λογική συνάφεια.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Κύριοι, σας παρακαλώ, δεν είναι η ώρα και η στιγμή κατάλληλη για αψιμαχίες. Πολύ φοβούμαι πως το συμπέρασμα του γιατρού έχει ένα υπόβαθρο ορθολογισμού και εάν θέλουμε να βρούμε μια λογική εξήγηση για όλο αυτό το σκηνικό του παραλόγου στο οποίο πρωταγωνιστούμε, οφείλουμε να το λάβουμε σοβαρά υπ' όψη μας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ (στωικά): Το μόνο που μας απομένει να σκεφτούμε είναι κατά πόσον είμαστε έτοιμοι γι αυτό που έρχεται.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Όλα βαίνουν βάσει ενός προδιαγεγραμμένου σχεδίου, λοιπόν;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Πολύ φοβούμαι πως ναι.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Και το περιστατικό με την κρίση επιληψίας του παιδιού; Ποιο μέρος του σχεδίου εξυπνέρησε;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μου είναι άγνωστο. Έμοιαζε πάντως σαν προειδοποίηση, σαν προάγγελος του επερχόμενου θανάτου. Εάν δεν είχα παραδείγματος χάριν στην τσάντα μου το σακουλάκι με το κατευναστικό, μπορεί να το χάναμε το παιδί.

Ο Ραζής δε μπορεί να πιστέψει τα όσα άκουσε από τους

συνομιλητές του.

Υψώνει τη φωνή του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μα τι είναι αυτά που λέτε; Άλλωστε, εάν υποθέσομεν οτι όλες οι εικασίες που αναφέρατε είναι ακριβείς, εγώ δεν φοβούμαι τον θάνατον, κύριοι!

Ο στρατηγός με τον ηρωικό και πομπώδη οίστρο του ξυπνά τις κυρίες που κοιμόντουσαν στο διπλανό κουπέ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Υπήρξε σύντροφός μου στα πεδία των μαχών επί πολλά έτη. Ποτέ δε φοβήθηκα για τη ζωή μου, ακόμα και όταν ερχόμουν αντιμέτωπος με την ξιφολόγχη του αντιπάλου σε μάχη σώμα με σώμα, ακόμα και όταν οι σφαίρες περνούσαν σφυρίζοντας από δίπλα μου. Ποτέ δε διανοήθηκα να τρέξω για να ξεφύγω από το θάνατο που αντίκριζα στα μάτια των στρατιωτών, που λίγο πριν εμψύχωνα πολεμώντας στο πλευρό τους. Ένωσα πολλάκις την καυτή του ανάσα στις λάμπρεις των τυφεκίων και στους πληγωμένους συντρόφους που έπεφταν αιμόφυρτοι δίπλα μου, ενώ λίγες στιγμές πριν μου επεδείκνυαν φωτογραφίες των γυναικών και των τέκνων τους που ανέμεναν με λαχτάρα την επιστροφήν των. Αλλά όχι έτσι», μουρμούρισε «Όχι έτσι. Θα προτιμούσα να πέσω μαχόμενος για την πατρίδα. Αυτός θα ήτο ένας ένδοξος θάνατος. Καταλαβαίνετε; Όχι έτσι, όμως...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Δεν επιλέγουμε εμείς τον θάνατό μας, εκείνος μας επιλέγει, αγαπητέ, (χτυπώντας τρυφερά στον ώμο τον στρατηγό).

ANNA: Για ποιο θάνατο μιλάτε, κύριοι και μάλιστα τέτοιαν ώρα;

Η Άννα υπήρξε μάρτυρας μόνο του τελευταίου παραληρήματος του στρατηγού.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (με απολογητικό ύφος) Με συγχωρείτε κυρία

μου, σας ξύπνησα με την αγριοφωνάρα μου, μα είμαι σίγουρος ότι θα συμμεριστείτε την αγανάκτησή μου μόλις πληροφορηθείτε τα καθέκαστα.

ΕΛΕΝΑ (καγχάζοντας): Φαίνεται ότι το ταξίδι μας γίνεται όλο και πιο ενδιαφέρον.

Τεντώνει το αγουροξυπνημένο κορμί της αυτάρεσκα, ώστε να σιγουρευτεί ότι ο πόθος των αρσενικών της παρέας αφυπνίστηκε για τα καλά...

ΠΡΑΞΗ 2η

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Τα άσχημα νέα που αφορούν άλλους τα δεχόμαστε με μια ένοχη χαρά, όσο και αν προσπαθούμε να κρυφτούμε πίσω από το πέπλο της κοινωνικής ορθότητας. Χαρά γιατί να νέα δεν αφορούν εμάς. Δεχόμαστε εύκολα τους νόμους της στατιστικής «ε, τι να κάνουμε, συμβαίνουν αυτά» Αρκεί να μη συμβαίνουν σε εμάς. Γιατί τότε πάνε περίπατο οι νόμοι της στατιστικής και επικρατεί ο νόμος του «γιατί σε μένα;», δε συμφωνείτε;. Τούτες οι τρεις λέξεις σφυροκοπούν τις σιωπές και πληγώνουν τις νύχτες των φίλων μας...

Στο κουπέ των πέντε εισέρχεται ακροπατώντας ο νεαρός από το ζευγαράκι που κάθεται στο διπλανό κουπέ.

ΝΕΑΡΟΣ: Με συγχωρείτε, είσαστε γιατρός; Σας είδα πριν που βοηθήσατε εκείνο το δύσμοιρο αγόρι.

Ο Παπανικολάου σηκώνει τα μάτια. Απέναντί του στέκεται ένας φιλόλιγνος νέος. Το ανήσυχο βλέμμα του αλλοιώνει τα όμορφα χαρακτηριστικά του προσώπου του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μάλιστα. Τι μπορώ να κάνω για σας;

ΝΕΑΡΟΣ: Λυπάμαι που σας αναστατώνω, αλλά, ξέρετε... η γυναίκα μου δεν είναι καλά.

Ο ψυχίατρος κάνει στο νεαρό νόημα και τον ακολουθεί στο κουπέ όπου βρίσκεται η κοπέλα. Είναι κουλουριασμένη στη γωνιά του καναπέ και τρέμει σαν το ψάρι. Το γοερό της κλάμα διακόπτεται από αναφιλητά εν μέσω ακατάληπτων λέξεων, με μια από αυτές να επαναλαμβάνεται συχνότερα: «Γιατί;».

ΝΕΑΡΟΣ: Βλέπετε την κατάσταση της... Προσπάθησα να την ηρεμήσω, αλλά δεν κατάφερα και πολλά... Τι της συμβαίνει;

Ο Παπανικολάου παίρνει το σφυγμό της κοπέλας και την παρατήρει προσεκτικά.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ταχυκαρδία, κοντή αναπνοή, εφίδρωση, παραλήρημα... Μάλιστα. Έχει υποστεί νευρικό κλονισμό. Υποθέτω και το λόγο.

Ο νεαρός ρίχνει το κεφάλι κάτω σαν κρεμασμένος σε σχοινί.

ΝΕΑΡΟΣ: Φυσικό δεν είναι; Πριν από λίγες ώρες μάθαμε από εσάς και το στρατηγό πως το ταξίδι του μέλιτος που τόσο λαχταρούσαμε και οι δύο θα είναι το τελευταίο μας. Τόσα όνειρα, τόση ζωή... Πείτε μου, σας ικετεύω... πόσο σίγουροι είμαστε;

Ο γιατρός στέφει το βλέμμα στο παράθυρο, μονολογώντας. «Το σκοτάδι έξω είναι τόσο πηχτό, που θαρρείς πως θα το κόψεις με μαχαίρι», μουρμουρίζει μέσα από τα δόντια.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Σίγουροι... η σιγουριά δεν πάει παρέα με τη ζωή, φίλε μου. Πόσον καιρό γνωρίζεστε;

Ο νεαρός γυρίζει και κοιτάει την κοπέλα με τρυφερότητα:

ΝΕΑΡΟΣ: Έξι μήνες...

Η φωνή του είναι σπασμένη. Ένα δάκρυ κυλά από τα μάτια του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Βλέπεις; Αν πριν από έξι μήνες σου έλεγε κάποιος πως θα γνωρίσεις το μεγάλο έρωτα της ζωής σου και θα παντρευτείς, θα τον πίστευες; Έχουμε μάθει να δίνουμε απαντήσεις με βάση τα δεδομένα του παρελθόντος. Το μέλλον όμως κανείς δε μπορεί να το προβλέψει. Τα δεδομένα λοιπόν στην παρούσα κατάσταση δείχνουν πως οδεύουμε όλοι προς το τέλος. Πότε ακριβώς θα έλθει και πώς, κανείς μας δεν το γνωρίζει. Το μόνο που θα μπορούσε να πει κάποιος με σχετική ακρίβεια είναι πως η μοίρα μας θα είναι κοινή, μια που συνταξιδεύουμε».

Βγάζει από το σακιδιό του ένα χάπι.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Δώστε της αυτό, θα την ηρεμήσει. Σφίγγει το χέρι του νεαρού, τον χτυπά ελαφρά στην πλάτη και επιστρέφει στη θέση του.

Ο νεαρός πιάνει το χέρι της κοπέλας

ΝΕΑΡΟΣ: Εντάξει, εντάξει Μυρτώ μου. Όλα θα πάνε καλά, Ηρέμησε... Τελείωσε τώρα.

ΚΟΠΕΛΑ: (με λυγμούς) Όχι! Όχι! Δεν πρέπει να τελειώσει! Δεν θέλω να τελειώσει! Εδώ καλά καλά δεν άρχισε ακόμα. Μιλάω για τη ζωή μας. Για τα όνειρά μας. Για το μέλλον. Τα αγέννητα παιδιά μας. Το σπιτικό που ονειρευόμαστε τόσο πολύ να φτιάξουμε. Τι θ' απογίνουν όλα αυτά; Τι θ' απογίνουμε; Πες μου!

ΝΕΑΡΟΣ: Μάτια μου, αυτά είναι απλώς εικασίες. Μπορεί σε λίγες ώρες να φτάσουμε στον προορισμό μας και όλα τούτα να αποδειχτούν ένα κακό όνειρο...

Η κοπέλα δεν φαίνεται να έχει πεισθεί.

ΚΟΠΕΛΑ: Είμαστε τόσο νέοι... Δεν σε χόρτασα ακόμα... Δεν χόρτασα τη ζωή... Τη ζωή μας... Δεν....

Το χάπι του γιατρού κάνει γρήγορα τη δουλειά του και αποκοιμείται στην αγκαλιά του καλού της...

Στο κουπέ των φίλων μας επικρατεί ανησυχία, όπως και στο βαγόνι των μουσικών. Ζωηρές ομιλίες, θόρυβος και φωνές ακούγονται σε όλο το τρένο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Γιατρέ, οι επιβάτες είναι αναστατωμένοι. Το νέο διαδόθηκε γρήγορα. Όλο το τρένο ομιλεί για αυτό!

Ο Παπανικολάου νιώθει μια διεστραμμένη επιστημονική περιέργεια:

ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ: Πώς αντέδρασαν οι συνεπιβάτες μας;

Ο Ραζής κουνά το κεφάλι του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Τι να σας είπω; Οι κυρίες που μοιράζονται το κουπέ μας φαίνεται πως δυσκολεύτηκαν πολύ να το χωνέψουν. Κάθε άνθρωπος που το αίμα κυλά στις φλέβες του θα το ένιωθε να παγώνει στο άκουσμα του επικείμενου θανάτου του. Ακόμα και ο μυστήριος μπάτλερ κάθεται σκεφτικός και αμίλητος εις τη θέσιν του. Μα εσείς τι σόι άνθρωπος είσαστε; Δεν φαίνεται να αισθανθήκατε τίποτα. Σας παρατηρώ τόσην ώρα και δεν επρόσεξα την παραμικρή σύσπαση οδύνης στο πρόσωπό σας.

Ο Παπανικολάου κάνει πως δεν άκουσε την τελευταία παρατήρηση του στρατηγού.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μόλις επέστρεψα από το νιόπαντρο ζεύγος. Η κοπέλα το πήρε πολύ άσχημα. Ο νεαρός φαίνεται πιο ψύχραιμος.

Η Άννα εδώ και αρκετή ώρα κουνά τη βεντάλια στο ξαναμμένο πρόσωπό της προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της

ANNA: Μα είναι απίστευτο!

Απευθυνόμενη στους δυο άνδρες, διακόπτει τη συνωμοτική κουβέντα τους

ANNA: Δεν είναι δυνατόν να κάνετε λάθος; Δε μπορεί. Κάποια άλλη εξήγηση θα υπάρχει.

Ο Ραζής την κοιτάζει με συμπάθεια.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Λυπούμαι, κυρία μου. Ομιλούν τα γεγονότα. Εξ άλλου, αν αντικρύζατε κι εσείς την μαυροφορεμένη γυναίκα που εμφανίστηκε από το πουθενά, ομίλησε με τη σαφήνεια και τη λακωνικότητα δικαστού στρατοδικείου κατά την ανακοίνωση θανατικής ποινής και εξαφανίστηκε αθόρυβα όπως ήλθε, δεν θα είχατε

την παραμικρήν αμφιβολία. Κι έπειτα είναι και τα λοιπά στοιχεία που συνηγορούν με ετούτη την εξήγηση. Μαζί δεν εξετάσαμε τα εισιτήρια όλων των επιβατών; Έχουν γραμμένο τον ίδιο προορισμό: «Μορτερό».

Η Άννα ανατρίχιασε

ΕΛΕΝΑ: Εμένα μου μοιάζει με καλοστημένη φάρσα όλο αυτό. Κάποιος τρελός επιστήμονας αποφάσισε να παίξει με τα νεύρα μας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μου πέρασε κι εμένα από το μυαλό. Σκεπτόμενος όμως με ψυχραιμία την όλην κατάσταση, δεν εμπόρεσα να βρώ κάποιαν λογική σε αυτή την εκδοχή. Διατί να το πράξει αυτό ένας επιστήμων; Λείπει το κίνητρον. Ας υποθέσουμε όμως ότι θα ήτο παράφρων. Ποιόν εξ ημών γνωρίζει προσωπικά; Ποίες μεθόδους επιστημονικάς μπορεί να εφαρμόσει που να εξηγούν τέτοια παράλογα φαινόμενα;

Η Έλενα, εμφανώς ταραγμένη, απευθύνεται στον ψυχίατρο με σαρκαστική διάθεση.

ΕΛΕΝΑ: Κύριε Παπανικολάου, πραγματικά με εκπλήσσετε. Από όλους τους συνεπιβάτες μας εσείς είστε εκείνος που θα έπρεπε να έχει τη μεγαλύτερη επιθυμία να ζησει. Έχετε μια λαμπρή καριέρα μπροστά σας να υποστηρίξετε. Εντούτοις, δεν φαίνεται να σας επηρεάζει το γεγονός του επικείμενου θανάτου σας, όσο εμάς που το μέλλον δεν μας επιφυλάσσει δα τόσες δάφνες σε κανένα τομέα.

Ο ψυχίατρος γνωρίζει πώς να στρέφει τη συζήτηση στο συνομιλητή του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Υπαινίσσετε κάτι συγκεκριμένο ή απλώς βρίσκεστε σε άρνηση; Θεωρείτε τον εαυτό σας απόμαχο της ζωής;

ΕΛΕΝΑ: Αρνούμαι να δεχτώ ότι θα πεθάνω έτσι απλά και

αθόρυβα. Όσο για την δεύτερη ερώτησή σας, είναι αναμενόμενο για μια γυναίκα στην ηλικία μου και στην κοινωνική μου θέση να βρίσκει έναν άντρα χωρίς πολλές απαιτήσεις, να παντρεύεται και να κάνει οικογένεια. Αν αυτό δεν είναι παροπλισμός, τότε τι είναι;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Και τι θα σας εμπόδιζε να παραβείτε το κοινωνικά αναμενόμενο;

ΕΛΕΝΑ: Μα, η εποχή των απενοχοποιημένων απολαύσεων και των χαλαρών ηθών μοιάζει να έχει παρέλθει. Ο φασισμός απλώνει τα δίχτυα του στην ήπειρό μας ολοένα και πιο απροκάλυπτα. Στην Ιταλία ο Μουσολίνι, στη Γερμανία ο παράφρων Χίτλερ. Στην Ισπανία ο Φράνκο ετοιμάζεται να κάνει το ίδιο. Κρίμα, οι Ισπανοί μου είναι ιδιαίτερα συμπαθείς.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (με ενδιαφέρον) Πώς κι έτσι;

ΕΛΕΝΑ: Ένας Ισπανός φοιτητής ήταν ο πρώτος μου έρωτας όταν ζούσα στο Παρίσι. Τότε ήμουν 18 ετών και ακόμα πιστευα ότι οι άντρες είναι ικανοί να ερωτευτούν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Για ποιο λόγο ένα κορίτσι στα 18 της εγκαθίσταται στο Παρίσι

ΕΛΕΝΑ: Για σπουδές. Ζωγραφική

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Είστε καλλιτέχνης, λοιπόν

ΕΛΕΝΑ: Οι καλλιτέχνες απεικονίζουν την επιθυμία. Εγώ την δημιουργώ. Ή μάλλον, την προκαλώ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Σε όλους;

ΕΛΕΝΑ: Ω, δεν είμαι φειδωλή στους αριθμούς, ούτε στα φύλα...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Με ποιόν τρόπο προκαλείτε την επιθυμία;

ΕΛΕΝΑ: Τον βλέπετε μπροστά σας!

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Η ομορφιά δεν είναι, παρά η συσκευασία. Τι κάνει τόσο επιθυμητό το περιεχόμενο;

ΕΛΕΝΑ: Παίρνω το σχήμα που μου δίνουν. Γίνομαι η φαντασίωσή τους

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Και πού είστε εσείς η ίδια μέσα σε αυτό το σχήμα;

ΕΛΕΝΑ: Είμαι όλες αυτές που διαβάζω στον πόθο τους

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μα δεν θα θέλατε να θέλουν εσάς;

ΕΛΕΝΑ: Μα, εμένα θέλουν. Ντυμένη μόνο με οικειότητα.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Που δεν είναι δική σας. Είναι απότοκο των αισθήσεων που αφυπνίζετε εντός τους.

ΕΛΕΝΑ: Οι αισθήσεις ενώνουν. Κι αυτές είναι δικές μου. Τα υπόλοιπα είναι εγωισμός.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Επιθυμία, χωρίς διακρίσεις. Σας είναι αρκετό να σας επιλέγουν;

ΕΛΕΝΑ: Γιατρέ, εγώ επιλέγω. Εκείνοι με κατακτούν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Επομένως, οδηγός σας είναι τα ένστικτα. Ή μήπως το συναίσθημα;

ΕΛΕΝΑ: Τα ένστικτα είναι αδηφάγα. Το συναίσθημα απολαμβάνει. Η διαίσθηση οδηγεί.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Την εμπιστευέστε τυφλά;

ΕΛΕΝΑ: Υπάρχει άλλος τρόπος;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Η λογική. Οι λέξεις...

ΕΛΕΝΑ: Οι λέξεις παραπλανούν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: ...και αποπλανούν.

ΕΛΕΝΑ: Μόνον όσους προτίθενται να αποπλανηθούν.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Εσείς τι ζητάτε;

ΕΛΕΝΑ: Να περιπλανηθώ. Σε ένα κορμί. Σε ένα μυαλό. Σε έναν έρωτα. Να αφεθώ κι όπου με πάει.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Πού θα μπορούσε να σας πάει;

ΕΛΕΝΑ: Στη ζωή. Μα τώρα, δεν έχει πιά καμιά σημασία. Αφού δεν έχουμε πολλή από δαύτη μπροστά μας. Σωστά; Η παράσταση τελειώνει για όλους μας. Το μόνο που απομένει είναι να πέσουν οι τίτλοι τέλους..

Η Έλενα είναι φανερά ανήσυχη και εκνευρισμένη.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Απέναντι στο θάνατο είμαστε όλοι ίσοι. Δεν έχει πιά σημασία τι περιμένουμε, αλλά τι είναι αυτό που μας περιμένει. Στο σημείο αυτό η Έλενα πέρασε στην επίθεση, απευθυνόμενη στον ψυχίατρο ΕΛΕΝΑ: Αποφεύγετε την ερώτηση, γιατρέ. Πώς μπορείτε να μένετε απαθής απέναντι σε αυτό που συμβαίνει;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Η κατανόηση του ανθρώπινου πόνου δεν προϋποθέτει τη συμμετοχή σε αυτόν.

ΕΛΕΝΑ: Και η χαρά, η ευχαρίστηση;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Πυροτεχνήματα. Βλέπετε, Έλενα, όπως είτε ο Σοπενχάουερ, η ζωή είναι μια παράσταση κι εμείς επιλέγουμε ένα ρόλο. Η διαφορά μας είναι ότι προσωπικά, επέλεξα το ρόλο του σκηνοθέτη.

ΕΛΕΝΑ: Παραβλέπετε το γεγονός γιατρέ, ότι οι ηθοποιοί είναι αυτοί που εισπράττουν στο πέσιμο της αυλαίας το χειροκρότημα.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Προτίμησα να είμαι εκείνος που χειροκροτεί την κάθε μέρα το θαύμα της ζωής.

ΕΛΕΝΑ: Θα ήταν θαύμα αν δεν υπήρχε κανείς να το ζησει; Γιατρέ, έχετε κι εσείς ανάγκη το χειροκρότημα. Με τη διαφορά ότι το χαρίζετε ο ίδιος στον εαυτό σας, παριστάνοντας το θεό.

Ο Παπανικολάου σωπώνει. Μένει για λίγο σκεφτικός.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Έλενα, συγχαρητήρια. Μου υπενθυμίσατε αυτό που αποφεύγω επιμελώς να αντιμετωπίσω: την έπαρση. Στις έρευνές μου όλα αυτά τα χρόνια έγινα αποδέκτης του ανθρώπινου πόνου και της λατρείας, του μίσους και

της λαγνείας. Έκανα πολύ δρόμο για να τιθασεύσω όλα αυτά ώστε να μην με κυβερνούν πλέον. Φαίνεται ότι το παράκανα και πέρασα στο στάδιο της επαγγελματικής διαστροφής. Καταλαβαίνετε, η υπεροψία της αυθεντίας...

ΕΛΕΝΑ: Χαίρομαι που έγινα η αφορμή να δείξετε για ένα λεπτό το ανθρώπινο πρόσωπό σας, γιατρέ...

Ο Παπανικολάου της χαρίζει ένα χαμόγελο συμπάθειας...

-#-

Απλώνεται σιωπή. Παραμένουν και οι πέντε συνταξιδιώτες σε αυτό το άχαρο ταξίδι στις θέσεις τους σιωπηλοί για πολλή ώρα, Ο στρατηγός στρέφεται στον καθηγητή:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ήκουσα με ενδιαφέρον την αιμαχία που είχατε προ ολίγου με την αξιέραστην Έλενα. Θα έλεγε κάποιος ότι πρόκειται για μια σκηνή έντονου φλερτ και επίδειξης εξουσίας δύο ανθρώπων που πρόκειται να εμπλακούν σε ερωτική σχέση. Δεν είναι παράξενο, τούτη την ώρα που οδεύουμε στο θάνατο, που θα οφείλαμε να κάνουμε σιωπηλοί τον τελικό μας απολογισμό, εμείς να φερόμεθα ως να επρόκειτο να ζήσωμεν δια πολύ ακόμη; Τόσο πεισματάρια είναι λοιπόν η ζωή εντός μας, τόσο τυφλοί είμαστε μέχρι την τελευταία στιγμή...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Πράγματι, αγαπητέ. Είμαστε προορισμένοι για να ζούμε. Ακόμα και μέσα στο σκοτάδι να βλέπουμε φως. Η βούληση για ζωή κάθε άλλο παρά τυφλή είναι.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: (παρεμβαίνοντας στη συζήτηση) Τι ακριβώς βλέπει, γιατρέ? Η βούληση, που λες. Γιατί εγώ βλέπω τους ανθρώπους να πολεμάνε αναμεταξύ τους για την ειρήνη. Κι όταν την βρίσκουν, να πολεμάνε τον ίδιο τους τον εαυτό. Θεριό είναι ο άνθρωπος. Στιγμή δε μπορεί να ησυχάσει. Διαρκώς πέφτει στη μάχη. Μάχεται ο άντρας τη γυναίκα, κι αυτό το λέει έρωτα. Μάχεται τη φύση, κι αυτό το λέει επιστήμη. Μάχεται το Θεό, κι αυτό το λέει τέχνη. Μάχεται το θάνατο, κι αυτό το λέει ζωή...

Ο καθηγητής ανάβει αργά την πίπα του, τραβά μια ρουφηξιά από τον καπνό, ύστερα τον αφήνει εκπνέοντας αργά και ηδονικά.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Η μάχη αγαπητέ, ο πόλεμος, είναι ο τρόπος του άφθαρτου να νικήσει το φθαρτό. Της ζωής να νικήσει το θάνατο. Η βούληση είναι το σπαθί του πολεμιστή. Που πολεμά για να μείνει ζωντανός και ζει για να μάχεται.

Ο στρατηγός παρεμβαίνει στη συζήτηση

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ήκουσα την συνομιλία σας. Ως ειδικός επί των μαχών, σας ερωτώ. Ποιο είναι το διακύβευμα τοιαύτης μάχης, ποιο το τρόπαιο του νικητή;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Η ίδια η ζωή, στρατηγέ. Η ζωή είναι το τρόπαιο. Πολύτιμο, συναρπαστικό, απολαυστικό, ελώδυνο και βασανιστικό. Μια χαρακιά φωτός στο πηχτό σκοτάδι του τίποτα. Ένα θαύμα δεν έχει ανάγκη να αιτιολογήσει την ύπαρξή του. Απλά συμβαίνει...

Η Έλενα παρακολουθεί τη συζήτηση χωρίς να συμμετέχει. Έχει το βλέμμα καρφωμένο επίμονα στο παράθυρο

ΕΛΕΝΑ: (μουρμουρίζει) Προσπαθώ να διακρίνω κάποια φευγαλέα φιγούρα, μια συστάδα δέντρων, το φεγγάρι να ξεγελά τα σκοτεινά σύννεφα και να μου κλείνει πονηρά το μάτι, έναν επιβλητικό όγκο βουνού στο βάθος, πιο μαύρο από το μαύρο του σκοταδιού που μας έχει ζωσμένους από την αρχή του ταξιδιού. Μάταια. Σκοτάδι. Μόνο σκοτάδι..

Ο στρατηγός απομένει να κοιτάζει την όμορφη γυναίκα σκεφτικός.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (μουρμουρίζοντας) Ναι, πράγματι. Η ζωή είναι που κάνει το αίμα να κοχλάζει κάθε φορά που ρίχνομαι στον πόλεμο με συντρόφους το φόβο και τη λύσσα. Η ζωή κάνει την καρδιά να χτυπά στη θέα του ποθητού θηλυκού που κάθετα απέναντί μου με την αυθάδεια της σάρκας να προβάλλει από το ανοιχτό κουμπί στο φώρεμά της.

Εκείνη αντιλαμβάνεται το βλέμμα του. Χαμογελά αυτάρεσκα και χωρίς ίχνος ενόχλησης σκύβει ελαφρά προς το μέρος του, λέγοντας με χαμηλή φωνή και τόνο ελαφρώς ειρωνικό:

ΕΛΕΝΑ: Σας αρέσει αυτό που βλέπετε? Είναι το θαύμα της ζωής...

Στα μάτια του Ραζή στάζει ο πόθος.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (χαμογελώντας αμήχανα) Μπορεί να είμαι απόστρατος, μα απόμαχος δεν είμαι... Νιώθω την επιθυμία να σας ιστορήσω τις ερωτικές μου περιπέτειες, ως απάντηση στην αμφισβήτηση της αντρικής μου υποστάσεως. Μα δεν θα το κάνω, όχι μόνον επειδή ως αξιωματικός δεσμεύομαι από έναν άγραφο κώδικα τιμής, αλλά κυρίως γιατί αυτή τη στιγμή δεν έχει πια κανένα νόημα...

Το τρένο συνεχίζει το μονότονο ταξίδι του σε μιάν αχλή πηχτού ακίνητου σκοταδιού., όταν μέσα από το χαμηλό φωτισμό προβάλλει μια γνωστή μορφή...

Είναι η Δήμητρα. Στρέφεται προς τους υπόλοιπους για να βεβαιωθεί ότι την βλέπουν και εκείνοι. Ο ψυχίατρος και ο μπάτλερ πλησιάζουν, ενώ η θεία και η ανιψιά μένουν καθισμένες στη θέση τους, τηρώντας απόσταση ασφαλείας, παρ' όλα αυτά έχοντας μάτια και αυτιά τεντωμένα...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Είναι προσφυλής σας συνήθεια να εμφανίζεστε και να εξαφανίζεστε κατά το δοκούν, κυρία μου;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Μα εδώ ήμουν, στρατηγέ Ραζή, όπως σας είπα. Από την αρχή του ταξιδιού σας, ακόμα και όταν δε με βλέπετε.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Είστε, τρόπον τινα, η ψυχοπομπός μας;

ΔΗΜΗΤΡΑ: (χαμογελώντας) Μπορείτε να το πείτε και έτσι

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Θα μπορούσατε, εν τωιαύτη περιπτώσει, να μας διαφωτίσετε επί μερικών ζητημάτων που, είμαι

σίγουρος, απασχολούν την σκέψη όλων μας τούτες τις ώρες;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Σας ακούω. Τι θα θέλατε να μάθετε;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Πρωτίστως, πόσο θα διαρκέσει ετούτο το ταξίδι;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ω! Πάντα η ίδια ερώτηση. Μα ο χρόνος, όπως τον ξέρετε, δεν υπάρχει πλέον. Έχει εντελώς διαφορετική διάσταση για εσάς και για όσους βρίσκονται στην αντίπερα όχθη...

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Εικάζω λοιπόν ότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο μετάβασης από τη μία κατάσταση στην άλλη. Επομένως, να το θέσω εγώ διαφορετικά. Πόσο, σε χρόνο του κόσμου των ζωντανών, θα κρατήσει αυτή η μεταβατική φάση;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Αυτό δεν είμαι σε θέση να σας το πω, εφ' όσον δεν ανήκω στον κόσμο σας. Επιτρέψτε μου όμως να σας ρωτήσω, γιατί είναι για εσάς τόσο σημαντικό να γνωρίζετε τον ακριβή χρόνο; Εφ' όσον έχετε επίγνωση του τέλους, θα έπρεπε αυτή να σας είναι αρκετή. Κάνω λάθος;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Μα, επίγνωση του τέλους έχουμε σχεδόν με την έναρξη της ζωής. Φροντίζουμε όμως επιμελώς να αγνοούμε αυτή τη γνώση, ασχολούμενοι με τα καθημερινά και τετριμμένα ζητήματα του βίου. Διακρίνω εντούτοις μια σημαντική διαφορά. Ως επιβάτες αυτής της αμαξοστοιχίας βρισκόμαστε αντιμέτωποι, θέλοντας και μη, με την σκέψη του θανάτου. Είναι σαν την επίσκεψη στον οδοντίατρο. Όλοι οι καθημενοί στην αίθουσα αναμονής σκέφτονται διαρκώς πόσο θα πονέσουν όταν έλθει η σειρά τους...

ΔΗΜΗΤΡΑ: Μπορείτε να εκλάβετε την θέση σας αυτή ως ευκαιρία αναστοχασμού. Απαλλαγμένοι από τα «καθημερινά και τετριμμένα του βίου», όπως τα ονομάσατε, να κάνετε έναν απολογισμό των όσων ζήσατε μέχρι στιγμής.

Ο Ραζής ένιωσε ξαφνικά την ανάγκη να εκφράσει την έντονη διαφωνία του με τον Βικέντιο και με την όλη τροπή που έπαιρνε η συζήτηση:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Με συγχωρείτε αγαπητέ, αλλά ουδέποτε ησχολήθην με τα καθημερινά και τετριμμένα του βίου. Εκτός εάν θεωρείτε τις μάχες για την υπεράσπισιν των ιδανικών της πατρίδος ως ασήμαντες πράξεις.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Στρατηγέ Ραζή, δεν ήταν στις προθέσεις μου να μειώσω τη σημασία των πράξεών σας, ούτε να σας αποστερήσω από τον τίτλο του «ήρωα πολέμου», που τόσο επάξια έχετε κερδίσει. Αλήθεια όμως, δεν βλέπετε πόσο μάταια είναι όλα ετούτα τις στιγμές που διανύουμε;

Ο Παπανικολάου παρακολουθεί σκεφτικός. Εν τέλει συμπληρώνει:

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ετούτες τις στιγμές ίσως δεν έχει σημασία τι έπραξε ο καθένας κατά τη διάρκεια της ζωής του, όσο το τι έμαθε σχετικά με το ποιος είναι και ποια είναι η θέση του και η αποστολή του σε αυτό τον κόσμο. Ο βαθύτερος προορισμός του ως άνθρωπος. Όχι μόνον τι έκανε δηλαδή, αλλά γιατί το έκανε. Ένα «δια ταύτα»!

ΕΛΕΝΑ: Ανοησίες!. Κάθε φορά που φτάνεις στην πηγή διψασμένος, πίνεις όσο νερό τραβάει η ψυχή σου. Δεν αναρωτιέσαι για τη θέση σου στον κόσμο ή γιατί ήπιες νερό...

ΔΗΜΗΤΡΑ: Για όλους έρχεται η στιγμή του απολογισμού. Και τότε φαίνεται ποιος έχει ζήσει και ποιος όχι. Πόσο έτοιμος αισθάνεται κανείς να αποχωριστεί ετούτο τον κόσμο, πόσο πλήρης νιώθει από τα δώρα που έλαβε της ζωής και πόσο διψασμένος στέκεται εμπρός στην πηγή που έχει πιά στερέψει...

Μία έντονη λογομαχία διακόπτει τη συζήτηση. Οι φωνές έρχονται από το βάθος του βαγονιού της πρώτης θέσης, όπου βρίσκεται το νιόπαντρο ζευγάρι. Η κοπέλα είναι σε παροξυσμό. Μιλά γρήγορα

και ακατάληπτα.

ΚΟΠΕΛΑ: Ναι, σου λέω! Δεν θα με εμποδίσεις! Θα το κάνω!
Θέλω να φύγουμε! Τώρα! Δεν αντέχω, δε μπορώ, δε θέλω
να πεθάνουμε! Γιώργο! Μαζί, ναι μαζί! Τώρα!

Ο στρατηγός νιώθει ότι οφείλει να παρέμβει. Σηκώνεται και κατευθύνεται προς το κουπέ τους. Τον ακολουθούν ο γιατρός και ο μπάτλερ, ενώ η Άννα Ρωμανού κρατά σφιχτά το χέρι της ανιψιάς της με έκδηλη αγωνία.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (ανήσυχος) Τι σας συμβαίνει;

Ο νεαρός έχει αγκαλιά την κοπέλα που μοιάζει με τρομαγμένο ζώο.

ΝΕΑΡΟΣ: (έντρομος) Θέλει να κατέβουμε από το τρένο. Δεν ξέρω πιά τι κάνω μαζί της, δεν ξέρω πώς να την ηρεμήσω.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ίσως γιατί ούτε εσείς είστε ήρεμοι!

ΝΕΑΡΟΣ: Φυσικά δεν είμαι. Όλη αυτή η κατάσταση με έχει εξουθενώσει. Δε μπορώ να σκεφτώ ψυχραιμα. Κάποιες στιγμές σκέφτομαι μήπως έχει δίκιο. Θα μπορούσαμε να πηδήξουμε από το τρένο. Θα είχαμε μια πιθανότητα να γλυτώσουμε, δε νομίζετε;

Ο Παπανικολάου σκέφτεται σιωπηλός. «Ναι, είναι μια πιθανότητα», μουρμουρίζει. Γυρίζει προς το μέρος των άλλων δύο ανδρών. Ο στρατηγός, μαθημένος σε παράτολμα εγχειρήματα, παίρνει το λόγο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ας εξετάσομεν τας συνθήκας. Από την αρχή του ταξιδιού μας, σύμφωνα με το εσωτερικό μου ρολόι, έχουν παρέλθει τρία εικοσιτετράωρα. Παρά το γεγονός αυτό, ολόγυρά μας επικρατεί σκοτάδι, πιο μαύρο και από την πιο αφέγγαρη νύχτα. Άρα, δεν είναι δυνατό να υπολογίσουμε την ταχύτητα του τρένου. Επίσης, δεν έχουμε εικόνα του εδάφους. Αν πρόκειται δηλαδή για ομαλό λιβάδι ή πετρώδη βουνοπλαγιά. Με βάση τα

παραπάνω, δεν θα τολμούσα να διατάξω και τους πλέον εκπαιδευμένους άνδρες μου να προβούν σε τοιοῦτο εγχείρημα. Θα εχαρακτήριζα την απόδρασίν σας βέβαιον θάνατον.

BIKENTIOS: Ο έρωτας μας κάνει παράτολμους, στρατηγέ. Παρ' όλα αυτά, σας καλώ να σκεφτείτε: Η ζωή δεν είναι παρά ένα βέβαιο ταξίδι προς τον θάνατο. Το μόνο που δε γνωρίζουμε είναι το πότε θα συναντηθούμε μαζί του. Μπορεί το εγχείρημα των παιδιών να μοιάζει σαν πράξη απελπισίας, ίσως όμως είναι γενναιότητα τελικά να συναντάς ο ίδιος τον θάνατο, με τους δικούς σου όρους, Δε βρίσκετε ότι υπάρχει κάτι το απόλυτα αξιοπρεπές σε αυτό;

Εν τω μεταξύ, η Έλενα, έχει έλθει στο κουπέ όπου βρίσκεται το ζευγάρι.

ΕΛΕΝΑ: Δεν υπάρχει τίποτα το αξιοπρεπές στον τερματισμό της ζωής. Μόνον πόνος, ανείπωτος πόνος και νοσταλγία για όσα αγαπήσαμε και προδώσαμε και πληγώσαμε, κι ύστερα για τα επόμενα και τα επόμενα...

Ταραγμένη από την εξέλιξη των πραγμάτων, αφήνει το βλέμμα καρφωμένο έξω από το ανοιχτό παράθυρο, στο απόλυτο κενό...

-#-

Σε όλο το τρένο είναι απλωμένη μια αμήχανη σιωπή...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Αγαπητοί μου, η τελευταία πράξη του δράματος έχει συντελεστεί. Οι δύο νέοι πήγαν να συναντήσουν το θάνατο, ή τη ζωή. Ποιος ξέρει; Αναρωτιόμαστε όλοι εάν, οδηγούμενοι από μια παράτολμη απελπισία, έπραξαν σωστά. Κάποιοι σκέφτονται γιατί δε βρήκαν το κουράγιο να τους ακολουθήσουν. Κάποιοι άλλοι αναλογίζονται εάν είχαν κάνει ότι μπορούσαν για να τους σταματήσουν.

ANNA: Προσωπικά, είμαι με τη δεύτερη εκδοχή. Δεν έπρεπε να τους αφήσουμε. Όχι πως εμείς είμαστε σε καλύτερη

μοίρα, αλλά φοβούμαι πως τα παιδιά έφυγαν μια ώρα αρχύτερα.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Συντάσσομαι μαζί σας, κυρία Ρωμανού, εξ επαγγέλματος αλλά και εκ πεποιθήσεως. Παρ' όλα αυτά πιστεύω πως οφείλαμε να σεβαστούμε την απόφαση των δύο νέων.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Πιστεύετε πως η απόφασίς τους ήτο εν ψυχρώ, γιατρέ; Ότι εξύγισαν τα υπέρ και τα κατά ενός τόσο παράτολμου εγχειρήματος; Εάν λάβουμε ως δεδομένον την επιθυμία των να ζήσουν, εις τι ακριβώς στόχευε η κινήσις των αυτή, πέρα από τον βέβαιο θάνατό τους;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Θεώρησαν προφανώς πως υπήρχε ένα παράθυρο ελπίδας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Όχι συμφώνως με την δική μου εμπειρίαν...

ANNA: Μα τότε, στρατηγέ, γιατί εσείς δεν τους σταματήσατε;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μα, προσπάθησα. Εξέφρασα σαφώς την περι του αντιθέτου άποψίν μου. Ήτο το περισσότερο που μπορούσα να πράξω.

ANNA: Κι εσείς, στρατηγέ; Μάλιστα... Μα γιατί νομίζετε πως συμβαίνουν όλα τούτα; Θέλω να πω, ερχόμαστε στον κόσμο αθώοι. Γιατί γινόμαστε τόσο ανάλγητοι στη διαδρομή; Τόσο αδιάφοροι απέναντι στην διακαή επιθυμία δυο νέων ανθρώπων; Αρκει να δείτε τα μάτια ενός παιδιού, πώς κοιτάζουν γεμάτα ελπίδα..

ΕΛΕΝΑ: Ανυποψίαστα για το κακό που τα περιμένει. Η παιδική αθωότητα είναι προπόνηση της ενήλικης ενοχής.

Η Άννα προσπερνά για μια ακόμη φορά τη δηκτικότητα της ανεψιάς της. Κατάλαβε από νωρίς πως δε μπορεί να αναμετρηθεί μαζί της και υιοθετεί στάση απαξιωτικής μεγαλοπρέπειας...

Ο γιατρός με μια κίνηση που είναι πλέον οικεία στη συντροφιά, φέρει την πίπα στα χείλη, ρουφώντας τον καπνό με την

επιτήδευση κάποιου που ξέρει να τραβά επάνω του την προσοχή.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Τι ακριβώς ρωτάτε, κυρία μου; Την αιτία πίσω από τη γέννηση της ανθρωπότητας ή από την εξέλιξή της;

ANNA: Μα, το δεύτερο φυσικά. Δε θα τολμούσα να αμφισβητήσω την πίστη των προγόνων μου στο Θεό.

ΕΛΕΝΑ: Η θεία προτιμά τις έτοιμες λύσεις. Η περί τα οντολογικά αναρώτηση κάνει κακό στο δέρμα...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Έλενα, τι είναι αυτό που κινητοποιεί τον άνθρωπο, κατά τη γνώμη σας; Που τον κρατά ζωντανό, ενώ γνωρίζει το επερχόμενο τέλος του;

ΕΛΕΝΑ: Η Δίψα, γιατρέ. Η ακόρεστη δίψα κάποιου που γνωρίζει πως από ώρα σε ώρα θα πάψει να διψά...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Δίψα, για τι;

ΕΛΕΝΑ: Ω, μα ελάτε τώρα. Ο μέντοράς σας έχει ήδη δώσει την απάντηση.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Αν αναφέρεστε στη θεωρία του περί της λίμπιντο, πιστεύω πως τον υποτιμάτε. Δεν θεωρώ πως η συνεισφορά του στη διερεύνηση του ψυχισμού του ανθρώπου εξαντλείται εκεί.

Η Άννα, αδύναμη να ακολουθήσει την τροπή που πήρε η συζήτηση στρέφεται προς το στρατηγό, που ως εκείνη την ώρα παρέμενε αμίλητος, προτρέποντάς τον με το βλέμμα να περέμβει. Εκείνος, διαβάζοντας το βλέμμα της, ανταποκρίνεται.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Εγώ ένα έχω να πω. Όταν ο στρατιώτης ρίχνεται στη μάχη δε ρωτά, δεν αμφιβάλει. Πολεμά γιατί αυτό πρέπει να κάνει.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Το καθήκον, λοιπόν. Ενδιαφέρουσα τοποθέτηση.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Το καθήκον από μόνο του είναι κενό γράμμα, εάν δεν υπηρετεί τα ανώτερα ιδεώδη της ανθρωπότητας. Την ελευθερία και την αξιοπρέπεια.

ANNA: Με συγχωρείτε, στρατηγέ, αλλά θεωρώ τον πόλεμο

βάρβαρο και απάνθρωπο σπορ των ανδρών.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ω, είναι αλήθεια. Οι γυναίκες είσαστε πλάσματα της προσφοράς, της δοτικότητας.

Η Έλενα αντιλαμβάνεται την προσπάθεια του Ραζή να φανεί ευχάριστος στη θεία της.

ΕΛΕΝΑ: Αυτό λέγεται διπλωματία της ανάγκης... Ξέρετε, στρατηγέ, η μόνη διαφορά ανάμεσα στους άντρες και στα αρσενικά ζώα είναι το τρόπαιο της μάχης.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Τι εννοείτε;

ΕΛΕΝΑ: Οι άντρες παλεύουν για ένα μέτρο γης. Τα αρσενικά ζώα για ένα θηλυκό.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αξιότιμη Έλενα, με κίνδυνο να φανώ αγενής, η άποψή σας για τους άνδρες δε συνάδει με τις προτιμήσεις σας, όπως τις έχετε εκφράσει διά λόγων τουλάχιστον.

ΕΛΕΝΑ: Δε νιώθω την ανάγκη να λογοδοτήσω για τις προθέσεις μου ούτε για τις πράξεις μου, ειδικά σε έναν άνθρωπο με έντονη την αίσθηση του καθήκοντος. Στρατηγέ, υπήρξα ανέκαθεν ελεήμων προς τους αδυνάμους... Έπειτα, κι εσείς δεν υπήρξατε εγκρατής, κατά δική σας ομολογία...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Εάν υπαινίσσετε πως ο άνθρωπος κινητοποιείται μόνον από την ενόρμησή του να αναπαραχθεί, Έλενα, επιτρέψτε μου να σας αναφέρω τη βούλησή του για δημιουργία, υστεροφημία και την ατέρμονη αναζήτησή του για απαντήσεις στα μυστήρια της ύπαρξης.

ΕΛΕΝΑ: Γιατρέ, επιτρέψτε μου να έχω ιδίαν άποψη για εκείνους που αυτοπροσδιορίζονται ως «αφρόκρεμα της μοντέρνας διανόησης» και μιλούν με στόμφο περί βούλησης και δημιουργίας. Δε διαφέρουν από έναν αγωγιάτη που σέρνει το κάρο του στα πλακόστρωτα δρομάκια της Μονμάρτης. Απαντούν στον ίδιο φόβο, απλώς με διαφορετικό τρόπο...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ἐκαστος εφ' ὡ ἐτάχθη. Ὁ καθένας φέρει το εἰδικό του βᾶρος στην πορεία του ἀνθρωπίνου εἴδους. Ἀρκεῖ οἱ πράξεις ἐνός ἐκάστου νὰ κατατείνουν πρὸς τὴν πρόοδο καὶ τὴ δημιουργία.

ΕΛΕΝΑ: Στρατηγέ, παραβλέπετε νομίζω τὴ συνεισφορά τῶν καταστροφῶν στὴν ἀνθρώπινη ἐξέλιξη.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ὑπάρχει τοιαύτη; Ἄλλωστε, γιὰ νὰ καταστρέψετε οτιδήποτε;

ΕΛΕΝΑ: Πρῶτον, γιὰ τὸ ἐπιθυμῶ καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ τὸ μπορῶ. Μέχρι πρόσφατα ἡ Ἑυρώπη συνταρασσόταν ἀπὸ πολέμους. Τώρα, προετοιμάζεται γιὰ τὸν ἐπόμενο. Που βλέπετε τὴν πρόοδο καὶ τὴν ευημερία;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Εἶναι πιο ἀκόπον νὰ καταστρέψετε παρά νὰ δημιουργεῖς.

ΕΛΕΝΑ: Ποιὸς εἶπε ὅτι δε θέλει τέχνη ἡ καταστροφή... Δε βρίσκετε κάτι ἀπόλυτα ἀπολαυστικό στὴ θέα τῆς Ρώμης νὰ παραδίδεται σὲ φλόγες ἐνῶ ἓνας δυσκοίλιος εὐτραφῆς κύριος προσπαθεῖ νὰ ἐμπνευστεῖ...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ἐάν ομιλοῦμε περὶ παραφρόνων, εἰσερχόμαστε στὰ χωράφια τοῦ γιαιτροῦ

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ὁ θάνατος εἶναι μέρος τοῦ παιχνιδιοῦ τῆς ζωῆς, μέσα ἀπὸ τὴν καταστροφή παλαιῶν δομῶν καὶ τὴ γέννηση νέων. Ὑπὸ αὐτὸ τὸ πρίσμα, ὁ πόλεμος ἀποκτᾶ νόημα ὑπαρξης.

ΕΛΕΝΑ: Γιατρέ, στρέψετε τὴ συζήτηση ἐκεῖ που σας βολεῖ. Ἀναφέρομαι στὴν καταστροφή γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἀπόλαυση τῆς καταστροφῆς.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ὑφίσταται. Μάλιστα, ὑπάρχει ὁρος καὶ γι' αὐτό. Λέγεται «ἐνόρμηση πρὸς θάνατον»

ΕΛΕΝΑ: Ω, μα ἐπιτέλους! Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχετε ἀπαντήσεις γιὰ ὅλα;

Ἡ Ἐλενα, σε κατάσταση παροξυσμικῆς ευωχίας, καὶ βλέποντας

να χάνει το παιχνίδι, προτείνει να συμμετάσχουν και άλλοι στη συζήτηση. Σηκώνεται, στέκεται ανάμεσα στα δύο βαγόνια και αναφωνεί:

ΕΛΕΝΑ: Αγαπητοί μελλοθάνατοι, σας προσκαλώ να λάβετε μέρος σε μια συζήτηση για τη χαρά τη ζωής. Οδεύοντας προς το τέλος, οφείλουμε τουλάχιστον να μάθουμε γιατί ζήσαμε, δε συμφωνείτε;

Η Άννα κρύβει με τα χέρια το πρόσωπό της. Η ανιψιά της έχει ακόμα την ικανότητα να την φέρνει σε δύσκολη θέση. Η Έλενα συνεχίζει ακάθεκτη

ΕΛΕΝΑ: Εμπρός, η ερώτηση είναι: ποια είναι η δύναμη που μας ωθεί να παίρνουμε μέρος σε αυτή την ανούσια παράσταση που λέγεται ζωή!

Μια παγωμάρα απλώνεται στο χώρο, σαν κάποιος να άνοιξε τα παράθυρα αφήνοντας να εισχωρήσει η πηχτή ομίχλη της νύχτας. Η Άννα, λυγίζοντας υπό το βάρος της σιωπής, πετάγεται και παίρνει το λόγο

ANNA: (αναφωνεί) Η πίστη! Τίποτα δεν έχει νόημα χωρίς την πίστη!

Μην αντέχοντας το βάρος της αποκάλυψής της, σωριάζεται στον καναπέ...

Ο γιατρός στρέφεται στην Άννα

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Αυτό που λέτε, κυρία Ρωμανού, μου ακούγεται πολύ ενδιαφέρον. Η πίστη θεωρούσα ανέκαθεν ότι είναι το ακούραστο άτι που καλλιάζει στο άγνωστο χωρίς προορισμό. Ότι οι δυσκολίες και τα εμπόδια είναι πραγματική προπόνηση για την τελική μάχη με τον θάνατο. Πείτε μου, τι είναι για εσάς η πίστη;

Η Άννα Ρωμανού, ανακτώντας τη χάρη και την κομπόχητά της, ανασκουμπώνεται

ANNA: Η πίστη είναι οδηγός μου. Δε ζητά αποδείξεις, δε θέλει ανταλλάγματα. Με συντροφεύει στο ταξίδι μου, αθόρυβα και διακριτικά. Είναι το στιβαρό χέρι που μου στέρησαν οι άνθρωποι και μου χάρισε η ζωή. Η ζωή, που μου έφερε φουρτούνες, μου πρόσφερε όμως ένα φάρο...

BIKENTIOS: Ζούμε από ανία! Αυτή είναι που χαρακτηρίζει τις πράξεις μας. Η ζωή μας είναι μια διαρκής προσπάθεια να γεμίσουμε το κενό που η ίδια μας προκαλεί.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Λέτε πως η ζωή είναι μια προσπάθεια να ξεφύγουμε από την ανία; Κατάλαβα καλά;

BIKENTIOS: Από την ανία και την αμηχανία, μπροστά σε αυτά που ζούμε. Τώρα για παράδειγμα, που γνωρίζουμε ότι οδεύουμε προς το θάνατο, εμείς συζητούμε και αναλύουμε την αιτία της ζωής. Αν αυτό δεν είναι αμηχανία, τότε τι είναι;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Δεν ξέρω. Άμυνα, ίσως;

Ο Ραζής πετάγεται σαν ελατήριο

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μα τι σαχλαμάρες είναι αυτές... Να με συγχωρείτε, αγαπητέ, μα η δική μου ζωή υπήρξε άκρωσ γεμάτη και ενδιαφέρουσα! Ούτε ανιαρή, ούτε αμηχανη...

Ο Βικέντιος κάνει ένα βήμα προς το μέρος του στρατηγού.

BIKENTIOS: Αυτό αποδεικνύει απλώς ότι τα καταφέρατε καλύτερα από κάποιους άλλους.

Η Έλενα κοιτάζει το Βικέντιο έκπληκτη.

ΕΛΕΝΑ: Βικέντιε, είσαι γεμάτος εκπλήξεις. Ο πιστός και διακριτικός υπηρέτης, που φρόντιζε να είναι τα πάντα σε τάξη. Όλον αυτό τον καιρό, περνούσες απαρατήρητος. Με τα χρόνια έγινες αόρατος, σχεδόν ανύπαρκτος. Και να που τώρα κάνεις αισθητή την παρουσία του με τον πιο ανορθόδοξο τρόπο. Είσαι στ' αλήθεια το ίδιο πρόσωπο με αυτόν που ανεβήκαμε μαζί στο τρένο;

Ο Βικέντιος χαμογέλασε ανιγματικά.

BIKENTIOS: Έλενα, δεν αναρωτηθήκατε ποτέ τον λόγο για τον οποίο ήμουν τόσο διακριτικός; Οι άνθρωποι του είδους μου είμαστε υποχρεωμένοι να περνάμε απαρατήρητοι. Θέμα επιβίωσης, βλέπετε. Μάλλον λοιπόν υπήρξα καλός σε αυτό...

ΕΛΕΝΑ: Του είδους σου; Τι εννοείς, Βικέντιε;

Ο Βικέντιος στράφηκε προς την Άννα Ρωμανού

BIKENTIOS: Πείτε μου, κυρία Ρωμανού. Όλα αυτά τα χρόνια που σας υπηρετώ, προσέξατε ποτέ αν σχετίστηκα με κάποια κοπέλα; Σας σύστησα ποτέ κάποια κυρία;

ANNA: Η αλήθεια είναι πως όχι, Βικέντιε. Οι παρέες σου ήταν πάντα από τον ανδρικό πληθυσμό.

BIKENTIOS: Δεν σας έκανε εντύπωση αυτό;

ANNA: Ομολογώ πως ναι. Το απέδωσα όμως στην παροιμιώδη διακριτικότητά σου.

BIKENTIOS: Δεν σκεφτήκατε ότι μπορεί, ας πούμε, να προτιμώ ερωτικά τους άντρες;

ANNA: Όχι βέβαια! Πώς θα μπορούσα να σκεφτώ κάτι τόσο διεστραμμένο για σένα;

BIKENTIOS: Διεστραμμένο; Μα γιατί; Ξέρω πως δεν θα μπορούσατε να αντέξετε την κριτική των ανθρώπων του κύκλου σας, μα δεν περίμενα τέτοια αντίδραση από εσάς...

ΕΛΕΝΑ: Βικέντιε, δεν ήξερα ότι σου αρέσουν οι νεαροί. Καταλαβαίνω τώρα γιατί κρυβόσουν. Οι περισσότεροι δε μπορούν να κατανοήσουν το δικαίωμα του καθενός στην έκφραση των ερωτικών του προτιμήσεων. Σωστά, θεία;

Η Ρωμανού έσκυψε το κεφάλι.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ομολογώ πως σοκάρομαι! Γιατί όμως επιλέξατε τη στιγμή αυτή να το αποκαλύψετε;

BIKENTIOS: Γιατί προτίμησα να αντιμετωπίσω το θάνατο ελεύθερος, τούτη τη φορά. Τέτοια αποσκευή είναι πολύ βαριά, στρατηγέ... Ήδη νιώθω ξαλαφρωμένος...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Φρονώ πως το τι πράττει έκαστος εις το κρεββάτι του είναι αποκλειστικά δική του υπόθεσις...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Το δίχως άλλο! Είπατε όμως «τούτη τη φορά». Τι σημαίνει αυτό, αγαπητέ;

BIKENTIOS: Ας πούμε ότι όπως κάποιοι έχουν μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή, κάποιοι ίσως έχουν μια δεύτερη ευκαιρία στο θάνατο,...

ΕΛΕΝΑ: (σε έκσταση ανησυχίας) Ωραία! Περίφημα! Και τώρα που η ζωή τελειώνει, τώρα που πηγαίνουμε να συναντήσουμε το θάνατο, πώς προτείνεις να διασκεδάσουμε την ανία μας, Βικέντιε;

Η Έλενα σηκώνεται, απευθυνόμενη σε όλους, με βροντερή φωνή.

ΕΛΕΝΑ: Δεν ξέρω για εσάς, εγώ πάντως αποφάσισα να πηγαίνω κάθε μέρα με έναν από τους άντρες συνεπιβάτες μου...

Η δήλωση αυτή της είναι ακόμα ένα χαστούκι στον καθωσπρεπισμό της θείας της. Η Άννα σπεύδει να την ανακαλέσει στην τάξη

ANNA: Μα, τι είναι αυτά που ξεστομίζεις; Έχασες εντελώς τα μυαλά σου;

Η Έλενα, με ύφος αγέρωχο σαν αμαζόνα που μόλις ξεπέζεψε από το άλογο με τη λεία του κυνηγιού στα πόδια της, της αποκρίνεται κοιτάζοντας κατευθείαν στα μάτια τον Παπανικολάου.

ΕΛΕΝΑ: Είναι απόλυτα συνεπές προς τις αρχές μου να πεθάνω όπως έζησα: απολαμβάνοντας κάθε μέρα τη ζωή σα να μην υπάρχει αύριο. Πόσο μάλλον όταν πραγματικά δεν υπάρχει αύριο.

Το κορμί της ανέκτησε τις κινήσεις αίλουρου που προσεγγίζει το

θύμα της.

ΕΛΕΝΑ: Γιατρέ, επιθυμείτε να είστε ο πρώτος στη λίστα ή ο τελευταίος; Αν ήμουν πάντως στη θέση σας δεν θα το καθυστερούσα. Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να μην προλάβετε.

Βλέποντας το παγερά αδιάφορο βλέμμα του Παπανικολάου γύρισε προς τους, σοκαρισμένους ακόμα από τις τελευταίες δηλώσεις συνεπιβάτες της, λέγοντας δυνατά, με εμφανή σαρκασμό:

ΕΛΕΝΑ: Αλλά ξέχασα. Ο ψυχίατρος είναι σε αποστασιοποίηση από το θάνατό του, όπως βρίσκεται σε αποστασιοποίηση από τη ζωή του. Σωστά, γιατρέ; Εκτός εάν σκοπεύετε κι εσείς να μας κάνετε αποκαλύψεις παρόμοιες με εκείνες του Βικέντιου...

Η Έλενα παίρνει ύφος θριαμβευτή και όχι αναίτια, αφού ο Παπανικολάου ξαφνικά χλομιάζει...

ΠΡΑΞΗ 3η

Οι ήρωές μας διανύουν στιγμές παρατεταμένης σιωπής. Αποφεύγουν ο ένας το βλέμμα του άλλου. Προσποιούνται ότι κοιτάζουν έξω από το παράθυρο χαζεύοντας το τοπίο, προσποιούνται πως δήθεν παρατηρούν τις εναλλαγές των σχημάτων και των χρωμάτων, ενώ γνωρίζουν όλοι πως αυτό που βλέπουν είναι το απόλυτο σκοτάδι. Ο Βικέντιος αφήνει για μια ακόμη φορά το κουπέ του. Κατευθύνεται στο κουπέ των υπολοίπων με σκυμμένο το κεφάλι...

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Η πιο αβάσταχτη σιωπή είναι αυτή του θανάτου που πλησιάζει. Τις στιγμές αυτές, από όσο κόσμο και αν περιστοιχίζεται κάποιος, είναι απελπιστικά μόνος...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Είστε και φιλόσοφος, αγαπητέ. Η μοναξιά συνοδεύει τον άνθρωπο σε όλο το διάβα της ζωής του. Η ζωή είναι ένα σκοτεινό δάσος όπου βαδίζει ο καθένας μόνος. Κάποιες στιγμές νιώθει την ανάγκη να απλώσει το χέρι. Τότε, αν είναι τυχερός, συναντά ένα άλλο χέρι απλωμένο. Το κρατά για λίγο και στην επόμενη στροφή το χέρι αυτό χάνεται. Αυτό που ονομάζουμε «ανθρώπινες σχέσεις» δεν είναι τίποτε άλλο από ένα φευγαλέο άπλωμα του χεριού. Αυτό που αποκαλούμε «συντροφικότητα» είναι το πιάσιμο του χεριού που μας απλώνεται.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Υπάρχουν τόσα πράγματα που ενώνουν τους ανθρώπους, όπως η υπεράσπιση της πατρίδος, των ιδανικών της κοινωνίας, η φιλία, η αλληλεγγύη, ακόμα και ο έρωας, Προς τι λοιπόν τοιαύτη μοιρολατρική ανάδειξις της μοναξιάς;

Ο Ραζής γουρλώνει τα μάτια του για να δώσει έμφαση στη γνήσια απορία του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Είναι τραγική η μοίρα των ανθρώπων. Είμαστε στην κόλαση του «μόνος», έχοντας γευτεί τον παράδεισο του «μαζί». Το τραγικό είναι πως εμείς επιλέξαμε την κόλαση. Από τον παράδεισο κρατήσαμε μονάχα τη

νοσταλγία. Νοσταλγία όμως (άλγος του νόστου) είναι ο πόνος που γεννά η επιθυμία επιστροφής μας στο χαμένο παράδεισο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Γιατί λοιπόν επιλέγουμε τον πόνο; Γιατί, ενώ διψάμε για το «μαζί», το υλοσκοπούμε συστηματικά καταλήγοντας στο «μόνος»;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Γιατί υπάρχει ένα αγκάθι σε όλα αυτά, αγαπητέ. Ο εγωισμός. Τίμημα του εγωισμού είναι η μοναξιά. Ο άνθρωπος δεν φτιάχτηκε για να ζει μόνος. Αυτό το αγκάθι είναι καρφωμένο στην ψυχή μας. Κάθε φορά που η ψυχή τεντώνεται για να φτάσει τ' αστέρια, το αγκάθι σφηνώνεται βαθύτερα, υπενθυμίζοντάς μας το αναπόφευκτο τέλος μιάς εφήμερης ύπαρξης...

Ο αρχιμουσικός έρχεται στο βαγόνι της πρώτης θέσης. Σταματά μπροστά στους αμίλητους επιβάτες, βήχει με αμηχανία και μιλά σιγά και απολογητικά.

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Συγγνώμη, είναι αλήθεια ότι το τρένο μάς πάει να συναντήσουμε το Θεό;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μπορείτε να το πείτε κι έτσι.

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Τότε να φορέσουμε τα καλά μας. Να είμαστε έτοιμοι για τη μεγάλη τιμή.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ίσως δεν κατανοήσατε, άνθρωπέ μου. Στο θάνατο οδεύουμε. Για ποίαν τιμή ομιλείτε;

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Θάνατος, Θεός, δεν έχει σημασία. Όλα είναι Θεός. Κι αφού ο Θεός μας κάνει τη τιμή να μας υποδεχτεί, πρέπει να ετοιμαστούμε. Δεν είναι σωστό να Τον συναντήσουμε με τα καθημερινά μας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μη μου πείτε οτι χαιρέστε δια την επικείμενη συνάντηση;

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Ο Θεός αποφάσισε ότι θέλει εμείς να ζούμε, ο Θεός τώρα λέει πως πρέπει να πεθάνουμε. Όταν μας έδωκε τη ζωή, ήμαστε χαρούμενοι. Τώρα

μας την παίρνει πίσω. Πάει να πεί πως τη ζήσαμε όσο μας χρειάστηκε και τώρα είναι σειρά άλλων να την πάρουν. Είμαστε ευγνώμονες που μας την έδωσε. Πώς θα Τον ευχαριστούμε για τα δώρα Του αν δεν είμαστε χαρούμενοι; Πάω να το πω σε όλους. Καλή ψυχή...

Έφυγε με αποφασιστικά βήματα. Η Άννα Ρωμανού έκανε το σταυρό της.

ANNA: Άλλο πάλι και τούτο! Οι άνθρωποι αυτοί ζούνε σε ένα δικό τους κόσμο!

BIKENTIOS: Φαίνεται πως ο κόσμος τους είναι καλύτερος από τον δικό μας. Τουλάχιστον τους κάνει χαρούμενους.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Δε νομίζω, αγαπητέ. Τούτοι εδώ εκφράζουν ευχαρίστηση επειδή πρόκειται να τον εγκαταλείψουν.

BIKENTIOS: Είναι χαρούμενοι επειδή θα τον εγκαταλείψουν, όπως ήταν και όσο τον έζησαν. Οι άνθρωποι είναι έξω καρδιά, ότι και να λέτε. Είναι πλήρως συντονισμένοι με την ύπαρξη.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μοιρολάτρες είναι, τίποτα παραπάνω. Όταν είσαι τόσο εξαρτώμενος από τη μοίρα, δεν έχεις ελεύθερη βούληση.

ΕΛΕΝΑ: Τι να την κάνω την ελεύθερη βούληση όταν με οδηγεί στην απελπισία για τη στέρηση της δυνατότητας να συνεχίσω να ζω, γιατρέ;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Να αποδεχτούμε το παράλογο της ζωής, Έλενα. Αυτό μας προτρέπει να πράξουμε η ελεύθερη βούληση. Να συνεχίσουμε να ζούμε και να δημιουργούμε με πείσμα και επιμονή, σαν το Σίσυφο. έχοντας τη γνώση ότι κάποτε, ίσως απροσδόκητα, θα τα αφήσουμε όλα πίσω...

-#-

Μετά από αυτά βυθίζονται όλοι ξανά στις σκέψεις τους.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: (μουρμουρίζει) Ο φόβος για το άγνωστο που

έρχεται υπερισχύει άραγε της νοσταλγίας για αυτά που αναγκαζόμαστε να εγκαταλείψουμε γνωρίζοντας ότι δεν θα τα ξανασυναντήσουμε ποτέ;...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αποκαλείτε το επερχόμενο τέλος μας «φόβο για το άγνωστο»; Μα τι το άγνωστο υπάρχει σε ένα πτώμα; Έχω δει πολλούς άνδρες να χάνουν τη ζωή τους στον πόλεμο. Είναι λυπηρό να τους βλέπεις. Άψυχα κουφάρια, γίνονται...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Και η ψυχή; Που πηγαίνει, αν όχι σε ένα άγνωστο σε εμάς ταξίδι;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Α, γιατρέ, εδώ μου το χαλάτε. Πού να πάει η δόλια η ψυχή; Μην αρχίζετε τα περίεργα ανατολίτικα περί μετενσαρκώσεως, αθανασίας της ψυχής και άλλα εξωτικά παρόμοια. Εδώ μετά βίας δέχομαι τα γραφόμενα της θρησκείας μας περί δευτέρας παρουσίας κατά την οποία θα κριθούν οι ψυχές όλων των ανθρώπων.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Συγχωρέστε με, κύριε Ραζή. Ξεχνώ ότι είστε ένας ορθολογιστής που δεν πιστεύει στη μεταθανάτια ζωή.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μια που ομιλούμε περί της μεταθανάτιας ζωής, παρατήρησα πως, από τη στιγμή της επιβίωσής μας στην αμαξοστοιχία, δεν έχω νιώσει το αίσθημα της πείνας ή της δίψας, τουτέστιν δεν έχω αναζητήσει τροφή ή νερό, ούτε έχω αισθανθεί την ανάγκη χρήσεως του μπάνιου.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κι εγώ το ίδιο. Φαίνεται πως βρισκόμαστε σε ένα ενδιάμεσο στάδιο, κάπου ανάμεσα ζωής και θανάτου.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Κάτι σαν καθαρτήριο δηλαδή. Φαντάζομαι πως έρχεται η ώρα της κρίσης.

ΕΛΕΝΑ: Μπορεί να μην είμαστε πιά δέσμοι των αναγκών μας για επιβίωση, πάντως δεν έχουμε αποδεσμευτεί από την ανάγκη μας για άλλες απολαύσεις της σάρκας. Συμφωνείτε στρατηγέ;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (ξερόβηξε) Ναι, βέβαια, πολύ περίεργον, δε

νομίζετε;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ίσως έχουμε αποδεσμευτεί από τις σωματικές ανάγκες που ικανοποιούνται κατ' ιδίαν, αλλά όχι από τις κοινωνικές ανάγκες. Το σεξ δεν το αναζητούμε μόνο για αναπαραγωγή, αλλά και ως έκφραση συντροφικότητας.

ΕΛΕΝΑ: Προφανώς εσείς έχετε αποδεσμευτεί από την τελευταία αυτή ανάγκη όντας ακόμα εν ζωή, γιατρέ.

Ο Παπανικολάου κατακεραυνώνει την Έλενα με το βλέμμα...

ANNA (με δέος): Ω Θεέ μου, ποιός από εσάς αισθάνεται έτοιμος να αφήσει τα εγκόσμια; Γιατί εγώ έχω ακόμα πολλά να ζήσω, πολλά θέματα να φροντίσω, ανοιχτές υποχρεώσεις... Να, σε ετούτο το ταξίδι επρόκειτο να επισκεφθώ την αδελφή μου στο Βουκουρέστι, έπειτα από πολλά χρόνια. Δε μπορώ να φύγω δίχως να τη σφίξω στην αγκαλιά μου, να της πω πόσο μου έλειψε, πόσο τη αγαπώ. Αν το ήξερα...

ΕΛΕΝΑ: Αν το ήξερες τι, θεία; Θα πήγαινες να τη δεις; Αφού την τελευταία φορά που βρεθήκατε, μόνο μαλλί με μαλλί δεν πιαστήκατε. Εγώ ήμουν ο μόνος λόγος που είχατε μια στοιχειώδη αλληλογραφία όλα αυτά τα χρόνια, παραδέξου το...

ANNA: Το αίμα νερό δεν γίνεται, καλή μου. Όσο και αν διαφωνήσαμε, πάντα υπήρχε αγάπη ανάμεσά μας!

ΕΛΕΝΑ: Αγάπη που δεν εκδηλώνεται, που δεν μεταφράζεται σε πράξη, δεν είναι αγάπη. Είναι αδιαφορία!

Η Έλενα, λέγοντας αυτά, στρέφει ξανά το βλέμμα έξω από το παράθυρο.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Να υποθέσω πως κανείς από τη συντροφιά μας δεν είναι έτοιμος να εγκαταλείψει το μάταιο ετούτο κόσμο. Κάνω λάθος;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Έχω ζήσει τη ζωή μου, αγαπητέ. Πολέμησα και αγάπησα και πόνεσα. Δεν θέλω να φύγω όμως.

Όχι έτσι. Η πατρίδα με χρειάζεται, τα πράγματα είναι ρευστά...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ω, μα ελάτε τώρα. Η πατρίδα δεν σας χρειάζεται, όπως δεν χρειάζεται κανέναν. Επί τόσο χρόνια πορεύτηκε χωρίς την παρουσία μας, στρατηγέ. Καταλάβετε το, δεν θα λείψουμε σε κανένα. Η ζωή θα συνεχιστεί μια χαρά χωρίς εμάς, ο ήλιος θα συνεχίσει να ανατέλλει, τα πουλιά θα συνεχίσουν να τραγουδούν. Πιστέψτε με, η ανθρωπότητα θα εξακολουθήσει να χαιρείται και να λυπάται, όπως το έκανε πριν εμφανιστούμε σε αυτή τη γη με τη σημαντική μας πόζα και τον περισπούδαστο εγωισμό μας.

ΕΛΕΝΑ: Μιλάτε εσείς για περισπούδαστο εγωισμό τη στιγμή που έχετε κάνει σπουδές στην αλαζονεία, που απέχετε από τις απολαύσεις των αισθήσεων απαξιώνοντάς τες με απροκάλυπτη έπαρση;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Εκλαμβάνω την επίθεσή σας αυτή ως προσπάθεια ανάδειξης της δικής σας προσκόλλησης στις απολαύσεις των αισθήσεων ως μόνης απόδειξης του περάσματός σας από αυτό τον κόσμο. Πόσοι άνθρωποι πιστεύετε ότι έχουν ανεξίτηλα σημαδευτεί από την παρουσία σας στη ζωή τους; Πόσοι πιστεύετε ότι θα σας θυμούνται την επαύριο του θανάτου σας;

ΕΛΕΝΑ: Πιστέψτε με, γνώρισα πολλούς που θα έδιναν ολόκληρη την περιουσία τους, υλική ή όχι, για να με έχουν στο κρεβάτι τους έστω για μια φορά!

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Και με ποιόν τρόπο κατατείνει η αλήθεια ενός τέτοιου ισχυρισμού στην δικαίωση της παρουσίας σας σε τούτη τη γη;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Α, γιατρέ, το σωστό να λέγεται! Σας βρίσκω άδικο απέναντι στην δύναμη των αισθήσεων που εξηγείρονται από την παρουσία της όμορφης κυρίας στη ζωή των ανδρών!

ΕΛΕΝΑ: και όχι μόνον, αγαπητέ. Σας ευχαριστώ για την

παρέμβασή σας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (με έντονη διάθεση φλερταρίσματος) Δεν κάνει τίποτε, αγαπητή Έλενα...

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Γιατρέ, υποθέτω ότι εσείς μπορείτε να εγκαταλείψετε τα εγκόσμια πλήρης εμπειριών, «σαν έτοιμος από καιρό», που θα' λεγε ο ποιητής...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Απέχω παρασάγγας από αυτό που περιγράφετε, αγαπητέ. Η αλήθεια βέβαια είναι πως όσο πιο πλήρης αισθάνεται κάποιος εν ζωή, τόσο πιο εύκολα την αποχωρίζεται, όσο και αν ακούγεται παράδοξο αυτό. Ο πλέον προσκολλημένος με τη ζωή είναι αυτός που πιστεύει πως έχει ακόμη πολλά να ζήσει, ενώ στην πραγματικότητα έχει ζήσει ελάχιστα. Δυστυχώς ανήκω και εγώ σε αυτή την κατηγορία...

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Εν τοιαύτη περιπτώσει, ξέρετε καλά να το κρύβετε...

ΕΛΕΝΑ: Ή να προσποιείται ότι το κρύβει.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Α, όχι. Απλώς έχω αποδεχθεί το αναπόφευκτο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μα όσο πλήρης εμπειριών και αν είμαι, μου είναι δύσκολον να αποδεχτώ ότι σε λίγο θα πάψω να υπάρχω. Η ζωή είναι γλυκιά

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Στρατηγέ, ουσιαστικά δεν είναι ο θάνατος που μας τρομάζει. Είναι το γεγονός ότι η ζωή έχει το θράσος να συνεχίζεται χωρίς εμάς.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μα τι είναι αυτά που λέτε;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Άδικο έχω; Φανταστείτε ότι ολόκληρη η ανθρωπότητα θα εξαφανιστεί από την πτώση ενός μετεωρίτη στη γη. Δεν θα σας είναι πιο εύκολο να αποδεχτείτε τον αφανισμό, όταν ξέρετε πως μοιράζεστε την ίδια τύχη με όλους τους ανθρώπους;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ουδόλως, αγαπητέ. Τουναντίον, θα αυξηθεί η θλίψις μου από την επίγνωση της κοινής μας μοίρας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κύριε Ραζή, είστε ένας άνδρας με υψηλή την αίσθηση του καθήκοντος και της αλληλεγγύης. Η πλειοψηφία των ανθρώπων θα έλεγε «τι με νοιάζει τι θα συμβεί αφού θα έχω φύγει από τη ζωή; «Εμού θανάτος, γαία πυρί μιχθήτω»

ΕΛΕΝΑ: Λυπούμαι αν θα σας απογοητεύσω κύριοι, αλλά προσωπικά ανήκω στην πλειοψηφία των ανθρώπων.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ω! Παρακαλώ, μην λησμονείτε το γεγονός ότι ανήκετε συνάμα στην μειοψηφία των γοητευτικών γυναικών. Ένεκα τούτου όλα τα υπόλοιπα δύνανται να παραβλεφθούν.

ΕΛΕΝΑ: Στρατηγέ, δεν είναι ανάγκη να με κολακέψετε για να με ρίξετε στο κρεβάτι. Ανακοίνωσα ευθαρσώς ότι θα πάω με όλους τους άνδρες του τρένου. Οπότε, δεν έχετε παρά να δηλώσετε συμμετοχή. Μόνο που πρέπει να βιαστείτε, γιατί κανένας δεν ξέρει τότε ο καλός κύριος με το δρεπάνι θα ανακοινώσει πως το ταξίδι μας έλαβε τέλος.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Όστε το εννοείτε...

ΕΛΕΝΑ: Βεβαίως! Είναι αργά πλέον να λέμε λόγια που δεν εννοούμε, όπως καταλαβαίνετε... Λυπάμαι μόνο που θα πρέπει να βουλευτείτε στα καθίσματα της τραπεζαρίας, είναι βλέπετε το μόνο μέρος όπου υπάρχει δυνατότητα στοιχειώδους ιδιωτικότητας, παρ' όλο που είμαι σίγουρη ότι έχετε κάνει έρωτα σε πιο άβολα μέρη...

Ο στρατηγός ιδρώνει κα ξεϊδρώνει αμήχανος και αναστατωμένος.

ΡΑΖΗΣ: Ούφ! Ναι, δεν τίθεται θέμα, βεβαίως... Μου είναι όμως δύσκολο να... ξέρετε... γνώρισα και την αξιότιμη θεία σας... δεν ξέρω αν είναι πρόπον...

Λέγοντας αυτά, στρέφεται προς τη Ρωμανού, σα να επιζητά τη συναίνεσή της. Η Άννα παραμένει σιωπηλή. Στην πραγματικότητα εύχεται να ανοίξει η γη να την καταπιεί. Προσπαθεί να κρύψει τον εκνευρισμό της κοιτάζοντας έξω

από το παράθυρο προσποιούμενη ότι είναι απορροφημένη στις σκέψεις της. Την προδίδει όμως η βεντάλια, που την κουνά πέρα δώθε φανερά ενοχλημένη.

ΕΛΕΝΑ: Η θεία γνωρίζει ότι μία κυρία της καλής κοινωνίας οφείλει να τηρεί τις υποσχέσεις της. Ελάτε στρατηγέ, έχω προσέξει πώς με κοιτάζετε από τότε που επιβιβαστήκαμε στο τρένο!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ποτέ μου δεν edίστασα εμπρός στις δύσκολες αποφάσεις. Αφού μάλιστα πρόκειται περί υποσχέσεώς σας, δεν θα ήθελα να σας εκθέσω προκαλώντας την αθέτησίν της...

ΕΛΕΝΑ: Στρατηγέ, έχετε έναν τρόπο να θέτετε τα πράγματα όπως σας βολεύει... Λοιπόν, θα έρθετε;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Εχμ... τώρα; Μα ναι.... Βεβαίως... το γοργόν και χάριν έχει...

Η Έλενα προχωρά προς την τραπεζαρία της πρώτης θέσης και ο στρατηγός την ακολουθεί σκοντάφτοντας και παραπατώντας, αφού επιδιώκει να μη διασταυρωθεί το βλέμμα του με κάποιον από τους παρευρισκομένους.

Μόλις βγαίνουν από το βαγόνι, η Άννα ξεσπά:

ANNA: Τι πράγματα είναι αυτά! Αυτή η κοπέλα κάνει πάντα του κεφαλιού της δεν ακούει κανένα! Τι θα νομίζετε κι εσείς, σπουδαγμένος άνθρωπος, βλέποντας τέτοια συμπεριφορά...

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Κυρία Ρωμανού, δεν έχει πιά καμιά σημασία τι νομίζω εγώ ή ο οποιασδήποτε άλλος εδώ μέσα. Η υστεροφημία του καθενός αφορά μόνον εκείνους που μένουν πίσω, όχι όσους τον συντροφεύουν στο τελευταίο του ταξίδι. Οπότε δεν χρειάζεται να ανησυχείτε, δεν θα το μαρτυρήσω...

BIKENTIOS: Κι εγώ, με τη σειρά μου, σας διαβεβαιώ, κυρία, ότι θα μείνει μεταξύ μας...

Η Άννα πήγε να ευχαριστήσει τους δύο άνδρες για την εχεμύθειά τους, αλλά καταλαβαίνει ότι την περιέπαιζαν και τους γυρίζει ενοχλημένη την πλάτη.

Ο Βικέντιος στρέφεται στον ψυχίατρο.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Νομίζω πως γνωρίζετε την εξήγηση που υπάρχει πίσω από την απονενομημένη απόφαση της Έλενας, γιατρέ. Εάν είχατε ενδώσει στην πολιορκία της, θα είχαμε αποφύγει όλη αυτή τη γκροτέσκ κατάσταση, δε νομίζετε;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Αυτό που νομίζω είναι πως υπεραπλουστεύετε, αγαπητέ. Δεν βλέπετε ότι η όλη γκροτέσκ κατάσταση, όπως την ονομάσατε, δεν είναι παρά η τυπική αντίδρασή της απέναντι στον επερχόμενο θάνατο;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Τι θέλετε να πείτε;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μπορεί η ίδια να εξωραίζει την επιλογή της τονίζοντας τη συνέπεια του να «πεθάνει όπως έζησε», ως ειδικός όμως επιτρέψτε μου να έχω διαφορετική άποψη. Όταν κάποιος έρχεται αντιμέτωπος με κάτι τόσο ολοκληρωτικά απειλητικό, είτε παγώνει από τον τρόμο του είτε καταφεύγει σε οικείους μηχανισμούς διαφυγής.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Τότε, με βάση αυτό που είπατε, είναι η μόνη που καταφεύγει σε κάποιου είδους αντίδραση, όταν όλοι εμείς οι υπόλοιποι φαίνεται να περιμένουμε παγωμένοι το τέλος μας, δε συμφωνείτε;

Ο ψυχίατρος αφηνιάζεται. Μετά από σκέψη, απαντά

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Ε; Όπως το θέτετε, ομολογώ πως έχετε δίκιο...

-#-

Μετά από κάμποση ώρα, όλοι οι συνταξιδιώτες κάθονται στις θέσεις τους βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Η Ρωμανού σπάει πρώτη την αμηχανία απευθυνόμενη στους άλλους σε τόνο ικετευτικό:

ANNA: Σας παρακαλώ, πείτε κάτι! Δεν αντέχω άλλο αυτή τη σιωπή!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Λυπούμαι που το λέω, αλλά ομοιάζομεν με καταδικασθέντες εις θάνατο που αναμένουν να οδηγηθούν εις την ηλεκτρικήν καρέκλα...

ANNA: Λέτε να είναι τόσο επώδυνο; **ΘΕΟΦΙΛΟΣ:** Δυστυχώς κανείς μας δεν έχει απαντήσεις τούτη την ώρα, μόνο ερωτήσεις...

Ως από μηχανής θεός αναδύεται μέσα από τη σκοτεινή μεριά του βαγονιού μία οικεία πλέον σε όλους μορφή ψιλόλιγνης μαυροφορεμένης γυναίκας.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Με ζητήσατε;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Απορώ γιατί δεν εμφανιστήκατε ενωρίτερον, κυρία μου. Σύμφωνα με τα λεγόμενα σας είστε η συνοδός μας εις αυτό το ταξίδι, κάνω λάθος;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν κάνετε λάθος, στρατηγέ Ραζή. Φρόντισα η παρουσία μου να είναι διακριτική. Έχετε πολλά να αναλογιστείτε, είμαι σίγουρη, χωρίς εμένα στα πόδια σας. Επέλεξα παρ' όλα αυτά να είμαι μαζί σας όποτε με χρειάζεστε. Σας ακούω λοιπόν.

Η Ρωμανού έχει έτοιμες τις ερωτήσεις. Προφανώς τις επεξεργαζόταν ώρα πολλή. Σηκώνει το χέρι της σα μαθητριούλα:

ANNA: Θα επιθυμούσα μια απάντηση στην εξής ερώτηση. Θα είναι επώδυνο όταν συμβεί; Θέλω να πώ, πώς θα φύγουμε από τη ζωή;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ο ερχομός σας στη ζωή ήταν πολύ επώδυνος. Βρισκόσασταν κάπου ζεστά και προστατευμένα και μια μέρα ξαφνικά βγήκατε σε έναν κόσμο απειλητικό, γεμάτο αγνώστους, φώτα και φασαρία. Τόσο ενοχλητικό, που βάλατε τα κλάματα, σωστά; Έ λοιπόν, αν μείνετε ήρεμοι και δε φοβηθείτε, σας υπόσχομαι πως η αναχώρησή σας θα είναι πιο γλυκιά από την άφιξη.

Από το απορημένο της βλέμμα η Ρωμανού δείχνει ότι δεν κατάλαβε τίποτα....

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (με περισπούδαστο ύφος) Τι θα μας συμβεί μετά;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Στρατηγέ, με ρωτάτε κάτι που δεν διανοηθήκατε ποτέ να ρωτήσετε όσο βρισκόσαστε εν ζωή, γιατί γνωρίζατε ότι δεν θα παίρνατε απάντηση. Δεν σκοπεύω λοιπόν ούτε σε αυτή την περίπτωση να σας στερήσω τη χαρά της ανακάλυψης.

Ο Ραζής σουφρώνει τα φρύδια.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Θα υπάρξει για τον καθένα μας η ώρα της κρίσης;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Θα έλεγα μάλλον «Η ώρα του απολογισμού», Βικέντιε. Δεν θα υπάρχει κριτής, γιατί οι ίδιοι θα κάνουν τον απολογισμό αυτό.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μια στιγμή. Πολύ στημένο μου ακούγεται αυτό. ΕΛΕΝΑ: Σωστά. Πόσο αντικειμενικός κριτής του εαυτού του μπορεί να είναι κάποιος; Ποιος με εμποδίζει από να κρίνω τον εαυτό μου ενάρετο;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Νομίζετε πως το ζήτημα αντικειμενικά εξαντλείται στο ποιος έζησε ενάρετα και ποιος όχι;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Τι άλλο κριτήριο υπάρχει;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Στρατηγέ, είστε οπαδός της ελεύθερης βούλησης, σωστά; Ποιός θεωρείτε ότι είναι καλός και ενάρετος; Αυτός που κάνει το καλό από φόβο της τιμωρίας ή επειδή έκρινε ελεύθερα ότι αυτό είναι το σωστό; **ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ:** Μα, φυσικά ο δεύτερος. Άρα το κριτήριο είναι το ζειν με ελεύθερη βούληση;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Και αυτός που δεν κάνει τίποτα, επειδή απλά επιλέγει να μη ζήσει, ελεύθερα δεν επέλεξε; Θεωρείται και αυτός καλός επειδή δεν έβλαψε κανένα; **ΕΛΕΝΑ:** Πόσοι μπορούν να αποδείξουν ότι πραγματικά

σκέφτονται και αποφασίζουν ελεύθερα; Η αγαπητή μου θεία σίγουρα θεωρεί ότι είναι ελεύθερη, στην πραγματικότητα όμως δεν είναι παρά δέσμια ενός κοινωνικού καθωσπρεπισμού του μεγαλοαστικού κόσμου, του οποίου επιθυμεί να είναι σεβαστό μέλος. Επίσης, Βικέντιε, εγώ έζησα τη ζωή στο έπακρο. Ο αγαπητός κύριος από εδώ (δείχνει το γιατρό) απλώς παρατηρεί όσους ζουν κρατώντας σημειώσεις.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Αν θεωρείτε ότι τιμάτε το δώρο της ζωής ξοδεύοντας τον εαυτό σας στην αγκαλιά κάθε εγωπαθούς καλλιτέχνη, αναρωτιέμαι αν βαφτίζετε την περιφρόνηση ευγνωμοσύνη...

ΕΛΕΝΑ: Ξοδεύει κάποιος ότι του ανήκει.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Βεβαίως, αλλά με ποιο αντίτιμο;

ΕΛΕΝΑ: Ποιο είναι για εσάς το ενδεδαιγμένο αντίτιμο, γιατρέ;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Η γνώση της ανθρώπινης φύσης, που θα οδηγήσει στην πληρέστερη κατανόηση του εαυτού.

ΕΛΕΝΑ: Κατανόηση; ΧΑ! Η κατανόησή σας βρωμάει αποστείρωση, αγαπητέ. Δε με ενδιέφερε ποτέ να κατανοήσω τη ζωή. Μου αρκούσε να τη ζήσω.

ANNA: Με συγχωρείτε, αλλά μιλάτε τόσην ώρα για το πως θα λογοδοτήσουμε για τη ζωή που ζήσαμε. Η ευτυχία δεν είναι το μέτρο για όλα όσα ζήσαμε; Θέλω να πω, αν συνέβησαν όσα προσδοκούσαμε και σχεδιάσαμε με τη βοήθεια του Θεού, δεν ευχαριστηθήκαμε τη ζωή; Αυτό δεν είναι το ζητούμενο;

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Έχετε ένα δίκιο σε αυτά που είπατε, κάνετε όμως ένα σφάλμα στην προέλευση της ευτυχίας. Αναζητούμε την ευτυχία στα μακρινά, τα σπάνια και τα μεγάλα. Η ευτυχία είναι τόσο προσιτή, που περνά απαρατήρητη. Για να τη δούμε, αρκεί να καθαρίσουμε τον ψυχικό μας κήπο από τα αγριόχορτα που λέγονται “προσδοκίες”. Δε μπορεί η ευτυχία να εξαρτάται από την ικανοποίηση των προσδοκιών μας, αγαπητή κυρία Ρωμανού, γιατί τότε ο

κόσμος θα ήταν γεμάτος δυστυχισμένους ανθρώπους.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ορθώς εμιλήσατε, κύριε Παπανικολάου. Η ευτυχία εξαρτάται εν πολλοίς από τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε την διάψευση των προσδοκιών μας. Από την μαχητικότητα και το θάρρος που επιδεικνύομεν απέναντι στις αντιξοότητες του βίου.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Άρα καταλήγουμε ότι ευτυχία είναι η αποτελεσματική διαχείριση της δυστυχίας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ω, μα είστε ανυπόφορος, κύριε. Οποίον αυθαίρετον συμπέρασμα!

ΔΗΜΗΤΡΑ: Όπως βλέπετε, δεν ήταν τυχαία η επιλογή των συνταξιδιωτών. Τόσο διαφορετικοί, αλλά και όσο όμοιοι χρειάζεται ώστε να αναγνωρίσει ο καθένας ένα κομμάτι του στον άλλο. Το αποτέλεσμα της συνύπαρξης. Σε τούτο ξεχωρίζει η ζωή από την επιβίωση: Οτι αφήνει χώρο στο δέος και την έμπνευση. Το δέος πηγάζει από το θαύμα της ύπαρξης. Η έμπνευση από τη μαγεία της συνύπαρξης. Θέλει κουράγιο και τόλμη να συνυπάρχεις με τους άλλους. Είναι όμως ο μόνος τρόπος να υπάρξεις. Να εμπνέεσαι και να εμπνέεις. Ένα πράγμα αξίζει να αναρωτηθείτε πριν το τέλος: έζησα ή απλά επιβίωσα;

Η μαυροφορεμένη γυναίκα βγάζει από τον κόρφο της ένα διπλωμένο χαρτί, το ανοίγει και διαβάζει φωναχτά:

Τι ωφελεί κενή να ζεις κι αδιάφορη ζωή...
ενώ μπορείς χυμούς ν' αντλεις απ' τις ζωές των άλλων.
Με τις χαρές τους θα γλεντάς, από αλτρουισμό
αλλά και με τις λύπες τους, γιατί δε σου ανήκουν

Με ύφος περισπούδαστο, προσποιητή συμπάθεια
θα στέκεις επικριτικός, αλλά και γαλαντόμος
—ανάλογα το όφελος που θες ν' αποκομίσεις—
στον άλλων τις μικρότητες, τις ενοχές, τους φόβους

Κι όταν θα πλήξεις από αυτούς που έχεις επιλέξει,
με χάρη και ανεμελιά θα τους εγκαταλείψεις

και με αφέλεια θελκτική ηδυπαθούς εφήβου,
 άλλες θα πας για να γευτείς κλεμμένες απολαύσεις.

Κι όταν κι εκείνες βαρεθείς – δεν είν’ η ανθρώπινη ζωή
 κρουνός πρωτοτυπίας – με ύφος βαθυστόχαστο,
 εμπρίθεια και στόμφο, και με βαθιά υπόκλιση
 του παραλόγου τη σκηνή θα αποχαιρετήσεις

Η μόνη θα ‘ναι η φορά που εσύ θα επιλέξεις
 με τη γαλήνια σιγουριά εκείνου που νομίζει
 πως κι αν η ζωή του διάβηκε χωρίς να του ανήκει
 ολοδική του μια στιγμή του μένει – ο θάνατός του...

Κατόπιν κοιτάζει τα μέλη της παρέας έναν-έναν στα μάτια

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ποιοι από εσάς πιστεύουν ότι οι σίχοι που μόλις
 διάβασα τους περιγράφουν;

*Η παρέα σιωπά. Κανένας δεν παίρνει το λόγο. Κοιτάζει ο ένας
 τον άλλο αμήχανα...*

ΔΗΜΗΤΡΑ: (με ήρεμο τόνο) Κύριε Παπανικολάου; Δε λέτε
 τίποτα; Δεν είναι αλήθεια πως νοιαζόσασταν πραγματικά
 για τους ανθρώπους, μέχρι που συνέβη αυτό το επεισόδιο
 στις αρχές της σταδιοδρομίας σας; Δε μιλάτε; Θα σας
 φρεσκάρω τη μνήμη. Όταν ακόμη ήσαστε μεταπτυχιακός
 φοιτητής στη Βιέννη, είχατε ως ασθενή τη Μάγδα, μια
 νεαρή μεγαλοαστή, σύζυγο επιχειρηματία της πόλης,
 που νοσηλευόταν στην ψυχιατρική κλινική, επειδή
 κατά τη διάρκεια ενός βίαιου ξεσπάσματος τραυμάτισε
 το σύζυγό της με το χαρτοκόπτη του γραφείου του.
 Την εποχή εκείνη ήσασταν ενθουσιώδης και άπειρος
 ψυχαναλυτής, ένθερμος υποστηρικτής του Φρόντ και
 γοητευμένος από τη δύναμη που σας προσέφερε η
 γνώση της ανθρώπινης ψυχής. Η περίπτωση της Μάγδας
 ενέλιπτε στο πλαίσιο της έρευνας για τη διδακτορική σας
 διατριβή. Στις πρώτες συναντήσεις σας η νεαρή γυναίκα
 ήταν συγκρατημένη, στην πορεία της θεραπείας όμως
 έβγαλε από μέσα της ένα σκοτεινό εαυτό. Σε κάποιο από

τα όνειρά της που σας αφηγήθηκε, είδε πως περνούσε ένα βράδυ με το σύζυγό της από τη Schwedenplatz, όταν ξαφνικά εκείνος έκανε νόημα σε μια πόρνη να έλθει κοντά τους. Της παρέδωσε τη γυναίκα του με την εντολή «να την εκπαιδεύσει σωστά». Στο άκουσμα όλων αυτών η ίδια ομολόγησε πως ένιωσε φόβο, αλλά και μια παράξενη λαχτάρα, μια έξαψη. Σε επόμενη συνάντηση εξομολογήθηκε τη φαντασίωσή της να συννευρεθεί ερωτικά με πολλούς άντρες επί πληρωμή. Σε εκείνο το σημείο σας κυρίεψε μια ηδονοβλεπτική περιέργεια. Στην επόμενη συνεδρία γίνατε μάρτυρας ενός βίαιου ξεσπάσμάτος της. Αυτή τη φορά δεν επιχείρησε να σας τραυματίσει, αλλά να σας παρασύρει σε ερωτικό παιχνίδι. Τότε ενδώσατε στον παροξυσμό της γοητευτικής Μάγδας, η οποία στη συνέχεια σας κατηγόρησε για βιασμό. Το θέμα διευθετήθηκε διακριτικά για την αποφυγή σχολίων από την τοπική κοινωνία, αναγκαστήκατε όμως να εγκαταλείψετε την πόλη και το όνειρό σας για μια έδρα στο πανεπιστήμιο. Το περιστατικό αυτό σας ακολούθησε σε όλη τη μετέπειτα ακαδημαϊκή σας καριέρα. Αποφασίσατε να μην ξαναεμπλακείτε συναισθηματικά με τους ανθρώπους, αλλά να τους παρατηρείτε και να τους μελετάτε από απόσταση ασφαλείας «χάριν της επιστήμης»

Ο ψυχίατρος σκύβει αμίλητος το κεφάλι.

ΔΗΜΗΤΡΑ: (συνεχίζει σε ήρεμο τόνο) Κύριε Παπανικολάου, αυτό που διαφημίζετε για τον εαυτό σας ως ακαδημαϊκό πλεονέκτημα, δεν είναι παρά ατολμία να εμπλακείτε στο μεδούλι του δώρου της ζωής, εξ αιτίας ενός λάθους των νεανικών χρόνων, που ποτέ δε συγχωρήσατε στον εαυτό σας. Προτιμήσατε τη χρυσή φυλακή από την έκθεση στις χαρές και τις λύπες της ζωής. Υπάρχουν όρια πέρα από τα οποία η αποστασιοποίηση από τους ανθρώπους δεν οδηγεί στη γνώση της φύσης τους, αλλά στην αποστειρωμένη ματιά ενός ψυχρού σχολιαστή των γεγονότων της ζωής. Πολύ μακριά από την αυτογνωσία,

για την οποία τόσο πολύ κόπτεσθε.

Η Έλενα καγχάζει θριαμβευτικά.

ΕΛΕΝΑ: Χα! Σας τα είπα, γιατρέ! Η κυρία βέβαια, σας έσφαξε με το γάντι. Φαίνεται ότι γνωρίζει τα πάντα για σας.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Φαίνεται πως γνωρίζει τα πάντα δια τους πάντας εδώ μέσα.

Ο Παπανικολάου είναι σοκαρισμένος. Μιλά με απλανές βλέμμα.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Είναι μια ιστορία που έχω θάψει βαθιά μέσα μου. Φαίνεται πως, μια που είναι το τελευταίο μας ταξίδι, έφτασε η ώρα του τελικού απολογισμού. Ας πέσουν οι μάσκες λοιπόν. Όσον αφορά εμένα, ομολογώ ότι το επάγγελμά μου μου παρέχει το τέλειο άλλοθι. Αυτός είναι ένας λόγος που επέλεξα να ασκήσω την ψυχανάλυση. Ο ασθενής ξαπλώνει στο ντιβάνι και ξεγυμνώνει τον ψυχικό του κόσμο στον ειδικό. Τότε νιώθω δυνατός και άτρωτος. Ένας μικρός Θεός... Μα πώς δεν το έβλεπα τόσα χρόνια; Πώς δεν κατάλαβα ότι έχτισα γύρω μου τείχη προστασίας που τα βάφτισα «ακαδημαϊκή επάρκεια» και απομονώθηκα στο μικρόκοσμο του ηδονοβλεψία της ζωής; Έπρεπε να φτάσουμε ως εδώ για το συνειδητοποιήσω...

Σκύβει το κεφάλι και καλύπτει το πρόσωπο με τα δυο του χέρια, συντετριμμένος...

ΔΗΜΗΤΡΑ: (Αλευθυνόμενη στην Έλενα) Εσείς, κυρία Προάστου νιώθετε ότι σας αφορούν οι σίτχοι; Μήπως το γεγονός ότι υπήρξατε σωστή στους χαρακτηρισμούς σας για τον κύριο Παπανικολάου, οφείλεται στην αναγνώριση της δικής σας αποστασιοποίησης από τη ζωή;

ΕΛΕΝΑ: Φυσικά και όχι! Εφ' όσον γνωρίζετε τα πάντα για εμένα, σίγουρα ξέρετε πως έζησα τη ζωή μου στο έπακρο, την κάθε μέρα σα να είναι η τελευταία...

ΔΗΜΗΤΡΑ: (με ήρεμη φωνή) Νομίζω πως και η δική σας μνήμη χρειάζεται φρεσκάρισμα. Μετά το τέλος του πολέμου πήγατε στο Παρίσι για να σπουδάσετε ζωγραφική στην École Nationale Supérieure des Beaux-Arts. Δεν ολοκληρώσατε τις σπουδές σας ούτε μπορέσατε να αποκτήσετε κάποιο όνομα στη ζωγραφική, επειδή δεν πιστέψατε ποτέ στον εαυτό σας. Έτσι, αποφασίσατε να «δανειστείτε» τη λάμψη διάφορων γνωστών καλλιτεχνών, σχετιζόμενη ερωτικά μαζί τους. Δεν αγαπήσατε κανέναν, παρ' ότι θέλατε να πιστέψουν οι πάντες -συμπεριλαμβανομένου του εαυτού σας- ότι δινόσατε ολοκληρωτικά. Οι σχέσεις σας ήταν χρησιμοθηρικές. Σας έδιναν μια αίσθηση εξουσίας επάνω τους, τη δανεική αναγνώριση που ποτέ δεν είχατε η ίδια. Σας άρεσε να προκαλείτε σκάνδαλα. Είχατε την αίσθηση ότι κινείτε τα νήματα, από διαφορετικό μετερίζι από εκείνο του κυρίου Παπανικολάου βέβαια, αλλά από παρόμοια απόσταση. Η διαφορά μεταξύ σας είναι ότι εκείνος χρησιμοποίησε ως όπλο το μυαλό, ενώ εσείς το κορμί.

ΕΛΕΝΑ: (θυμωμένη) Δεν είναι δυνατόν! Πώς γνωρίζετε τι ένιωσα καλύτερα από εμένα την ίδια;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Μα σκεφτείτε το λίγο περισσότερο. Εσείς δεν αγαπήσατε τον εαυτό σας, πώς θα μπορούσατε να αγαπήσετε τους άλλους...

Η Έλενα είναι έξαλλη. Σηκώνεται όρθια και χειρονομεί

ΕΛΕΝΑ: Αρνούμαι να το δεχτώ. Δεν θα επιτρέψω σε κανέναν να πετάξει τη ζωή μου ολάκερη στα σκουπίδια. Όσο ψηλά κι αν είναι αυτός. Με ακούς Εσύ εκεί πάνω; Με ακούς;

Η Άννα Ρωμανού όλη αυτή την ώρα έχει λουφάξει στη γωνιά της. Έγινε ένα με το παράθυρο. Απευθυνόμενη στη Δήμητρα, μιλάει φοβισμένα

ANNA: Τώρα, φαντάζομαι, θα περιλάβετε εμένα. Σωστά;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν είμαι εδώ για να «περιλάβω», ούτε να κρίνω. Σας αναφέρω τα γεγονότα, έτσι όπως συνέβησαν. Έχετε μια εικόνα για το οικοδόμημα του εαυτού σας, του κόσμου, της ζωής, που φτιάχνετε με τουβλάκια τα βιώματα και τις πεποιθήσεις σας. Εγώ απλά σας δείχνω αυτή την εικόνα από μια άλλη οπτική γωνία. Μπορείτε να τη λάβετε υπ' όψη ή να την αγνοήσετε. Από εσάς εξαρτάται.

ANNA: Σε όλη μου τη ζωή υπήρξα υπόδειγμα ακεραιότητας. Μπορεί να έκανα λάθη, μα τα αντιμετώπιζα πάντα με ευθύνη και ειλικρινή μεταμέλεια.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Όπως το θάνατο του συζύγου σας;

ANNA (Θορυβημένη): Τι εννοείτε;

ΔΗΜΗΤΡΑ (με το ίδιο πάντα ήρεμο ύφος): Ο σύζυγός σας ήταν καρδιοπαθής. Κι εσείς το γνωρίζατε. Όπως το γνώριζε και ο αδελφός του. Γι αυτό φροντίσατε να τον στείλετε να συναντήσει το Δημιουργό του, ενώ εσείς θα μπορούσατε να απολαμβάνετε ανενόχλητοι τον έρωτά σας, Ναι, ξέρω, η γνωμάτευση του γιατρού ήταν «ανακοπή» και η υπόθεση έκλεισε.

ΕΛΕΝΑ: Θεία! Τι είναι όλα αυτά; Και τα κηρύγματα περί ηθικής και κοινωνικού καθωσπρεπισμού; Κούφια λόγια... Μπράβο θεία, δεν σου το 'χα!

ANNA: Αυτή δεν είναι όλη η αλήθεια. Ο άντρας μου ήταν βίαιος, με χτυπούσε. Δεν άντεχα άλλο τη ζωή μαζί του.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Διαλέξατε έτσι την εύκολη λύση. Να τον βγάλετε από τη μέση και να κληρονομήσετε την περιουσία του. Το πιο λυπηρό όμως είναι πως η συνέχεια του βίου σας δείχνει ότι δεν υπήρξε ποτέ μεταμέλεια από εσάς γι αυτή σας την πράξη.

Η Άννα δε μιλά. Λουφάζει πίσω στη γωνία της και προσποιείται ότι κοιτάζει έξω από το παράθυρο.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ωραία! είμαστε μια παρέα ενάρετων και

έντιμων ανθρώπων...

*Σηκώνεται και χειρονομεί κουνώντας τα χέρια πέρα δώθε
εμφατικά*

ΔΗΜΗΤΡΑ: Αναφορικά με εσάς, κάτι τέτοιο είναι παραπάνω από αληθές, κύριε Ραζή. Μέχρι σήμερα έχετε επιδείξει αξιοζήλευτο θάρρος, ευθυκρισία, αίσθηση δικαίου και αλληλεγγύη που πολλές φορές άγγιξε την αυτοθυσία. Μπροστάρης στον πόλεμο και στη γιορτή. Τα ατυχή συμβάντα της ζωής ουδόλως σας κατέβαλαν. Απεναντίας, συνεχίζατε με το αμείωτο σθένος, κέφι και διάθεση για νέες εμπειρίες. Νομίζω πως μπορείτε να γιορτάσετε τον τερματισμό της ζωής σας όπως αρμόζει σε έναν άνθρωπο πλήρη βιωμάτων.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Σας ευχαριστώ κυρία μου. Τα λόγια σας είναι βάλσαμο στην ψυχή μου τις ώρες τούτες που διανύουμε. Οφείλω βεβαίως να ομολογήσω ότι η ερίτιμος Έλενα συνέβαλε καθοριστικά στην πληρότητα των εμπειριών μου και την ευχαριστώ γι αυτό.

ΕΛΕΝΑ: Να και κάποιος άνδρας που ευχαριστεί μια γυναίκα επειδή του προσέφερε το κορμί της. Οι άνδρες που γνώρισα μέχρι σήμερα πίστευαν πως άξιζαν αυτή την προσφορά δικαιωματικά...

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Φαίνεται πως έχουμε νικητή!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (απευθυνόμενος στον Βικέντιο με αγανάκτηση) Επιτέλους κύριε, πρέπει όλα να τα διακωμωδείτε;

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Έχετε να προτείνετε κάτι καλύτερο, στρατηγέ; Δεν φαίνεται και σε εσάς κωμικό όλο αυτό που ζούμε τις τελευταίες μέρες, ή μήπως να πω καλύτερα, νύχτες; Είμαστε επιβάτες σε ένα ακυβέρνητο τρένο, χωρίς προσωπικό, με τη συντροφιά μιας παράξενης μαυροφορεμένης κυρίας που μας λέει απλά ότι πρόκειται να πεθάνουμε και κρίνει δικαίους και αδικούς ενώ την ίδια στιγμή ισχυρίζεται ότι δεν το κάνει.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ωραία και χαριτωμένα τα λέτε κύριέ μου, μα δεν ηκούσαμεν ακόμη τα δικά σας τα χαμπέρια.

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ούτε πρόκειται, κύριε Ραζή.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μπορώ να ρωτήσω τον λόγον;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δε είναι της παρούσης

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Διατί, παρακαλώ;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Ο κύριος δεν έπρεπε να είναι εδώ μαζί σας σε αυτό το ταξίδι. Είναι επισκέπτης.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Μα τι λέτε; Επισκέπτης, από πού;

ΔΗΜΗΤΡΑ: Δεν έχω τη δικαιοδοσία να σας το αποκαλύψω. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι πως βρίσκεται εδώ με τη θέλησή του.

Όλοι στρέφουν το βλέμμα στο Βικέντιο. Εκείνος σηκώνει τους ώμους και καλύπτει το στόμα του με το αριστερό του χέρι σε μια κίνηση «ομερτά». Όταν αναζητούν με τα μάτια τη μαυροφορεμένη κυρία, διαπιστώνουν ότι έχει για μια ακόμα φορά εξαφανιστεί.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Κυρίες και κύριοι, ας σταματήσουμε τους διαπληκτισμούς. Ο θάνατος δεν είναι παρά μια γιορτή. Πώς μπορεί να είναι διαφορετικά, αφού η ζωή είναι μια γιορτή και ο θάνατος είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής; Το θέμα έχει ως εξής: Πώς σκοπεύουμε να συναντήσουμε τον τύπο με το δρεπάνι; Με ικεσίες και παρακάλια σαν γυναικούλες; Ή θα του πούμε «κόπιασε να σε τρατάρουμε ένα κατιτίς, έτσι για το δρόμο. Η νύχτα είναι πηχτή σα γιαούρτι και ο δρόμος άγνωστος, μα θα 'μαστε παρέα κι εσύ τον ξέρεις καλά και θα είσαι οδηγός μου. Το λοιπόν, πιες να πάνε τα φαρμάκια κάτω». Φαντάζεστε την έκπληξή του, έεε; Χαχαχαχα!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Ναι, μα την πίστη μου. Τούτος εδώ (δείχνει το Βικέντιο), παρότι αχώνευτος, έχει ένα δίκιο. Εδώ δεν πρόκειται για μάχη, αγαπητοί μου. Εδώ ομιλούμε για

παράδοση. Ουχί όμως άνευ όρων. Ο ένδοξος πρόγονός μας κάποτε είπε ένα «μολών λαβέ». Ήξευρε πως θα χάσει, αλλά επέλεξε να πέσει μαχόμενος. Η δόξα δεν στεφανώνει μόνον όσους κέρδισαν, αλλά κι εκείνους που έχασαν με αξιοπρέπεια!

ΕΛΕΝΑ: Συγγνώμη για την έκφραση, αλλά δε μπορώ να ακούω αηδίες και ξεράσματα. Τι συνέβη και σας έπιασε όψιμος ηρωισμός, στρατηγέ; Εσείς δε διαρρηγνύατε τα μάτιά σας ότι δε θέλετε να φύγετε με τέτοιο τρόπο; Κι εσείς γιατρέ, εκεί που κομπάζατε υπερασπιζόμενος τον ευφυή τρόπο με τον οποίο επιλέξατε να ζείτε, πώς επιτρέπατε στα λόγια μιας γυναίκας που δεν είχε καν το θάρρος να μείνει να τα υποστηρίξει, να γκρεμίσει το Εγώ σας που τόσο συστηματικά περιχαρακώσατε; Κρίμα, η μέχρι πρότινος στάση σας ήταν μέρος της γοητείας σας...

Ο Παπανικολάου δεν δείχνει καμία διάθεση να υπερασπιστεί τον εαυτό του.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Τα είχα ξανακούσει αυτά τα λόγια κριτικής, μόλις πρόσφατα από εσάς, Έλενα, επανειλημμένα και σε πολλούς τόνους. Η δύναμη όμως κι η επίδραση που είχαν όταν ειπώθηκαν από αυτή την γυναίκα με συγκλόνισε. Ολόκληρη η ζωή μου πέρασε σαν αστραπή από μπροστά μου. Σκέφτηκα πόσο δίκιο έχει, και πόσο τραγικό είναι για μένα να μην έχω το χρόνο να επανορθώσω...

ΕΛΕΝΑ: Μάλιστα, έχουμε και το Βικέντιο που μας προέκυψε πολύ αινιγματικός και μυστήριος. Τι ρόλο παίζεις, Βικέντιε;

Ο Βικέντιος χαμογέλασε χωρίς να απαντήσει.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Αγαπητή Έλενα, νυν υπέρ πάντων αγών. Δε δειλίασα όταν σφύριζαν δίπλα μου οι σφαίρες του εχθρού. Ο κύριος με το δρεπάνι έκοβεν βόλτας εις τα χαρακώματα ολημερίς. Τώρα γνωρίζω πλέον ότι έρχεται για την αφεντιά μου. Δεν θα δειλιάσω τώρα!

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Μα βέβαια! Είναι τελείως διαφορετικό να δεχτούμε το θάνατο μοιρολατρικά, από την απόφασή μας να τον αντιμετωπίσουμε σαν αναπόφευκτο επισκέπτη!

ANNA(κλαυουρίζοντας): Δεν ξέρω τι λέτε εσείς, αλλά εγώ φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ

ΕΛΕΝΑ: Πολύ ωραία! Δεν ξέρω για πότε ακριβώς έχει προγραμματιστεί η αναχώρησή μας από τον μάταιο ετούτο κόσμο, αλλά εμένα να με συγχωρείτε, έχω μια υπόσχεση να εκπληρώσω και ο χρόνος δεν είναι με το μέρος μου...

Λέγοντας αυτά, η Έλενα σηκώνεται από τη θέση της και κατευθύνεται προς το βαγόνι των μουσικών. Εκεί κοντοστέκεται σε μια παράξενη μορφή που κρύβεται στο μισοσκόταδο στη γωνία του βαγονιού. Πλησιάζει για να τη διακρίνει καλύτερα. Με έκπληξή της βλέπει έναν άνθρωπο καθισμένο κατάχαμα, απομονωμένο από τους υπόλοιπους, με μαζεμένα τα πόδια, λυγισμένα τα γόνατα τα οποία αγκαλιάζει με τα μακριά του χέρια, ενώ το κεφάλι του είναι σκυμμένο και καλυμμένο με κουκούλα, μέρος μιας μεγάλης μπερτας που τον σκεπάζει ολόκληρο. Από το πλάτος των ώμων του δείχνει τεράστιος. Δίπλα του είναι ακουμπισμένο ένα βιολί με ένα δοξάρι. «Είναι μουσικός», ακούγεται μια φωνή. «Ο καλύτερος». Η Έλενα στρέφει το βλέμμα προς το μέρος από όπου ακούστηκε η φωνή και βλέπει τον αρχιμουσικό «Το βιολί αυτό είναι η ερωμένη του», συνεχίζει εκείνος.

Η Έλενα αρπάζει το βιολί με μια αστραπιαία κίνηση λέγοντας φωναχτά: «Α, έτσι! Αυτό θα το δούμε!». Στο μεταξύ έχει φτάσει στο βαγόνι των μουσικών όλη η κουστωδία της πρώτης θέσης.

Ο άνθρωπος σηκώνεται όρθιος αργά, σα να ξύπνησε από λήθαργο. Έχει ύψος τουλάχιστον δύο μέτρα. Η Έλενα παγώνει από το φόβο της, αλλά μένει ακίνητη, κρατώντας σφιχτά το βιολί στο ένα χέρι. Τους χωρίζει μια απόσταση το πολύ μισού μέτρου. Η γυναίκα σηκώνει το κεφάλι για να τον δει κατά πρόσωπο. Ο

άνδρας ρίχνει πίσω την κουκούλα και αποκαλύπτει το άτριχο κεφάλι του. Την κοιτάζει ψυχρά με τα ανοιχτά πράσινα μάτια του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: (έκπληκτος) Μα, είναι αλμπίνος! Τι δουλειά έχει ένας άνθρωπος με τόσο ανοιχτό δέρμα ανάμεσα σε αθίγγανους;

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Είναι πολύ καλός μουσικός. Το βιολί του είναι ίδιο χρώμα με τα δικά μας, άρα είναι ένας από μας.

Η Έλενα δεν πτοείται από τον όγκο του άνδρα που στέκεται απέναντί της. Όταν εκείνος της απλώνει το χέρι με ένα βλέμμα που δεν σηκώνει αντίρρηση, του επιστρέφει το βιολί του

ΕΛΕΝΑ: Για να δούμε λοιπόν. Είσαι πράγματι τόσο καλός;

Ο άνδρας ζυγίζει καλά το βιολί κάτω από το πηγούνι του και σηκώνει το δοξάρι. Έπειτα το αφήνει να ταξιδέψει στις χορδές του βιολιού με μανία (παίζει το capriccio No.24 του niccolo paganini). Κάθε δοξαριά μαστιγώνει το κορμί της Έλενας, στέλνοντάς του ρυθμικές συσπάσεις. Το φόρεμά της ανεμίζει μανιασμένα σε κάθε της κίνηση. Μπαίνει ολόκληρη σε έναν ερωτικό παροξυσμό, αφαιρώντας ένα ένα τα ρούχα της, μέχρι που φτάνει σε κορύφωση ταυτόχρονα με τη μουσική. Όταν τελειώνει το κομμάτι, ο άνδρας σηκώνει το βιολί θριαμβευτικά ψηλά στα χέρια του. Η Έλενα σωριάζεται στο πάτωμα μουσκεμένη στον ιδρώτα, μένοντας μόνο με τα εσώρουκά της. Το κορμί της συσπάται ακόμα...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Χρειάζομαι επειγόντως ένα ποτό...

Ο αρχιμουσικός βγάζει από το σάκο του ένα μεγάλο μπουκάλι.

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΣ: Είναι σπιτική βότκα. Πολύ δυνατή.

Ο Ραζής φέρνει το μπουκάλι στα χείλη και πίνει μια γουλιά. «Αααα, αυτό είναι σπίρτο» λέει καθώς τη δίνει στον Παπανικολάου. Αυτός πίνει μια γουλιά και τη δίνει στην Άννα. Εκείνη πίνει μια μικρότερη και περνάει το μπουκάλι στο Βικέντιο. Και φτου κι από την αρχή. Η Έλενα σηκώνεται, μαζεύει όπως όπως το φόρεμά

της, τακτοποιεί τα μαλλιά και στρέφεται στους υπόλοιπους:

ΕΛΕΝΑ: Ήταν όπι πιο συγκλονιστικό έχω νιώσει! Αν ο «μικρός θάνατος», όπως τον αποκαλούν οι Γάλλοι είναι τόσο έντονος, αναρωτιέμαι για τον μεγάλο...

Αυτή η δήλωση προκαλεί ένα νευρικό γέλιο σε όλους, ακόμα και στην Άννα, που μοιάζει πιό χαλαρή μετά από τρεις γύρους του μπουκαλιού βότκας.

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Ακριβώς, αγαπητοί μου συνταξιδιώτες. Ο θάνατος είναι ένας οργασμός. Ας πιούμε σ' αυτό! Εβίβα!

Σήκωσε το μπουκάλι και ήπια μια γουλιά.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ: Εμπρός γενναίοι μου συνταξιδιώτες! Ας δείξομεν εις τον κύριον με το δρεπάνι τι σημαίνει θάρρος!

ΕΛΕΝΑ: (αναφοκοκκινισμένη) Γιατί όχι; Άλλωστε, μια φορά πεθαίνει κανείς!

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ: Έτσι μπράβο! Μουσική, παρακαλώ!

Ο αρχηγός των τσιγγάνων λέει κάτι στα Ρουμάνικα και όλοι παίρνουν στα χέρια τα βιολιά τους. Ξεκινούν να παίζουν στην αρχή μουδιασμένα, μα γρήγορα η ομάδα βρίσκει ρυθμό. Ο χώρος πλημμυρίζει από τις νότες του Μπραμς (ακούγεται η Ουγγρική Ραφωδία Νο 5). Η παρέα αφήνεται να παρασυρθεί σε έναν χορό που γίνεται όλο και πιο πυρετώδης καθώς περνά η ώρα. Τώρα οι μουσικοί παίζουν βάλς (ακούγεται το δεύτερο βάλς του Σοστακόβιτς).

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Έλενα, θα μου χαρίσετε τον τελευταίο μας χορό;

ΕΛΕΝΑ: Τελικά προλάβετε, γιατρέ. Έστω και τελευταία στιγμή.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ: Φανταζόσαστε πως θα ήταν αν δεν προλάβαινα, έστω και στο τέλος;

Ο Παπανικολάου χορεύει με την Έλενα, ο Ραζής με την Άννα (που

παραπατά διαρκώς όντας τελείως μεθυσμένη), ο Βικέντιος με τη Δήμητρα. Η μουσική και τα γέλια γεμίζουν το τρένο, κάνοντας ακόμα πιο έντονη την αντίθεση με τη σκοτεινή παγωμάρα τη νύχτας...

-#-

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: Ένα τρένο ταξιδεύει μέσα στη νύχτα σε ένα δρόμο χωρίς επιστροφή, με φορτίο του ανθρώπινες ψυχές. Οι επιβάτες του, άνθρωποι εντελώς διαφορετικοί μεταξύ τους, μοιράστηκαν τον ίδιο φόβο, την ίδια αγωνία και τελικά επέλεξαν να συναντήσουν το θάνατο με τον ίδιο τρόπο: όρθιοι, αγέρωχοι, χορεύοντας για τη ζωή που έζησαν ή που δεν έζησαν.

Συνειδητοί και νηφάλιοι, ή όχι κι τόσο. Δεν έχει πια καμμία σημασία.

Στροβιλίζονται με τη μουσική στον αέρα σαν πεταλούδες γύρω από το πυρωμένο φως που θα τις φέρει πιο κοντά στον τελικό τους, μοιραίο προορισμό...

Εσείς, αγαπητοί θεατές, χορεύετε;

ΣΕΙΡΑ: Γραφή
1η έκδοση: Αθήνα, Ιανουάριος 2024
Αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης
«ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
ISBN 978-618-5386-39-9

Copyright ©2024 «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»
& Ευαγγελία Τσιγάρα
Διαχειριστής: Αλέξανδρος Κακαβάς
Ίωνος Δραγούμη 14, ΤΚ 115 28 Αθήνα
Κιν.: 6932089819 Fax 2107294611
website: www.bookstream.eu

Απαγορεύεται η ολική ή μερική καθ' οιονδήποτε τρόπο ανατύπωση ή αναπαραγωγή, ηλεκτρονική ή ζωντανή παρουσίαση και κάθε άλλη χρήση όλων ανεξαιρέτως των κειμένων και εικόνων του βιβλίου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα

Ευαγγελία Τσιγάρα

ΑΠΟ ΠΕΤΡΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
BookStream.eu

ΣΚΗΝΗ 1Η

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ - ΝΥΧΤΑ - ΠΛΑΤΕΙΑ

Ακούγονται δύο πυροβολισμοί. Η Ρέα μπαίνει στη σκηνή μετά από λίγο, βάζει το όπλο στο πίσω μέρος του παντελονιού της και πλησιάζει το άγαλμα ενός άνδρα το οποίο μιλάει με γυναικεία φωνή.

ΡΕΑ: Δεν ξέρω τι γίνεται, αλλά κάθε φορά είναι και πιο εύκολο.
Όλα συνηθίζονται τελικά.

ΑΓΑΛΜΑ: Το έκανες πάλι;

ΡΕΑ: Μία σφαίρα στα αρχίδια, μία σφαίρα στο κεφάλι και τέλος. Ένα σκουπίδι λιγότερο.

ΑΓΑΛΜΑ: Ακούστηκε πολύ κοντά. **ΡΕΑ:** Εδώ δίπλα ήταν!
Τον θυμάσαι τον Πέτρο που είχε την ταβέρνα στην
Καραϊσκάκη;

ΑΓΑΛΜΑ: Εννοείται! Ξεχνιέται τέτοια λαμπρή
προσωπικότητα;

ΡΕΑ: Την προηγούμενη εβδομάδα έσπασε τη γυναίκα του στο
ξύλο και την έστειλε στο νοσοκομείο. Την έπεισε να πει
εκεί μια δικαιολογία του κώλου. Μόλις θα γινόταν καλά
ξανά μανά ξύλο, μέχρι να την τελειώσει. **ΑΓΑΛΜΑ:** Να
υποθέσω δεν πρόλαβε όμως αυτή τη φορά;

ΡΕΑ: Τον πρόλαβα εγώ τον καριόλη. Έπρεπε να έβλεπες τη
φάτσα του όταν κατάλαβε ποια του ξερίζωνε τη ζωή. Η
Ρέα, που ρέει. Η Ρέα που δεν την πιάνει το μάτι σου. Η
Ρέα που κανείς δεν την θέλει για γκόμενα. Η Ρέα που
ξέσκισε τον κακοποιητή των παιδιών της τον Κρόνο. Τον
ξέρεις τον μύθο;

ΑΓΑΛΜΑ: Όχι και είναι το τελευταίο που με νοιάζει αυτή τη
στιγμή.

ΡΕΑ: Κακώς γιατί έχει πολύ ενδιαφέρον. Άκου. Η Ρέα
παντρεύτηκε τον αδερφό της τον Κρόνο, πράγμα βέβαια

σνηθισμένο για τη μυθολογία. Ο Κρόνος φοβόταν ότι τα παιδιά του θα τον σκοτώσουν και θα του πάρουν το θρόνο όπως είχε κάνει αυτός στον πατέρα του τον Ουρανό. Κάθε φορά λοιπόν που η Ρέα γεννούσε ένα παιδί αυτός το έτρωγε.

ΑΓΑΛΜΑ: Ψύχραιμη αντίδραση δεν μπορώ να πω!

ΡΕΑ: Μην τα ισοπεδώνεις όλα. Όταν η Ρέα γέννησε το τελευταίο της παιδί τον Δία τον έκρυψε από τον Κρόνο και αντί για το μωρό του έδωσε να φάει μία πέτρα.

ΑΓΑΛΜΑ: Φαντάζομαι θα του 'πεσε κάπως βαριά!

ΡΕΑ: Κάτσε να δεις! Όταν ο Δίας μεγάλωσε η Ρέα τον έβαλε να σκίσει την κοιλιά του πατέρα του και να ελευθερώσει τα αδέρφια του!

ΑΓΑΛΜΑ: Γιατί; Για να παντρευτούν κι αυτά μεταξύ τους;

ΡΕΑ: Ε, δεν είναι να σου λέει κανείς τίποτα εσένα.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν με ενδιαφέρουν αυτά. Άλλο σκέφτομαι. Ότι έτσι όπως κάνεις σύντομα θα σε πιάσουν.

ΡΕΑ: Όχι ακόμα. Έχω να προσφέρω πολλά. Χρήσιμη τους είμαι. Καθαρίζω τον τόπο από τους άχρηστους, από τους επικίνδυνους. Αφού δεν μπορούνε αυτοί, μπορώ εγώ.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν θα το αντέξω αν σε πιάσουν. Μόνο εσένα έχω.

ΡΕΑ: Ξέχασα να σου πω. Οι εφημερίδες γράφουν επίσημα πλέον για μένα. Έχω και φαν κλαμπ.

ΑΓΑΛΜΑ: Δηλαδή;

ΡΕΑ: Με αποθεώνουν, παιδί μου. Με λατρεύουν. Λένε ότι επιτελώ κοινωνικό έργο. Κάτσε να σου δείξω.

Η Ρέα βγάζει από την τσάντα της μία εφημερίδα και την ανοίγει μπροστά στο άγαλμα.

ΡΕΑ: Το μόνο πρόβλημα είναι ότι πιστεύουν πως είμαι άντρας αλλά αυτό φτιάχνεται, εύκολα κιόλας.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν πειράζει. Θα είσαι πιο ασφαλής έτσι. **ΡΕΑ:** Δεν με ενδιαφέρει να είμαι ασφαλής.

ΑΓΑΛΜΑ: Καν' το για μένα.

ΡΕΑ: Όλα για σένα τα κάνω και το ξέρεις. Α, να σου πω και κάτι άλλο. Έχω και κωδική ονομασία στα μέσα ενημέρωσης και στα κοινωνικά δίκτυα. Πώς το λές; Χασταγκ: ΚΑΛΟΣ ΔΡΑΚΟΣ.

ΑΓΑΛΜΑ: Πας για καριέρα, δηλαδή, όχι αστεία! Σε χάνουμε!
ΡΕΑ: Στη φάση που είμαι δεν αποκλείω τίποτα αν θες να ξέρεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Θέλω να σε βοηθήσω. Θα με ελευθερώσεις;

ΡΕΑ: Αποκλείεται. Καλύτερα μέσα στην πέτρα παρά μέσα στην κόλαση.

ΑΓΑΛΜΑ: Θα προσέχω τώρα. Πολύ. Σου το υπόσχομαι.

ΡΕΑ: Εσύ θα προσέχεις αλλά οι λύκοι εκεί έξω διψάνε για αίμα και τρυφερά οστά σαν τα δικά σου. Και ξέρεις πώς ορμάνε όταν διψάνε.

ΑΓΑΛΜΑ: Πότε θα ζήσω; Είμαι τρία χρόνια εδώ μέσα.

ΡΕΑ: Θα ζήσεις όταν θα αφανίσω όλους τους λύκους.

ΑΓΑΛΜΑ: Πάντα θα γεννιούνται καινούριοι. Όσο εσύ θα κόβεις κεφάλια τόσο θα ξεφυτρώνουν άλλα.

ΡΕΑ: Δεν γίνεται κάθε τρεις και λίγο να κανουμε την ίδια κουβέντα! Θα γίνει αυτό που λέω εγώ γιατί εγώ ξέρω καλύτερα. Κάποιος έρχεται. Μη μιλάς για λίγο. Α, ο Σωκράτης. Τώρα δέσαμε.

Μπαίνει στη σκηνή ένας άντρας μέσης ηλικίας φορώντας παλτό και από μέσα πιτζάμες. Κοιτάζει γύρω του σα να ψάχνει κάτι. Πέφτει η ματιά του πάνω στη Ρέα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Συγγνώμη είστε ώρα εδώ;

ΡΕΑ: Όχι μόλις ήρθα. Περιμένω μία φίλη μου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μήπως ακούσατε κάτι σαν πυροβολισμό; Μπαμ, μπαμ. Δύο φορές. Άρα δύο πυροβολισμούς!

ΡΕΑ: Αν άκουγα δύο κιάλας πυροβολισμούς πιστέψτε με δεν θα ήμουν και τόσο ήρεμη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μάλλον ιδέα μου θα ήταν. Διαβάζω πολλά αστυνομικά τον τελευταίο καιρό και κάπου μπερδεύομαι.

ΡΕΑ: Ίσως να σας πήρε απλά ο ύπνος και να...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν κοιμάμαι ποτέ. Το πιο εύκολο πράγμα είναι να σε δολοφονήσει κάποιος στον ύπνο σου.

ΡΕΑ: Μα τι είναι αυτά που λέτε;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Κάτι παραπάνω από εσάς ξέρω κυρία μου. Είστε από την περιοχή; Γνωστή μου φαίνεστε.

ΡΕΑ: Όχι περαστική.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Κι όμως κάτι μου θυμίζετε!

ΡΕΑ: Μοιάζω με πολλές η αλήθεια είναι. Μου το έχουν πει κι άλλοι.

Ο Σωκράτης αφαιρείται και κοιτάζει το άγαλμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Πολύ ωραίο άγαλμα. Τώρα το βάλανε εδώ;

ΡΕΑ: Ιδέα δεν έχω. Πρώτη φορά έρχομαι σε αυτή τη γειτονιά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Υπέροχο έργο τέχνης. Απίστευτα δοσμένη η ομορφιά και η αρμονία του νεαρού, ανδρικού σώματος. Θαρρείς και είναι ζωντανό. Νομίζω ότι αν του απευθυνθώ θα μου μιλήσει.

Ο Σωκράτης απευθύνεται στο άγαλμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Πόσο καιρό είσαι εδώ;

ΑΓΑΛΜΑ: Τρία χρόνια!

Η Ρέα δαγκώνεται και ενώνει τα φρύδια της.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Θα τρελαθώ! Το ακούσατε;

ΡΕΑ: Ποιο πράγμα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Το άγαλμα! Μου μίλησε.

ΡΕΑ: Αποκλείεται!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Παράξενο. Γιατί μιλάει με γυναικεία φωνή;

ΡΕΑ: Δεν άκουσα τίποτα λυπάμαι. Μάλλον θα πρέπει να πάτε να ξεκουραστείτε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εσείς να πάτε να ξεκουραστείτε. Μα σας λέω μου μίλησε!

ΡΕΑ: Μπορεί να ήταν και η τελευταία του φορά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι είπατε;

ΡΕΑ: Τίποτα! Για τη φίλη μου λέω. Άργησε πολύ άργησε και θα κάνω και δεύτερο έγκλημα σήμερα μου φαίνεται.

Η Ρέα αγριοκοιτάζει το άγαλμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Όλα τα περίεργα σήμερα συμβαίνουν! Τι να πώ; Καλύτερα να πηγαίνω. Συγγνώμη για την ενόχληση. Α, κάτι τελευταίο, μήπως ακούσατε πριν δύο πυροβολισμούς;

ΡΕΑ: Όχι. Δεν άκουσα το παραμικρό.

Ο Σωκράτης φεύγει με σκυμμένο το κεφάλι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καληνύχτα! **ΡΕΑ:** Καληνύχτα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καληνύχτα και σε σένα άγαλμα!

ΡΕΑ: Αν του πεις καληνύχτα θα μείνεις εκεί μέσα μέχρι να φορέσει ο Χριστός μανδύα του Αρμάνι! Κανόνισε.

Ο Σωκράτης βγαίνει από τη σκηνή.

ΑΓΑΛΜΑ: Τον καημένο τον Σωκράτη. Τον λυπάμαι.

ΡΕΑ: Ναι αλλά σπας και πλάκα μαζί του.

ΑΓΑΛΜΑ: Ε, λίγο.

ΡΕΑ: Δεν θυμάται τίποτα.

ΑΓΑΛΜΑ: Ίσως καλύτερα.

ΡΕΑ: Σε κανέναν δεν αξίζει να μη θυμάται.

ΑΓΑΛΜΑ: Μακάρι να μην θυμόμουν κι εγώ.

ΡΕΑ: Πρόσεχε τι εύχεσαι!

ΑΓΑΛΜΑ: Σου λείπει;

ΡΕΑ: Ποιος;

ΑΓΑΛΜΑ: Ε, ο Σωκράτης.

ΡΕΑ: Στο Σωκράτη χρωστάω όλα όσα είμαι, όλα όσα έμαθα.
Φυσικά και μου λείπει, αλλά δεν θέλω να το συζητάω.

Η Ρέα ετοιμάζεται να φύγει.

ΑΓΑΛΜΑ: Θα φύγεις;

ΡΕΑ: Ναι. Όπου να ναι θα τον βρουν. Ξέρεις. Θα αρχίσουν να ψάχνουν.

ΑΓΑΛΜΑ: Θα σου δώσω άλλοθι.

ΡΕΑ: Και για τις εικοσιέξι φορές;

ΑΓΑΛΜΑ: Για όσες χρειαστεί.

ΡΕΑ: Πλάκα έχεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Εντάξει λοιπόν πήγαινε γιατί περιμένω παρέα.

ΡΕΑ: Θες να με τρελάνεις; Πες μου σε παρακαλώ! Ποιον περιμένεις; Τι είναι αυτά τώρα;

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν σου λέω!

ΡΕΑ: Αν δεν μου πεις, δεν θα σε ελευθερώσω ποτέ.

ΑΓΑΛΜΑ: Ούτως ή άλλως δεν θα το κάνεις.

ΡΕΑ: Θέλω να ξέρω.

ΑΓΑΛΜΑ: Τον έχω ερωτευτεί.

ΡΕΑ: Τώρα μάλιστα. Του έχεις μιλήσει κιόλας;

ΑΓΑΛΜΑ: Όχι ακόμα, αλλά το θέλω πολύ. Έρχεται εδώ στην πλατεία και διαβάζει σχεδόν κάθε βράδυ. Τον παρατηρώ. Του κάνω παρέα. Μια μέρα άκουσα που τον φώναξε ένας φίλος του “Πάνο”. Δεν ξέρω τίποτα άλλο γι αυτόν παρά μόνο ότι του αρέσει η κλασική λογοτεχνία και ο Μουρακάμι.

ΡΕΑ: Γιατί δεν μας έφταναν τα προβλήματα που ήδη έχουμε! Σου απαγορεύω να του μιλήσεις!

ΑΓΑΛΜΑ: Αν δεν το κάνω θα πεθάνω. Σου το ορκίζομαι θα σταματήσει η καρδιά μου από την πλήξη. Απόψε κιόλας θα του μιλήσω.

ΡΕΑ: Και τι θα του πεις για να έχουμε καλό ερώτημα;

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν έχω ιδέα. Θέλω απλά να γνωριστούμε.

Η Ρέα ξεφυσάει και κάνει βόλτες πάνω στη σκηνή.

ΡΕΑ: Καλά. Μίλα του. Με έναν όρο: να είμαι εδώ κάπου και να ακούω.

ΑΓΑΛΜΑ: Κάνε ό,τι θέλεις. Κουράστηκα.

ΡΕΑ: Εγώ να δεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Κρύψου τώρα. Έρχεται!

ΡΕΑ: Αυτός εκεί ο μελαχρινός είναι;

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι!

ΡΕΑ: Νομίζω τον έχω ξαναδεί. Νόστιμος είναι!

ΑΓΑΛΜΑ: Κρύψου είπα!

Η Ρέα κρύβεται και μπαίνει στη σκηνή ο Πάνος κρατώντας κάτω από τον ώμο του ένα βιβλίο. Κάθεται στο παγκάκι. Χτυπάει το τηλέφωνό του. Το σηκώνει.

ΠΑΝΟΣ: Έλα ρε! Καλά είμαι εσύ; Μπα, δεν το βλέπω για έξω σήμερα. Βγείτε εσείς. Ίσως το Σαββατοκύριακο. Ναι, ναι κανονίζουμε! Έλα γεια τα λέμε!

Κλείνει το τηλέφωνο και το βάζει στην τσέπη. Ξεφουσάει και ανοίγει το βιβλίο.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι διαβάζεις;

Ο Πάνος κοιτάζει γύρω του. Ψάχνει να βρει από που έρχεται η φωνή.

ΑΓΑΛΜΑ: Άδικα ψάχνεις. Δεν θα δεις κανέναν. Τέτοια ώρα μόνο εγώ είμαι στην πλατεία.

Ο Πάνος κοιτάζει το άγαλμα απορημένος.

ΠΑΝΟΣ: Μα πώς; Παραισθήσεις έχω;

ΑΓΑΛΜΑ: Όχι. Δεν έχεις παραισθήσεις! Ποιος σου είπε ότι τα αγάλματα δεν μιλάνε; Επειδή μικροί παίζαμε το αγαματάκια ακούνητα, αμίλητα, αγέλαστα;

ΠΑΝΟΣ: Μου φαίνεται τόσο γνώριμη η φωνή σου, που νομίζω ότι όλο αυτό το κάνει η φαντασία μου.

ΑΓΑΛΜΑ: Όλα είναι πιθανά. Δεν μου είπες τι διαβάζεις;

ΠΑΝΟΣ: Το κουρδιστό πουλί του Μουρακάμι.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν το έχω διαβάσει. Θες να μου διαβάσεις λίγο;

ΠΑΝΟΣ: Δεν ξέρω τι συμβαίνει με το μυαλό μου αλλά αυτά σίγουρα καλά σημάδια αυτά δεν είναι.

ΑΓΑΛΜΑ: Διάβασέ μου. Ο Πάνος ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει.

ΠΑΝΟΣ: Σηκώνω το βλέμμα μου στον ουρανό, μπας κι ανακαλύψω κάτι εκεί πάνω που να θυμίζει καλοσύνη, αλλά πού. Το μόνο που βλέπω είναι αδιάφορα σύννεφα που παρασύρονται προς τον Ειρηνικό. Και δεν έχουν τίποτα να μου πουν. Τα σύννεφα είναι πάντα λιγομίλητα.

Πιθανώς να μην έπρεπε να τα κοιτάζω. Αυτό που θα έπρεπε να κοιτάζω, υπάρχει μέσα μου. Σαν να καρφώνεις τη ματιά σου κάτω σ' ένα βαθύ πηγάδι. Υπάρχει καθόλου καλοσύνη εκεί μέσα; Όχι, το μόνο που βλέπω είναι η ίδια μου η φύση.

ΑΓΑΛΜΑ: Μου αρέσει. Καμιά φορά και τα βλέμματα των ανθρώπων είναι σαν βαθιά, σκοτεινά πηγάδια. Άδεια συνήθως από νερό και καλοσύνη. Εσύ όμως, μου φαίνεσαι καλός.

ΠΑΝΟΣ: Πολύ κολακευτικό όταν σου το λέει ένα προϊόν της φαντασίας σου! Αλλά όπως και να χει σε ευχαριστώ.

ΑΓΑΛΜΑ: Για κάποιο λόγο συμβαίνουν όλα!

ΠΑΝΟΣ: Μεγαλύτερη μαλακία από αυτή δεν υπάρχει! Απλά ψάχνουμε μια δικαιολογία για όλα επειδή δεν μπορούμε να αντέξουμε το γεγονός ότι τα πράγματα γίνονται τυχαία κι ότι πολλές φορές δεν έχουν κανένα μα κανένα βαθύτερο νόημα.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν έχεις κι άδικο.

ΠΑΝΟΣ: Θα μου πεις το όνομά σου; Μιας που πιάσαμε την κουβέντα δηλαδή.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν βλέπεις στην επιγραφή; Ορφέας.

ΠΑΝΟΣ: Και γιατί μιλάς με γυναικεία φωνή;

ΑΓΑΛΜΑ: Άγαλμα είμαι, ό,τι θέλω κάνω.

ΠΑΝΟΣ: Σωστά! Πάνος. Να πω ότι χάρηκα; Ψέματα θα πω!

ΑΓΑΛΜΑ: Μπορεί και να αλλάξεις γνώμη.

ΠΑΝΟΣ: Ίσως.

ΑΓΑΛΜΑ: Θα προτιμούσες να είμαι αγόρι ή κορίτσι;

ΠΑΝΟΣ: Θα προτιμούσα να μην υπάρχουν κατ' αρχάς!

ΑΓΑΛΜΑ: Α, τόσο καλά!

ΠΑΝΟΣ: Τον ξέρεις τον μύθο σου;

ΑΓΑΛΜΑ: Άντε πάλι με τη μυθολογία. Με έχετε κουράσει σήμερα.

ΠΑΝΟΣ: Α, μιλάς και σε άλλους.

ΑΓΑΛΜΑ: Το καταδύναμιν.

ΠΑΝΟΣ: Πες μου τον ξέρεις τον μύθο;

ΑΓΑΛΜΑ: Ξέρω. Ο Ορφέας που πήγε με τη λύρα του να πάρει την αγάπη του την Ευρυδίκη από τον κάτω κόσμο με τον όρο να μην γυρίσει να την κοιτάξει στη διαδρομή κι εκείνος δεν άντεξε και την κοίταξε και την έχασε για πάντα και βυθίστηκε στη θλίψη και ζήσανε αυτοί χάλια κι εμείς χειρότερα. Ευχαριστήθηκες τώρα;

ΠΑΝΟΣ: Καλά πάμε! Μου τη λες κιόλας!

Η Ρέα βγαίνει από την κρυψώνα της. Πλησιάζει το παγκάκι που κάθεται ο Πάνος.

ΡΕΑ: Συγγνώμη, μπορώ να καθίσω;

ΠΑΝΟΣ: Εννοείται! Δεν το έχω κάνει κράτηση.

ΡΕΑ: Ευχαριστώ!

Ο Πάνος ανοίγει το βιβλίο και αρχίζει να διαβάζει.

ΑΓΑΛΜΑ: Μας διέκοψαν! Κρίμα!

Ο Πάνος ξεροβήχει. Απευθύνεται στη Ρέα.

ΠΑΝΟΣ: Συγγνώμη ακούσατε κάτι;

ΡΕΑ: Σαν τι;

ΠΑΝΟΣ: Κάποια φωνή;

ΡΕΑ: Ευτυχώς παρόλο που είμαι σε κρίσιμη ηλικία φωνές ακόμα δεν ακούω.

ΑΓΑΛΜΑ: Μια χαρά με ακούει. Κάνει ότι δεν με ακούει!

ΠΑΝΟΣ: Ούτε τώρα ακούσατε;

ΡΕΑ: Σας είπα κύριε, όχι! Ω, κάτι άνθρωποι.

Η Ρέα νευριάζει, σηκώνεται από το παγκάκι και απομακρύνεται λίγο.

ΑΓΑΛΜΑ: Μην της δίνεις σημασία. Μας κάνει σπάσιμο. Πού είχαμε μείνει;

ΠΑΝΟΣ: Μου έχει στρίψει τελείως; Τι γίνεται;

ΑΓΑΛΜΑ: Όχι μια χαρά είσαι. Θα σου εξηγήσω!

ΠΑΝΟΣ: Δεν είμαι σίγουρος ότι θέλω να ξέρω.

ΡΕΑ: Συγγνώμη σε μένα μιλάτε;

ΑΓΑΛΜΑ: Όχι! Δεν μιλάει σε σένα.

ΠΑΝΟΣ: Κάτι δικά μου. Μην ασχολείστε. ΡΕΑ: Οκ! Μα που είναι και αυτή η Φαίη; Μια ώρα την περιμένω.

ΑΓΑΛΜΑ: Άντε να έρθει μήπως και ησυχάσουμε.

ΠΑΝΟΣ: Λοιπόν, φεύγω. Νομίζω ότι τρελαίνομαι. Πάω να ρίξω πάνω μου κρύο νερό.

ΑΓΑΛΜΑ: Περιμένε! Θέλω να σου πω. Μαμά μήπως θέλεις να τα πεις εσύ;

ΡΕΑ: Δεν έχω να πω τίποτα. Άσε τον κύριο να φύγει. Μόνο κακό του κάνει αυτή η κατάσταση.

ΠΑΝΟΣ: Ωστε ακούτε τόση ώρα;

ΡΕΑ: Αυτό δεν σας αφορά.

ΑΓΑΛΜΑ: Πάνο, μη φύγεις ακόμα! ΡΕΑ: Άφησέ τον να αποφασίσει μόνος του τι θέλει να κάνει.

ΑΓΑΛΜΑ: Από πότε έγινες τόσο δημοκρατική;

ΡΕΑ: Α, να σου πω! Έχεις ξεπεράσει κάθε όριο έτσι;

ΑΓΑΛΜΑ: Πώς αλλιώς να σου πω ότι δεν αντέχω άλλο αυτή τη ζωή; Δεν αντέχω. Κοντεύει να πετρώσει και η ψυχή μου. Αυτό θέλεις;

ΡΕΑ: Δεν έχεις καταλάβει τίποτα μου φαίνεται. Κύριε Πάνο, συγγνώμη ,μπορείτε να μας αφήσετε λίγο;

ΠΑΝΟΣ: Ναι. Εννοείται!

ΑΓΑΛΜΑ: Θα ξανάρθεις;

ΠΑΝΟΣ: Θα δούμε.

Πάει να φύγει και πέφτει πάνω του ο Σωκράτης που έρχεται αλαφιασμένος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Με συγχωρείτε. Είστε ώρα εδώ;

ΠΑΝΟΣ: Μια ώρα δύσκολη θα έλεγα!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μήπως ακούσατε κάτι σαν πυροβολισμό; Μπαμ! Μπαμ! Άρα δύο πυροβολισμούς;

ΠΑΝΟΣ: Μάλλον κοιμάμαι και βλέπω εφιάλητη δεν εξηγείται αλλιώς. Όχι κύριε, δεν άκουσα τίποτα!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Είστε σίγουρος; Ορκίζεστε;

ΠΑΝΟΣ: Εδώ που φτάσαμε ορκίζομαι, ναι!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εντάξει τότε σας πιστεύω.

Ο Πάνος φεύγει τρέχοντας. Κρύβεται σε μία γωνία. Ο Σωκράτης πλησιάζει τη Ρέα.

ΡΕΑ: Θα με ρωτήσετε κι εμένα αν άκουσα πυροβολισμούς;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μα πώς το ξέρατε;

ΡΕΑ: Άκουσα που ρωτήσατε το νεαρό.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Α καλά, αυτός ήταν στα χαμένα! Αλήθεια μήπως ακούσατε δύο πυροβολισμούς;

ΡΕΑ: Όχι! **ΣΩΚΡΑΤΗΣ:** Αν υπάρχει κάποιος δολοφόνος ανάμεσά μας δεσμεύομαι να τον ανακαλύψω.

ΡΕΑ: Εντάξει!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ξέρετε πριν μερικά χρόνια κάποιος δολοφόνησε

τον αδερφό μου.

ΡΕΑ: Αλήθεια; Για ποιο λόγο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δυσκολεύομαι να θυμηθώ.

ΡΕΑ: Μήπως είχε κάνει κάτι κακό;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ο αδερφός μου; Αποκλείεται! Ήταν τόσο ντροπαλός άνθρωπος. Ούτε κουνούπι στον τοίχο δεν θα πείραζε.

ΡΕΑ: Άρα κάποιος τον σκότωσε έτσι χωρίς λόγο;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Κανείς δεν σκοτώνει χωρίς λόγο.

ΡΕΑ: Στα λόγια μου έρχεστε. Ίσως να είχαν προηγουμένα. Ίσως να τον ζήλευε, ίσως να ήθελε να τον εκδικηθεί για κάτι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Σπάω το κεφάλι μου αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα.

ΡΕΑ: Ήσασταν μπροστά; Την ώρα που...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν θυμάμαι.

ΡΕΑ: Εμένα με θυμάστε;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μου φαίνεστε γνωστή, αλλά όχι.

ΡΕΑ: Ήμουν μαθήτριά σας στη νομική και μετά έκανα και το διδακτορικό μου μαζί σας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αλήθεια; Πώς σας λένε;

ΡΕΑ: Ρέα Βαρσάμη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν μου λέει κάτι το όνομά σας, αλλά αρκεί που με αναγνωρίσατε εσείς.

ΡΕΑ: Από την πρώτη στιγμή που μιλήσαμε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μακάρι να ξαναβρεθούμε. Τώρα είμαι ταραγμένος. Πάω να...

ΡΕΑ: Γεια σας!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Με συγχωρείτε, αυτό το άγαλμα είναι καιρό εδώ;

ΡΕΑ: Τρία χρόνια!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Πανέμορφο. Γεια σας!

Ο Σωκράτης φεύγει με γρήγορο βήμα και ακούγεται στο βάθος η φωνή του να λέει:

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μήπως ακούσατε δύο πυροβολισμούς;

ΡΕΑ: Ελπίζω πραγματικά να μην τον ξαναδώ απόψε.

ΑΓΑΛΜΑ: Έπρεπε να του μιλήσεις λίγο παραπάνω.

ΡΕΑ: Δεν έχει νόημα.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι έχεις να χάσεις;

ΡΕΑ: Θα απογοητευτώ πάλι.

ΑΓΑΛΜΑ: Όπως θέλεις ρε μαμά.

ΡΕΑ: Θα σε αφήσω να ξεκουραστείς τώρα. Να πάω κι εγώ σπίτι.

ΑΓΑΛΜΑ: Εντάξει. Ίσως καταφέρω κι εγώ να κλείσω τα μάτια μου για μερικές ώρες.

ΡΕΑ: Αν έρθει κανένας με σπρέι να σε βάψει μα τω θεώ αυτή τη φορά θα τον σκοτώσω.

ΑΓΑΛΜΑ: Πρόσεξε γιατί θα σε ανακαλύψει ο Σωκράτης και θα έχουμε τρεχάματα. Εσύ δηλαδή γιατί εγώ έχω ξεχάσει και το περπάτημα πώς είναι.

ΡΕΑ: Σταμάτα να γκρινιάζεις!

ΑΓΑΛΜΑ: Εντάξει καλέ μου δράκε! Καληνύχτα τώρα!

ΡΕΑ: Σε φιλώ αγάπη μου.

ΑΓΑΛΜΑ: Γεια σου μαμά.

Ο Πάνος μένει με το στόμα ανοιχτό. Κοιτάζει γύρω του, σημειώνει κάτι στο κινητό και αποχωρεί.

ΣΚΗΝΗ 2Η**ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ - ΝΥΧΤΑ - ΠΛΑΤΕΙΑ**

Ένα αγόρι με φαρδιά ρούχα, καπέλο και κουκούλα πλησιάζει το άγαλμα και αρχίζει να γράφει πάνω του με σπρέι. Γράφει ένα σύνθημα της ομάδας του ΠΑΟΚ “ΔΙΚΕΦΑΛΕ μόνο για σένα... νιώθω την ζωή μου στα χαμένα...” Μπαίνουν στη σκηνή δύο άλλοι άντρες με μαύρα ρούχα.

ΑΝΤΡΑΣ1: Τι γράφεις εκεί ρε; Για να δω! Δικέφαλε μόνο για σένα, νιώθω τη ζωή μου στα χαμένα;

ΑΝΤΡΑΣ2: (γελάει) ΠΑΟΚ είσαι αδερφούλα;

ΑΓΟΡΙ: Ναι ρε γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ1: Ξέρει η μαμά σου ότι βγαίνεις τα βράδια και κάνεις αταξίες;

ΑΝΤΡΑΣ2: Μάλλον βγαίνει κρυφά ρε! Και μετά γυρίζει και διαβάζει γιατί έχει σχολείο το πρωί.

ΑΓΟΡΙ: Εσείς τι ομάδα είστε δηλαδή;

ΑΝΤΡΑΣ2: Πάντως όχι ΠΑΟΚ!

ΑΓΟΡΙ: Κατάλαβα! Η ομάδα σας παίζει τουλάχιστον Α εθνική;

ΑΝΤΡΑΣ1: Τι είπες ρε μαλακισμένο;

ΑΝΤΡΑΣ2: Γιώργο άστον ρε μαλάκα. Πάμε να φύγουμε.

ΑΝΤΡΑΣ1: Δεν κατάλαβες καλά. Θα φτύσει το γάλα της μάνας του.

ΑΓΟΡΙ: Έλα ρε χτύπα με αν τολμάς!

Ο Άντρας2 προσπαθεί να συγκρατήσει τον Άντρα1.

ΑΝΤΡΑΣ1: Άλλη φορά να μάθεις να μην προκαλείς!

Ο Άντρας1 ορμάει στο αγόρι και αρχίζει να το χτυπάει μέχρι που σωριάζεται κάτω.

ΑΝΤΡΑΣ2: Τι κάνεις εκεί ρε; Θα μας πιάσουν θα μας κλείσουν μέσα!

ΑΝΤΡΑΣ1: Ξέρεις κανέναν που να τον κλείνουν στην Ελλάδα μέσα; Άσε μας κι εσύ ρε κοτούλα.

ΑΝΤΡΑΣ2: Πάμε να φύγουμε μην τον χτυπάς άλλο!

ΑΝΤΡΑΣ1: Σιγά τα αίματα. Θεε να δεις θέαμα; Αληθινό θέαμα;

ΑΝΤΡΑΣ2: Δεν θέλω να δω τίποτα! Φεύγω. Βγάλτα πέρα μόνος σου.

Ο Άντρας2 φεύγει τρέχοντας.

ΑΝΤΡΑΣ1: Άντε γαμήσου ρε κι εσύ! Κοίτα μικρούλη τι έχω εδώ; Ένα μικρό, ατσάλινο, αφρικάνικο μαχαίρι.

ΑΓΟΡΙ: Σε παρακαλώ.

ΑΝΤΡΑΣ1: Πες το πιο δυνατά αδερφούλα!

Το αγόρι φωνάζει πιο δυνατά.

ΑΓΟΡΙ: Σε παρακαλώ.

ΑΝΤΡΑΣ1: Λυπάμαι, δεν με πείθεις!

Ο Άντρας1 πάει να μαχαιρώσει το αγόρι. Μπαίνει στη σκηνή η Ρέα. Κοιτάζει για ένα δευτερόλεπτο το γκράφιτι πάνω στο άγαλμα. Κρατάει στα χέρια της το όπλο διακριτικά, σχεδόν πίσω από την πλάτη της.

ΡΕΑ: Ει, άστο παιδί ρε! Ο Άντρας1 στρέφεται προς το μέρος της. Αφήνει το αγόρι πεσμένο κάτω.

ΑΝΤΡΑΣ1: Τι έγινε; Τραβάς κανένα ζόρι εσύ;

ΡΕΑ: Έλα να τα βάλεις με κάποιον ισάξιο σου.

ΑΝΤΡΑΣ1: (γελάει) Εσύ είσαι αυτή;

ΡΕΑ: Γιατί; Δεν σου γεμίζω το μάτι;

ΑΝΤΡΑΣ1: Για κανένα πήδημα το βλέπουμε άμα θεε!

ΡΕΑ: Φαντάζομαι εσύ μόνο πηδός δεν κατουράς!

ΑΝΤΡΑΣΙ: Πας γυρεύοντας μου φαίνεται! ΡΕΑ: Έχεις τρία δευτερόλεπτα να εξαφανιστείς από μπροστά μου αλλιώς...

Η Ρέα βγάζει το όπλο και τον σημαδεύει.

ΡΕΑ: Ο χρόνος σου μετράει από τώρα. Τρία, δύο, δεν σε βλέπω να φεύγεις και ανησυχώ για σένα. Ένα. Τέλος χρόνου.

ΑΝΤΡΑΣΙ: Εντάξει φεύγω. Μη μου ρίξεις.

ΡΕΑ: Μη σε ξαναδώ στα μάτια μου.

Ο ΑΝΤΡΑΣΙ βάζει το μαχαίρι στην τσέπη και εξαφανίζεται. Η Ρέα πλησιάζει το παιδί που είναι ακόμα πεσμένο κάτω.

ΑΓΟΡΙ: Ευχαριστώ πολύ!

ΡΕΑ: Γιατί σε πλάκωσαν στο ξύλο;

ΑΓΟΡΙ: Τίποτα. Για ομάδες.

ΡΕΑ: Εσύ έγγραψες στο άγαλμα ή αυτοί;

ΑΓΟΡΙ: Ε...

ΡΕΑ: Απάντησέ μου!

ΑΓΟΡΙ: Εγώ, αλλά μην με χτυπήσετε κι εσείς.

ΡΕΑ: Δεν χτυπάω παιδιά. Δεν μου λες! Είσαι περήφανος που μουτζούρωσες ένα έργο τέχνης; Τον τραβάει προς το μέρος του αγάλματος.

ΡΕΑ: Για δεσ και πες μου! Καμαρώνεις;

ΑΓΟΡΙ: Όχι. Ντρέπομαι.

ΡΕΑ: Έστω. Μου αρκεί αυτό. Πήγαινε τώρα να πλυθείς και να βάλεις ιώδιο στις πληγές σου. Αν σε ξαναδώ να γράφεις πάνω στο άγαλμα θα σε αφανίσω. Δρόμο τώρα!

Η Ρέα πλησιάζει το άγαλμα. Κοιτάζει το σύνθημα που είναι

γραμμένο στο κορμί του.

ΡΕΑ: Χάθηκε να γράψει ένα “Χέρι που απλώνεται θα κόβεται”
να πιάσει και τόπο; Τι βλακείες είναι αυτές;

ΑΓΑΛΜΑ: Παιδί είναι...

ΡΕΑ: Μην μου τον δικαιολογείς.

ΑΓΑΛΜΑ: Πώς είσαι; Φαίνεσαι κάπως.

ΡΕΑ: Εντόπισα έναν καινούργιο, αλλά είναι δύσκολη
περίπτωση.

ΑΓΑΛΜΑ: Γιατί; ΡΕΑ: Είναι υψηλά ιστάμενο πρόσωπο. Αν
σου πω το όνομά του θα φρίξεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι έχει κάνει;

ΡΕΑ: Από πού να αρχίσω; Έχει κατηγορηθεί για μαστροπεία
και τρεις βιασμούς αλλά φυσικά απαλλάχτηκε απ’ όλες
τις κατηγορίες. Λόγω αμφιβολιών.

ΑΓΑΛΜΑ: Μπορεί να είναι αθώος. **ΡΕΑ:** Άμα δεις τη φάτσα
του σίγουρα θα αλλάξεις γνώμη.

ΑΓΑΛΜΑ: Μήπως, λέω μήπως, έχεις αρχίσει να το
παρακάνεις;

ΡΕΑ: Ξέρω τι κάνω. Άλλωστε όσο πιο γρήγορα φύγουν αυτοί
από τη μέση τόσο πιο σύντομα θα ελευθερωθείς.

ΑΓΑΛΜΑ: Να το δω και να μην το πιστέψω. Και τώρα θα σε
παρακαλούσα να την κάνεις σιγά σιγά.

ΡΕΑ: Ποιον περιμένεις πάλι;

ΑΓΑΛΜΑ: Ξέρεις!

ΡΕΑ: Κακό μπελά έχουμε βρει!

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά δεν σου πέφτει λόγος.

ΡΕΑ: Δεν θέλω να κινδυνεύσεις ή να πληγωθείς.

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι αλλά έτσι δεν ζω κιόλας.

ΡΕΑ: Τέλος πάντων θα φύγω αλλά θα έρθω σε λίγο πάλι να καθαρίσω το σπρέι.

ΑΓΑΛΜΑ: Όχι που δεν θα ερχόσουν. Έλα πήγαινε τώρα. Θα έρθει όπου να ναι.

ΡΕΑ: Με έφαγες. Φεύγω!

Η Ρέα αποχωρεί. Το άγαλμα μονολογεί.

ΑΓΑΛΜΑ: Να δω πού θα καταλήξει αυτή η ιστορία. Θα την πιάσουν καμιά μέρα κι εγώ θα μείνω εδώ μέσα για πάντα. Αγύριστο κεφάλι μια ζωή. Για να λυθούν τα μάγια πρέπει να την κάνω να με κοιτάξει στα μάτια για παραπάνω από τρία λεπτά. Δεν ξέρει ότι το ξέρω. Πώς θα το καταφέρω όμως; Είναι συνέχεια στη τσίτα. Ακόμα και τη σκιά της υποψιάζεται. Αν την πιάσουν και μπει φυλακή για τα εγκλήματα που έχει κάνει δεν θα μπορέσω να την ξαναδώ. Άρα θα πεθάνω χωρίς να έχω ζήσει. Ωραία πράγματα! Ίσως ο Πάνος να μπορούσε να με βοηθήσει αλλά πώς; Δεν πιστεύει καν ότι υπάρχω. Νομίζει ότι η φαντασία του με γέννησε. Απλόγνωση. Το χειρότερό μου. Ουφ! Νομίζω ότι τον βλέπω να έρχεται. Άντε μήπως αλλάξει λίγο το κέφι μου, απόψε.

Ο Πάνος μπαίνει με αργό βήμα στη σκηνή. Κρατάει ένα βιβλίο. Πλησιάζει.

ΑΓΑΛΜΑ: Καλώς τον!

ΠΑΝΟΣ: Ήθελα να βεβαιωθώ αν η παράνοια μου συνεχίζεται...

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν θέλω να σε στεναχωρήσω αλλά...

ΠΑΝΟΣ: Δε βαριέσαι! Αρχίζω και το συνηθίζω.

ΑΓΑΛΜΑ: Μήπως αρχίζει και να σου αρέσει;

ΠΑΝΟΣ: Ας μην είμαστε τόσο υπερβολικοί.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι θα μου διαβάσεις σήμερα;

ΠΑΝΟΣ: Αν δεν μας διακόψουν μητέρες και παράφρονες κάτοικοι της γειτονιάς έλεγα σήμερα να σου διαβάσω ποίηση του Καβάφη.

ΑΓΑΛΜΑ: Α, ναι! Είχαμε κάνει κάποια ποιήματά του στο σχολείο. Θυμάμαι ότι με στεναχωρούσε.

ΠΑΝΟΣ: Βασανισμένη ψυχή αλλά σαν ποιητής δεν παίζεται! Αλήθεια μιας που ανέφερες το σχολείο, πόσο χρονών είσαι; Μήπως καταλάβω τι θέλει να μου πει ο εαυτός μου, δηλαδή.

ΑΓΑΛΜΑ: Σε αυτή τη ζωή είκοσι δύο. Κατά τα άλλα όπως αντιλαμβάνεσαι έχω διανύσει πολλούς αιώνες μέσα από τη μυθολογία. Εσύ;

ΠΑΝΟΣ: Εγώ στη μία - απ' όσο ξέρω τουλάχιστον - ζωή μου είμαι τριάντα τεσσάρων.

ΑΓΑΛΜΑ: Μικροδείχνεις!

ΠΑΝΟΣ: Δεν θα έλεγα το ίδιο και για σένα. Γελάνε.

ΑΓΑΛΜΑ: Λοιπόν, διάβασέ μου κάτι!

ΠΑΝΟΣ: Ωραία! Εγώ θα γυρίζω σιγά σιγά τις σελίδες και όταν μου πεις στοπ θα σταματήσω και θα σου διαβάσω.

ΑΓΑΛΜΑ: Χμ! Οκ!

Ο Πάνος ξεκινάει να γυρίζει αργά τις σελίδες του βιβλίου.

ΑΓΑΛΜΑ: Στοπ!

ΠΑΝΟΣ: Κιόλας;

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν μου αρέσει να περιμένω.

ΠΑΝΟΣ: Λοιπόν, θα σου διαβάσω το “Θυμήσου, σώμα” Σώμα, θυμήσου όχι μόνο το πόσο αγαπήθηκες, όχι μονάχα τα κρεβάτια όπου πλάγιασες, αλλά κ' εκείνες τες επιθυμίες που για σένα γυάλιζαν μες στα μάτια φανερά, κ' ετρέμανε μες στη φωνή - και κάποιο τυχαίο εμπόδιο τες μεταίωσε. Τώρα που είναι όλα πια μέσα στο παρελθόν,

μοιάζει σχεδόν και στες επιθυμίες εκείνες σαν να δόθηκες - πώς γυάλιζαν, θυμήσου, μες στα μάτια που σε κύτταζαν· πώς έτρεμαν μες στη φωνή, για σε, θυμήσου, σώμα.

ΑΓΑΛΜΑ: Κατάλαβες τώρα γιατί με στεναχωρούσε;

ΠΑΝΟΣ: Δεν έχεις κι άδικο.

ΑΓΑΛΜΑ: Μπορείς να μου διαβάζεις για πάντα;

ΠΑΝΟΣ: Το για πάντα είναι υποκειμενικό.

ΑΓΑΛΜΑ: Για όσο μπορείς τότε. **ΠΑΝΟΣ:** Σε πέντε μήνες φεύγω. Για επαγγελματικούς λόγους.

ΑΓΑΛΜΑ: Ας είναι! Έχουμε ακόμα καιρό. Δεν θέλω να ξέρω περισσότερα.

ΠΑΝΟΣ: Και να 'θελες δεν θα σου έλεγα.

ΑΓΑΛΜΑ: Να σου ζητήσω μία χάρη;

ΠΑΝΟΣ: Πες μου.

ΑΓΑΛΜΑ: Μπορείς να με αγγίξεις λίγο; Να με φιλήσεις αν θες; Στα χέρια, στο στήθος στο μάγουλο. Όπου θες. Έχω ξεχάσει πώς είναι το άγγιγμα, το φιλί.

ΠΑΝΟΣ: Ναι, αλλά όλοι περνάνε και σε θαυμάζουν.

ΑΓΑΛΜΑ: Ας ζούσα κανονικά, έξω από αυτήν την πέτρα κι ας με περιφρονούσαν όλοι. Έλα, άγγιξε με.

Ο Πάνος αφήνει το βιβλίο στο παγκάκι, σηκώνεται και πλησιάζει το άγαλμα. Αγγίζει τα χέρια του, τα δάχτυλά του, το στήθος, το λαιμό του, το πρόσωπό του. Τα άγαλμα ανασαίνει ευχαριστημένο.

ΠΑΝΟΣ: Ποιος σε έγραψε εδώ;

Ο Πάνος χαϊδεύει το άγαλμα στο σημείο που έχει το γκράφιτι.

ΑΓΑΛΜΑ: Καιρός ήταν να αποκτήσω κι εγώ ένα τατουάζ.

ΠΑΝΟΣ: Δεν θα έλεγα ότι το σύνθημα του ΠΑΟΚ είναι μια καλή επιλογή, αλλά περί ορέξεως.

ΑΓΑΛΜΑ: Θα έρθει όπου να ναι η μαμά και θα το σβήσει.
Τρελαίνεται όταν έρχονται και γράφουν πάνω μου.

ΠΑΝΟΣ: Λογικό. Ποιος θέλει να βανδαλίζουν το παιδί του;

ΑΓΑΛΜΑ: Γιατί σταμάτησες να με αγγίζεις; Σου είναι τόσο ανυπόφορο;

ΠΑΝΟΣ: Είναι απλά παράξενο. Δεν ξέρω πια τι είναι αλήθεια και τι φαντασία.

ΑΓΑΛΜΑ: Και η φαντασία μια αλήθεια είναι. Δική μας.
Προσωπική.

Ο Πάνος συνεχίζει να αγγίζει το άγαλμα. Πηγαίνει όλο και πιο κοντά. Το φιλάει στο λαιμό, στο μέτωπο.

ΠΑΝΟΣ: Το δέρμα σου είναι ζεστό. Σαν να υπάρχουν!

ΑΓΑΛΜΑ: Σε φοβίζει αυτό;

ΠΑΝΟΣ: Ναι, Ορφέα. Ξέρεις νομίζω ότι αρχίζω να σε συμπαθώ.

ΑΓΑΛΜΑ: Άρα κάτι όμορφο νιώθεις! Δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Σε παρακαλώ. Άγγιξε με πάλι.

Ο Πάνος αρχίζει πάλι να αγγίζει το άγαλμα αυτή τη φορά πιο τρυφερά. Μπαίνει η Ρέα κρατώντας έναν κουβά με νερό κι ένα σφουγγάρι.

ΡΕΑ: Τι γίνεται εδώ; Μήπως διακόπτω κάτι;

ΑΓΑΛΜΑ: Βρίσκεις όμως κάτι στιγμές να έρχεσαι!

ΠΑΝΟΣ: Απλά κοιτούσα αυτό που έχουν γράψει εδώ.
Σκεφτόμουν πώς μπορούμε να το σβήσουμε. Κρίμα είναι!

ΡΕΑ: Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, αλλά αυτό είναι δική μου δουλειά.

ΠΑΝΟΣ: Φυσικά! Κανένα πρόβλημα.

ΡΕΑ: Έλα λίγο εδώ να σου πω κάτι.

Η Ρέα τραβάει τον Πάνο στην άκρη της σκηνής.

ΡΕΑ: Δεν θέλω να αγγίζεις το άγαλμα ποτέ ξανά. Έγινα σαφής;

ΠΑΝΟΣ: Μπορώ να μάθω γιατί;

ΡΕΑ: Γιατί δεν εμπιστεύομαι κανέναν.

ΠΑΝΟΣ: Μα δεν πρόκειται να του κάνω κακό!

ΡΕΑ: Ξέρεις γιατί είναι εκεί μέσα; Γιατί θέλω να είναι ασφαλής. Πριν τρία χρόνια ξεκίνησε να κάνει προπονήσεις με έναν γνωστό μου για να δώσει εξετάσεις στη γυμναστική ακαδημία. Ήταν γυμναστής αυτός. Του είχα εμπιστοσύνη. Εμπιστευόμουνα βλέπεις ακόμα. Να! Μουτζώνεται Και τι πήγε και έκανε ο καριόλης; Έβαλε χέρι στο παιδί μου. Ορέχτηκε το παιδί μου. Του κόβεις μετά τα αρχίδια ναι ή όχι; Καταλαβαίνεις τώρα γιατί είμαι έτσι;

ΠΑΝΟΣ: Κατανοώ αλλά δεν έχω σχέση με όλα αυτά. Εγώ...

ΡΕΑ: Δεν ακούω και δεν πιστεύω τίποτα. Μείνε μακριά του αλλιώς...

ΠΑΝΟΣ: Αλλιώς;

ΑΓΑΛΜΑ: Μα τι λέτε εσείς εκεί; Δεν ακούω. Μαμά, τι κάνεις πάλι;

ΡΕΑ: Τίποτα μωρό μου. Τα λέω λίγο με τον φίλο σου.

ΑΓΑΛΜΑ: Να τον αφήσεις ήσυχο. Απλά παρέα μου κάνει.

ΡΕΑ: Αυτό άσε να το κρίνω εγώ!

ΑΓΑΛΜΑ: Και τι είσαι εσύ για να τα κρίνεις όλα; Ο Θεός;

ΡΕΑ: Πάψε γιατί εσύ θα την πληρώσεις στο τέλος!

ΑΓΑΛΜΑ: Τι χειρότερο μπορώ να πάθω δηλαδή; Άσε με ρε μαμά.

Η Ρέα πλησιάζει προς το άγαλμα.

ΡΕΑ: Αυτό να μην το ξαναπείς. Ξέρεις ότι μπορούσαν να είχαν

συμβεί πολύ χειρότερα πράγματα.

ΑΓΑΛΜΑ: Ας μην ξανακάνουμε αυτή τη συζήτηση. Θα με καθαρίσεις τώρα;

ΡΕΑ: Εννοείται! Θα αστράψεις πάλι.

ΠΑΝΟΣ: Εγώ να σας αφήσω σιγά σιγά.

ΑΓΑΛΜΑ: Πού πας; Είμαστε τόσο ωραία παρέα!

ΠΑΝΟΣ: Καλά όσο γι αυτό...

ΡΕΑ: Μείνε αν θες, αλλά όπως είπαμε! Άλλωστε εγώ σε λίγο θα φύγω. Έχω μία δουλειά.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι δουλειά έχεις μαμά;

ΡΕΑ: Μου κάνεις και έλεγχο τώρα; Α, να σου πω!

ΠΑΝΟΣ: Τελικά εγώ να μείνω ή να φύγω;

ΡΕΑ: Κάνε ό,τι θέλεις κι εσύ!

ΑΓΑΛΜΑ: Μείνε. Λίγο.

Η Ρέα αρχίζει να καθαρίζει το άγαλμα και ο Πάνος κάθεται πάλι στο παγκάκι και ανοίγει το βιβλίο του. Μπαίνει στη σκηνή ο Σωκράτης, ήρεμος αυτή τη φορά.

ΡΕΑ: Τώρα συμπληρώθηκε το καρέ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καλησπέρα.

ΠΑΝΟΣ: Γεια σας!

ΡΕΑ: Καλησπέρα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Χριστέ μου! Ποιος έγραψε πάνω στο άγαλμα; Θα με πιάσουν τα κλάματα.

ΡΕΑ: Μην ανησυχείτε. Θα το καθαρίσω εγώ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ντροπή τους. Πάνε και γράφουν πάνω στα μνημεία λες και είναι ιδιοκτησία τους.

ΠΑΝΟΣ: Νομίζουν ότι έτσι αντιδρούν στο σύστημα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν έχουν ιδέα τι τους γίνεται. Ξέρετε πόσο καιρό μπορεί να πήρε για να φτιαχτεί αυτό το άγαλμα; Αλλά σεβασμός μηδέν. Γι αυτό φτάσαμε εδώ που φτάσαμε.

ΡΕΑ: Θα το φροντίσω εγώ μην ανησυχείτε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Συγγνώμη να σας ρωτήσω κάτι; Γνωριζόμαστε;

ΡΕΑ: Ναι έχουμε συναντηθεί άλλη μια φορά εδώ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Α, από εκεί θα σας θυμάμαι. Με συγκινείτε που φροντίζετε το άγαλμα. Πονάει η καρδιά μου όταν τα βλέπω έτσι βανδαλισμένα.

ΠΑΝΟΣ: Σας αρέσουν τα αγάλματα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Γενικά ό,τι είναι φτιαγμένο με τα χέρια. Νομίζω ότι σε κάποια προηγούμενη ζωή μου ήμουν ζωγράφος ή γλύπτης ή ξυλουργός. Αλλά δεν πιστεύω και πολύ σε αυτά. Εσύ νεαρέ από τη γειτονιά είσαι; Δεν σε έχω ξαναδεί.

ΠΑΝΟΣ: Ναι, εδώ μένω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Να προσέχετε. Προχθές το βράδυ άκουσα δύο πυροβολισμούς. Μπαμ! Μπαμ! Στην αρχή νόμιζα ότι ήταν ιδέα μου επειδή διαβάζω πολλά βιβλία αλλά όχι. Τελικά είχα δίκιο. Χθες το πρωί βρήκαν τρία στενά πιο κάτω έναν άντρα νεκρό από δύο σφαίρες.

ΡΕΑ: Κάτι άκουσα κι εγώ η αλήθεια είναι. Το έλεγαν σήμερα κάτι κυρίες στην πολυκατοικία μου. Μάθαμε ποιος το έκανε και γιατί;

ΑΓΑΛΜΑ: (ψιθυριστά) Να τη σκεφτείς την υποκριτική πάντως. Χαραμίζεσαι.

ΡΕΑ: Σκάσε!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι είπατε;

ΡΕΑ: Κρίμα λέω για τον άνθρωπο. Κρίμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Όχι και τόσο. Αυτός έδερνε τη γυναίκα του. Την

τελευταία φορά τη χτύπησε τόσο άσχημα που χρειάστηκε νοσοκομείο. Ακόμα εκεί είναι λένε.

ΠΑΝΟΣ: Όποιος και να το έκανε να 'γιάσει το χέρι του.

ΡΕΑ: Εντάξει αλλά δεν είναι και σωστό να παίρνει ο καθένας ένα όπλο και να... Γι' αυτά τα θέματα υπάρχει η δικαιοσύνη.

ΑΓΑΛΜΑ: Καλέ εσύ πας για Όσκαρ ερμηνείας!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τώρα μάλιστα. Η γυναίκα λέει τον είχε καταγγείλει δύο φορές αλλά δεν έγινε τίποτα.

ΠΑΝΟΣ: Μπορεί να μην υπήρχαν στοιχεία.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αυτά τα ακούω βερεσέ. Θα είχε τις άκρες του αυτός και θα τη σκαπούλαρε. Αλλά κάποιος εκεί έξω έβλεπε και πήρε το νόμο στα χέρια του. Τώρα τουλάχιστον η γυναίκα θα είναι ασφαλής. Όταν γίνει καλά.

ΡΕΑ: Λέτε να το έκανε αυτός ο δολοφόνος που λένε στα κανάλια ότι σκοτώνει τους κακοποιητές; Ο καλός δράκος;

ΑΓΑΛΜΑ: Με εντυπωσιάζεις!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αυτός δεν είναι δολοφόνος. Ένας άγγελος στη γη είναι. Μακάρι να τον έβρισκα να του σφίξω το χέρι. Μακάρι να ήμουν εγώ.

ΠΑΝΟΣ: Πολύς κόσμος τον θαυμάζει. Χαμός γίνεται. Αλλά κάποια στιγμή θα τον πιάσουν πιστεύω. Μετράμε πλέον αντίστροφα.

ΡΕΑ: Έχω τόση περιέργεια να δω ποιος είναι. Ή ποια. Γιατί μπορεί να είναι και γυναίκα!

ΠΑΝΟΣ: Δεν αποκλείεται! Αφήστε που το πιο πιθανό εδώ που τα λέμε είναι να πρόκειται για γυναίκα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ας καθαρίσει τον τόπο πρώτα και μετά ας τον πιάσουν ή ας την πιάσουν. Όπως και να χει θα μάθουμε σύντομα. Λοιπόν, ώρα να πηγαίνω. Χάρηκα που σας είδα. Καλό βράδυ.

ΡΕΑ: Γεια σου Σωκράτη. Η Ρέα δαγκώνεται επειδή της ξέφυγε ο ενικός.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ξέρετε το όνομά μου;

ΡΕΑ: Είχαμε συστηθεί την προηγούμενη φορά. Συγγνώμη για τον ενικό.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν πειράζει. Το προτιμώ άλλωστε. Το δικό σας όνομα;

ΡΕΑ: Ρέα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Είχα μία φοιτήτρια στη νομική που την έλεγαν Ρέα. Ωραίο όνομα.

ΡΕΑ: Ευχαριστώ!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Καληνύχτα.

ΠΑΝΟΣ: Γεια σας!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Γεια σου νεαρούλη μου!

Ο Σωκράτης αποχωρεί και η Ρέα συνεχίζει να καθαρίζει το άγαλμα με λεπτομέρεια. Ο Πάνος σηκώνεται από το παγκάκι.

ΠΑΝΟΣ: Πρέπει να φύγω και εγώ. Έχω πρωινό ξύπνημα αύριο.

ΡΕΑ: Μη με στεναχωρείς έτσι τώρα.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά!

ΡΕΑ: Καλά παιδί μου δεν είπα τίποτα.

ΑΓΑΛΜΑ: Δουλεύεις το πρωί;

ΠΑΝΟΣ: Ναι!

ΑΓΑΛΜΑ: Αλήθεια τι δουλειά κάνεις;

ΠΑΝΟΣ: Εκπαιδευτικός είμαι. Εκπαιδευτικός. Διδάσκω πληροφορική σε σχολεία.

ΑΓΑΛΜΑ: Ωραίο μου ακούγεται. Εγώ ήθελα να περάσω στη γυμναστική ακαδημία, να γίνω πέρσοναλ τρέινερ. Αλλά

όπως βλέπεις έγιναν πολλά.

ΠΑΝΟΣ: Ποτέ δεν είναι αργά. Κράτα το αυτό.

ΡΕΑ: Μεγάλα λόγια μεγάλων ανδρών. Ανατρίχιασα!

ΠΑΝΟΣ: Κάνω τόση ώρα ότι δεν ακούω αλλά ήμαρτον πια.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά έλεος! Σταμάτα να στάζεις χολή.

ΡΕΑ: Καλά συγγνώμη!

ΠΑΝΟΣ: Αποδεκτή. Καληνύχτα.

ΑΓΑΛΜΑ: Θα σε ξαναδώ;

ΠΑΝΟΣ: Ναι.

ΑΓΑΛΜΑ: Καληνύχτα.

ΠΑΝΟΣ: Γεια.

Ο Πάνος φεύγει. Τον βλέπουμε να κρύβεται στην άκρη της σκηνής. Βγάζει το κινητό και καταγράφει με την κάμερα. Η Ρέα και το άγαλμα δεν τον βλέπουν.

ΑΓΑΛΜΑ: Νομίζω είσαι κάπως υπερβολική με τον Πάνο.

ΡΕΑ: Ίσως και να είμαι αλλά ξέρεις τι λένε. Φύλαγε τα ρούχα σου.

ΑΓΑΛΜΑ: Το οποίο πώς μεταφράζεται στην περίπτωση μας; Φύλαγε το παιδί σου για να έχεις το μισό;

ΡΕΑ: Η ειρωνεία πάει κι έρχεται αυτές τις μέρες!

ΑΓΑΛΜΑ: Αφού οι άλλοι τρόποι δεν έπιασαν.

ΡΕΑ: Σε πληροφορώ πως ούτε αυτός θα πιάσει.

ΑΓΑΛΜΑ: Ο Σωκράτης ήταν καλύτερα σήμερα σχετικά με προχθές, αλλά πάλι στα χαμένα.

ΡΕΑ: Τι να λέμε τώρα...

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν θυμάται καν ότι με έφτιαξε.

ΡΕΑ: Εδώ δεν θυμάται ποιος είναι!

ΑΓΑΛΜΑ: Σωστό κι αυτό. Αν του θυμίζαμε ότι είμαι δικό του δημιούργημα; Αν του θύμιζες ποια είσαι; Ίσως από τη συγκίνηση να συνέλθει.

ΡΕΑ: Ο Σωκράτης γλυκό μου είναι άρρωστος. Δεν πρόκειται να συνέλθει ό,τι και να του πούμε.

ΑΓΑΛΜΑ: Λυπάμαι πάρα πολύ πραγματικά. Είναι σα να χάνω τον πατέρα μου για δεύτερη φορά.

ΡΕΑ: Από τον πρώτο δεν έχασες και τίποτα σπουδαίο. Καλύτερα που δεν ξαναπάτησε το πόδι του εδώ.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν μπορώ να φέρω καν στο μυαλό μου το πρόσωπό του.

ΡΕΑ: Θα σου φέρω εγώ κάποια φωτογραφία αν θες.

ΑΓΑΛΜΑ: Θα το ήθελα σε ευχαριστώ.

Η Ρέα πετάει το σφουγγάρι μέσα στον κουβά και κάνει ένα βήμα πίσω.

ΡΕΑ: Σε έκανα κουκλακι όμως δεν μπορείς να πεις; Σα να βγήκες μόλις από το εργαστήριο του Σωκράτη.

ΑΓΑΛΜΑ: Μέχρι να έρθουν να γράφουν πάλι.

ΡΕΑ: Ας τολμήσουν! Δεν το χω και πολύ να τους φυτέψω καμιά σφαίρα στο κεφάλι.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά, θέλω να σταματήσεις αυτό που κάνεις.

ΡΕΑ: Και πώς θα σε ελευθερώσω;

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν καταλαβαίνεις ότι είναι παράλογο να προσπαθείς να καθαρίσεις τον κόσμο από τους κακούς για να μην κινδυνεύσω εγώ; Από τον οποιονδήποτε μπορώ να κινδυνεύσω. Και εγώ και κάθε άνθρωπος εκεί έξω. Σε παρακαλώ. Έλα να κάνουμε μια καινούρια αρχή. Πέτα το όπλο, ελευθέρωσε με και πάμε να φύγουμε από εδώ.

ΡΕΑ: Θα γίνει και αυτό. Στην ώρα του. Σου το υπόσχομαι!

ΑΓΑΛΜΑ: Ορκίσου!

ΡΕΑ: Ορκίζομαι!

ΑΓΑΛΜΑ: Και τώρα αν δεν σε πειράζει μπορούμε να πούμε καληνύχτα; Θέλω να κοιμηθώ.

ΡΕΑ: Να κοιμηθείς! Σε αφήνω. Γεια σου παιδί μου. Όνειρα γλυκά.

ΑΓΑΛΜΑ: Καληνύχτα μαμά.

Κλείνει το φως στην πλατεία. Φωτίζεται ο Πάνος. Κλείνει την κάμερα. Παίρνει τηλέφωνο.

ΠΑΝΟΣ: Έλα Νίκο! Μαλάκα νομίζω έχω βγάλει λαυράκι. Μιλάμε για την υπόθεση του αιώνα. Νομίζω βρήκα τον καλό δράκο. Ναι, τον δολοφόνο που λένε στις ειδήσεις. Πώς; Τυχαία! Η τύπισσα, γιατί γυναίκα είναι, έχει μετατρέψει το παιδί της σε άγαλμα επειδή πήγαν να το βιάσουν παλιά και σκοτώνει αβέρτα. Μια χαρά συμβαίνουν αυτά που σου λέω. Σου στέλνω τώρα βίντεο! Πάρε με πίσω όταν το δεις! Αυτό το νέο θα πουληθεί πολύ ακριβά. Θα πιάσουμε την καλή.

Κλείνει το τηλέφωνο.

ΠΑΝΟΣ: Ποιος να το περίμενε. Η αποκάλυψη της ζωής μου. Από αυτή την υπόθεση θα βγάλω πολλά λεφτά. Έφαγα τα χρόνια μου στο πολιτιστικό ρεπορτάζ, αλλά τώρα ήρθε η ώρα να δικαιωθώ.

Χτυπάει το τηλέφωνο.

ΠΑΝΟΣ: Έλα το είδες; Τι; Δεν μιλάει μόνη της ρε! Μιλάει και το άγαλμα. Μια χαρά είμαι σου λέω. Καλά κλείσε τώρα.

Βλέπει το βίντεο. Ακούγεται μόνο η φωνή της Ρέας.

ΠΑΝΟΣ: Τι μου συμβαίνει ρε γαμώτο; Θα την βρω την άκρη. Πού θα πάει.

Ο Πάνος φεύγει. Κλείνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ 3Η

ΝΥΧΤΑ - ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΠΛΑΤΕΙΑ

Ο Πάνος μπαίνει στη σκηνή κρατώντας ένα κουτί με γλυκά.

ΠΑΝΟΣ: Ξέρω ότι δεν μπορείς να φας αλλά σου έφερα να μυρίσεις έστω.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι είναι;

ΠΑΝΟΣ: Ρολάκια κανέλας με γέμιση κρέμας. Μακάρι να μπορούσες να δοκιμάσεις!

ΑΓΑΛΜΑ: Μυρίζουν απίστευτα. Γιορτάζουμε κάτι;

ΠΑΝΟΣ: Ναι! Πήρα επιτέλους το πτυχίο των αγγλικών! Ξέρεις πόσο καιρό το πάλευα;

ΑΓΑΛΜΑ: Μπράβο σου τότε! Και εις ανώτερα! Σε ευχαριστώ που σκέφτηκες να μου φέρεις κέρασμα. Να βγούμε και για ποτό βρε καμιά μέρα να το γιορτάσουμε. Α, ξέχασα! Δεν θα μπορώ. Είμαι άγαλμα.

ΠΑΝΟΣ: Πολύ μαύρο χιούμορ.

ΑΓΑΛΜΑ: Ό,τι χρειάζεται!

ΠΑΝΟΣ: Μόνο μαζί σου ήθελα να το μοιραστώ.

ΑΓΑΛΜΑ: Αφού με συμπαθείς...

ΠΑΝΟΣ: Είναι τρελό!

ΑΓΑΛΜΑ: Ποιο πράγμα;

ΠΑΝΟΣ: Που έχω αναπτύξει συναισθήματα για σένα. Δεν έχω δει καν το πρόσωπό σου. Δεν ξέρω καν αν υπάρχουν.

ΑΓΑΛΜΑ: Κάτι σε φέρνει όμως εδώ. Ξανά και ξανά και ξανά. Η συμπάθεια μάλλον.

ΠΑΝΟΣ: Η μητέρα σου μου μίλησε για σένα. Γιατί είσαι εδώ, τι

πήγε να γίνει με το γυμναστή, όλα.

ΑΓΑΛΜΑ: Πότε πρόλαβε και σου τα είπε; Δεν την πιάνω πουθενά.

ΠΑΝΟΣ: Μου είπε αλήθεια;

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι αυτή είναι συνοπτικά η ιστορία μου.

ΠΑΝΟΣ: Μόνο εκείνη μπορεί να σε ελευθερώσει;

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι αλλά φοβάται και δεν θα το κάνει ποτέ. Εκτός κι αν κρίνει ότι ο κόσμος εκεί έξω είναι ασφαλής για μένα.

ΠΑΝΟΣ: Και πώς θα το κρίνει αυτό;

ΑΓΑΛΜΑ: Ξέρω κι εγώ! Θα μετρήσει τους κακούς. Αν τους βρει λίγους θα με βγάλει από εδώ. Πράγμα απίθανο αν με ρωτάς.

ΠΑΝΟΣ: Τι πρέπει να κάνει για να ελευθερωθείς;

ΑΓΑΛΜΑ: Κρατάς μυστικό;

ΠΑΝΟΣ: Εννοείται! Τάφος.

ΑΓΑΛΜΑ: Έλα πιο κοντά γιατί εδώ ακόμα και τα αγάλματα έχουν αυτιά.

ΠΑΝΟΣ: Πες μου και άσε τις χαζομάρες.

Ο Πάνος πλησιάζει το αυτί του στο στόμα του αγάλματος.

ΑΓΑΛΜΑ: Πρέπει να με κοιτάξει στα μάτια για τρία συνεχόμενα λεπτά. Το βλέμμα του Ορφέα που έστειλε την Ευρυδική στον κάτω κόσμο για πάντα για μένα είναι ο δρόμος προς τον κόσμο των ζωντανών, προς τον κόσμο σου.

ΠΑΝΟΣ: Αν σε κοιτάξω εγώ; Δεν θα γίνει κάτι λες;

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι! Θα με συμπαθήσεις περισσότερο λογικά.

ΠΑΝΟΣ: Γιατί δεν το δοκιμάζουμε; Μπορεί να πιάσει.

ΑΓΑΛΜΑ: Αφού επιμένεις! Δεν πρέπει όμως να μετακινήσεις τα μάτια σου από τα μάτια μου ούτε για μισό δευτερόλεπτο. Πρέπει να είσαι απόλυτα συγκεντρωμένος. ΠΑΝΟΣ: Εύκολο! Κάτι άλλο;

ΑΓΑΛΜΑ: Τίποτα.

ΠΑΝΟΣ: Μπορούμε να μιλάμε κατά τη διάρκεια των τριών λεπτών;

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι, αρκεί τα μάτια σου... Ξέρεις!

ΠΑΝΟΣ: Λοιπόν θα μετρήσω ως το τρία και ξεκινάμε οκ;

ΑΓΑΛΜΑ: Οκ!

ΠΑΝΟΣ: Τρία, δύο, ένα, πάμε!

ΑΓΑΛΜΑ: Πώς θα ξέρουμε ότι πέρασαν τα τρία λεπτά;

ΠΑΝΟΣ: Τώρα το ρολόι της εκκλησίας έδειχνε δώδεκα και είκοσι πέντε. Όταν πάει δωδεκάμιση θα χτυπήσει όπως κάνει πάντα. Τότε θα καταλάβουμε ότι πέρασαν τα τρία λεπτά.

ΑΓΑΛΜΑ: Άρα θα με κοιτάζεις για πέντε λεπτά; Θα αντέξεις;

ΠΑΝΟΣ: Θα άντεχα πολύ περισσότερο. Τα μάτια σου ίσα που φαίνονται.

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι, έμοιασα στον πατέρα μου. Εκείνος είχε μικρά μάτια απ' όσο θυμάμαι.

ΠΑΝΟΣ: Δεν ζει ο πατέρας σου;

ΑΓΑΛΜΑ: Ζει αλλά δεν θέλει να έχει σχέση ούτε με εμένα ούτε με τη μαμά.

ΠΑΝΟΣ: Με τη μητέρα σου το καταλαβαίνω με εσένα γιατί;

ΑΓΑΛΜΑ: Μεγάλη ιστορία. Δεν προλαβαίνουμε να την πούμε σε τέσσερα λεπτά. Πες μου για σένα.

ΠΑΝΟΣ: Τι θέλεις να σου πω;

ΑΓΑΛΜΑ: Έχεις οικογένεια; Φίλους; Σύντροφο;

ΠΑΝΟΣ: Λίγο απ όλα.

ΑΓΑΛΜΑ: Διπλωματική απάντηση.

ΠΑΝΟΣ: Αυτή με συμφέρει.

ΑΓΑΛΜΑ: Αποδεκτό!

ΠΑΝΟΣ: Ποιο είναι το πρώτο πράγμα που θα κάνεις όταν βγεις από εδώ;

ΑΓΑΛΜΑ: Θα σε φιλήσω!

ΠΑΝΟΣ: Οκ! Και το δεύτερο;

ΑΓΑΛΜΑ: Θα σε ξαναφιλήσω.

ΠΑΝΟΣ: Άρα μου λες ότι...

ΑΓΑΛΜΑ: Ό,τι κατάλαβες, κατάλαβες.

ΠΑΝΟΣ: Η μητέρα σου φοβάται ότι θα σου κάνω κακό.

ΑΓΑΛΜΑ: Αυτή είναι η ρουτίνα της. Ο φόβος μήπως κάποιος με πειράξει.

ΠΑΝΟΣ: Έχει όμως και τα δίκια της. Είναι πολύ σκληρή η ζωή εκεί έξω.

ΑΓΑΛΜΑ: Εδώ μέσα να δεις πόσο σκληρή είναι... Σαν πέτρα.

ΠΑΝΟΣ: Έχεις πλάκα.

ΑΓΑΛΜΑ: Να κάνουμε παρέα τότε.

ΠΑΝΟΣ: Αφού δεν θες μόνο αυτό.

ΑΓΑΛΜΑ: Το θέμα δεν είναι εγώ τι θέλω αλλά εσύ.

ΠΑΝΟΣ: Νιώθω περίεργα.

ΑΓΑΛΜΑ: Δηλαδή;

ΠΑΝΟΣ: Θέλω να είμαι εδώ, μαζί σου. Συνέχεια.

ΑΓΑΛΜΑ: Τότε να είσαι!

ΠΑΝΟΣ: Με αποσυντονίζεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Από τι;

ΠΑΝΟΣ: Έχω να τελειώσω ένα πρότζεκτ, αλλά δεν μπορώ να συγκεντρωθώ.

ΑΓΑΛΜΑ: Επειδή με σκέφτεσαι;

ΠΑΝΟΣ: Και αυτό.

ΑΓΑΛΜΑ: Έρχεται η μάνα μου. Μυρίζω το άρωμα της.

ΠΑΝΟΣ: Μπράβο όσφρηση.

ΑΓΑΛΜΑ: Ό,τι και να κάνει, ό,τι και να πει εσύ εδώ. Οκ;

ΠΑΝΟΣ: Έχε μου εμπιστοσύνη. Μπαίνει η Ρέα στη σκηνή.

ΡΕΑ: Γιατί σε κοιτάει αυτός;

ΑΓΑΛΜΑ: Έχει και όνομα!

ΡΕΑ: Καλά δεν τον είπα και μαλάκα!

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά! Έχεις ξεφύγει.

ΠΑΝΟΣ: Παίζουμε ένα παιχνίδι. Όποιος κλείσει πρώτος τα μάτια του χάνει.

ΡΕΑ: Βλακείες! Δες και πάτε ακόμα δημοτικό.

ΑΓΑΛΜΑ: Ό,τι θέλουμε θα κάνουμε.

ΡΕΑ: Λυπάμαι αλλά θα το διακόψω για λίγο το παιχνίδι σας. Παιδί μου πρέπει να σου μιλήσω.

ΑΓΑΛΜΑ: Σε ακούω.

ΡΕΑ: Θέλω και να με κοιτάς!

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν γίνεται τώρα. Παίζω.

ΡΕΑ: Τώρα όμως θα με κοιτάξεις!

Η Ρέα μπαίνει μπροστά στον Πάνο και διακόπτει το κοίταγμα τους.

ΑΓΑΛΜΑ: Ωραία! Αφού για ακόμα μια φορά μας την έσπασες έχεις όλη μου την προσοχή, μητέρα.

ΡΕΑ: Θέλω να σου μιλήσω ιδιαιτέρως.

ΠΑΝΟΣ: Κατάλαβα. Ο ενοχλητικός πρέπει να φύγει. Ορφέα τα λέμε.

ΑΓΑΛΜΑ: Πού πας; Μη φεύγεις!

ΠΑΝΟΣ: Άστο σου λέω!

ΡΕΑ: Στο καλό!

Ο Πάνος φεύγει από το οπτικό τους πεδίο. Ξεχνάει στο παγκάκι το κινητό του και τα γλυκά. Κρύβεται πάλι. Ψάχνει πάνω του για το κινητό αλλά δεν το βρίσκει.

ΑΓΑΛΜΑ: Πες μου να τελειώνουμε. Τι έγινε πάλι; Έκανες κι άλλο φόνο;

ΡΕΑ: Μη φωνάζεις!

ΑΓΑΛΜΑ: Έχω νεύρα.

ΡΕΑ: Την έχεις πατήσει άσχημα μαζί του ε;

ΑΓΑΛΜΑ: Και ποιο το νόημα; Εκείνος είναι άνθρωπος κι εγώ...

ΡΕΑ: Γιατί σε φωνάζει Ορφέα;

ΑΓΑΛΜΑ: Γιατί στο σώμα του ζω αυτά τα χρόνια της ζωής μου. Έχω γίνει ένα με αυτόν.

ΡΕΑ: Άρα νομίζει ότι είσαι αγόρι;

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν το έχουμε συζητήσει. Υποθέτω πως δεν τον ενδιαφέρει.

ΡΕΑ: Ξέρεις κανέναν που να μην τον ενδιαφέρει;

ΑΓΑΛΜΑ: Ρε μαμά τι κουβέντα είναι αυτή που πιάσαμε τώρα;

ΡΕΑ: Καλώς σταματάω.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι ήθελες να μου πεις;

ΡΕΑ: Κάποιος με είδε. Κάποιος ξέρει... Μου αφήνει σημειώματα.

ΑΓΑΛΜΑ: Τύπου;

ΡΕΑ: Καλά τους κάνεις, συνέχισε, είμαστε μαζί σου, δύο μέτρα

γη για κάθε βιαστή και τέτοια.

ΑΓΑΛΜΑ: Άμαν ρε μαμά! Και σου έχω πει τόσες φορές να προσέχεις.

ΡΕΑ: Δεν φαίνεται να κινδυνεύω προς το παρόν αλλά ήθελα να το ξέρεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι αλλά κάποιος εκεί έξω σε κατασκοπεύει. Μπορεί ανά πάσα στιγμή να σε καταδώσει.

ΡΕΑ: Δεν θα το κάνει. Έτσι πιστεύω δηλαδή.

ΑΓΑΛΜΑ: Αυτός που τώρα είναι μαζί σου αύριο μπορεί να είναι εναντίον σου.

ΡΕΑ: Δες να με εκβιάζει;

ΑΓΑΛΜΑ: Τίποτα δεν αποκλείεται. Α, ρε μαμά! Είχες δεν είχες με τάραξες πάλι.

ΡΕΑ: Μην το σκέφτεσαι. Άλλο με απασχολεί εμένα. Αυτός ο τύπος. Ο Πάνος. Θα σε πληγώσει να το δεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Πού το ξέρεις;

ΡΕΑ: Το αισθάνομαι! Τον έχω ικανό να σου πει σ' αγαπώ από την πρώτη εβδομάδα.

ΑΓΑΛΜΑ: Θέλω να το ζήσω!

ΡΕΑ: Με κάθε τίμημα;

ΑΓΑΛΜΑ: Με κάθε τίμημα.

ΡΕΑ: Ωραία τότε δεν ξαναμιλάω. Έχεις την πλήρη ευθύνη των πράξεών σου.

ΑΓΑΛΜΑ: Αν σε πιάσουν ποιος θα με βγάλει από εδώ; Μιας που μιλάμε για ευθύνες.

ΡΕΑ: Θα το φροντίσω. Εσύ δεν θέλω να φοβάσαι για τίποτα.

ΑΓΑΛΜΑ: Μην προσπαθείς να με καθησυχάσεις.

ΡΕΑ: Σε προετοιμάζω. Αυτός ο φόνος που σχεδιάζω θα είναι ο τελευταίος. Τα παρατάω. Ας συνεχίσει άλλος αυτό που

ξεκίνησα.

ΑΓΑΛΜΑ: Εγώ τώρα γιατί δεν σε πιστεύω;

ΡΕΑ: Γιατί σε έχει φάει η καχυποψία.

ΑΓΑΛΜΑ: Πότε θα γίνει;

ΡΕΑ: Δεν θα κλείσω και ραντεβού!

ΑΓΑΛΜΑ: Πες μου!

ΡΕΑ: Είναι δύσκολη περίπτωση, δεν ξέρω πόσο χρόνο θα χρειαστώ για να...

ΑΓΑΛΜΑ: Πες μου!

ΡΕΑ: Μέσα στη βδομάδα! Ευχαριστήθηκες;

ΑΓΑΛΜΑ: Απλά περιμένω. Η Ρέα κοιτάζει στο παγκάκι. Βλέπει στο παγκάκι το κουτί με τα γλυκά και το κινητό που άφησε ο Πάνος.

ΡΕΑ: Ο δικός σου τα ξέχασε αυτά εδώ;

ΑΓΑΛΜΑ: Μάλλον. Το κινητό τουλάχιστον κρύφτο κάπου μην το πάρει κανείς. Όταν έρθει θα του πω εγώ που είναι. Η Ρέα παίρνει στα χέρια της το κινητό. Το περιεργάζεται.

ΡΕΑ: Είμαι λίγο περίεργη.

ΑΓΑΛΜΑ: Μην τολμήσεις να το ανοίξεις.

ΡΕΑ: Δεν θα κάνω κάτι. Τις φωτογραφίες θα δω μόνο. Τα μηνύματα ίσως.

ΑΓΑΛΜΑ: Σίγουρα έχει κωδικό στην οθόνη!

ΡΕΑ: Κι αν δεν έχει;

ΑΓΑΛΜΑ: Τότε ακόμα καλύτερα. Σημαίνει ότι δεν έχει τίποτα να κρύψει.

ΡΕΑ: Μια χαρά τότε. Λέω να το τολμήσω.

ΑΓΑΛΜΑ: Αν το κάνεις δεν πρόκειται να σου ξαναμιλήσω. Θα με χάσεις για πάντα. Να το ξέρεις.

ΡΕΑ: Φοβάσαι;

ΑΓΑΛΜΑ: Σαν τι να φοβάμαι;

ΡΕΑ: Μήπως βρω κάτι που δεν θα σου αρέσει.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν φοβάμαι. Αυτό που πας να κάνεις είναι ανήθικο, παράνομο και ονομάζεται παραβίαση προσωπικών δεδομένων.

ΡΕΑ: Πολλοί χαρακτηρισμοί για το τίποτα.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά, λυπάμαι που θα σου το πω αλλά αρχίζεις να μοιάζεις με αυτό που πολεμάς. Και ξέρεις γιατί; Γιατί η βία φέρνει βία. Γιατί η βία δεν νικείται με βία.

ΡΕΑ: Αυτά τα λένε οι καθηγητές στο σχολείο. Καμιά φορά σε πληροφορώ η βία είναι η μόνη απάντηση στη βία.

ΑΓΑΛΜΑ: Πίστευε ό,τι θες αλλά άσε το κινητό του στην άκρη. Τώρα!

ΡΕΑ: Θέλω να μάθω ποιος είναι! Για σένα το κάνω. Επειδή νοιάζομαι.

ΑΓΑΛΜΑ: Δικαιολογίες! Για πάρτη σου το κάνεις. Για τη φαντασίωσή σου. Γιατί η μικρή πιθανότητα να βρεις κάτι που θα τον ενοχοποιεί σε τρελαίνει. Σε κάνει να διψάς για νέο αίμα. Παραδέξου το επιτέλους!

ΡΕΑ: Πάψε δεν ξέρεις τι λες. Εγώ φταίω που ήθελα να σε προστατεύσω. Ορίστε λοιπόν δεν θα κοιτάξω τίποτα. Το αφήνω εδώ στα πόδια σου να έρθει ο αγαπημένος σου να το πάρει. Άλλη φορά όμως να προσέχεις πώς μιλάς για μένα. Μπορεί εσύ να ζεις μέσα στην πέτρα αλλά εγώ έγινα πέτρα. Για σένα. Για να μπορέσεις να ζήσεις όπως σου αξίζει. Φαίνεται όμως ότι τελικά δεν εκτιμάς τίποτα.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά, άσε το μελόδραμα. Δεν βοηθάει.

ΡΕΑ: Σταμάτα πια! Για όλα έχεις κάτι να πεις.

ΑΓΑΛΜΑ: Μια φορά! Μια φορά να παραδεχόσουν τα λάθη σου και τι στον κόσμο.

ΡΕΑ: Μαθήματα από εσένα δεν δέχομαι.

ΑΓΑΛΜΑ: Αυτό είναι το πρόβλημα. Ότι πάντα θέλεις να γίνεται το δικό σου και δεν ακούς κανέναν. Ο εαυτός σου είναι πάνω απ' όλα. Το εγώ σου! Εγώ, εγώ, εγώ, εγώ, εγώ και τίποτα άλλο.

Η Ρέα βγάζει το όπλο από το πίσω μέρος του παντελονιού της και το στρέφει προς το άγαλμα.

ΡΕΑ: Σκάσε! Βούλωσέ το!

ΑΓΑΛΜΑ: Τι περιμένεις; Ρίξε μου! Ρίξε να τελειώνουμε. Να ησυχάσεις κι εσύ κι εγώ.

ΡΕΑ: Μη μιλάς άλλο! Δεν το χω σε τίποτα να...

ΑΓΑΛΜΑ: Έλα μαμά! Και πολύ άργησες. Μια απόφαση είναι. Όπως το έκανες τόσες φορές θα το κάνεις και τώρα.

Η Ρέα κλείνει τα αυτιά της για να μην ακούει το άγαλμα. Το όπλο παραμένει στα χέρια της.

ΡΕΑ: Σταμάτα! Σταμάτα! Εσύ δεν ξέρεις. Τίποτα δεν ξέρεις! Ούτε πόσο σ' αγαπάω ξέρεις. Ούτε πόσο πονάω ξέρεις. Ούτε μέχρι που θα έφτανα για σένα δεν ξέρεις. Δεν ξέρεις! Δεν ξέρεις! Δεν ξέρεις! Και ούτε θα μάθεις και ποτέ.

Η Ρέα σηκώνει το βλέμμα της και στρέφει το όπλο προς τον εαυτό της.

ΑΓΑΛΜΑ: Τρελάθηκες τελείως; Τι πας να κάνεις;

ΡΕΑ: Αυτό που πρέπει!

ΑΓΑΛΜΑ: Πέτα το όπλο σε παρακαλώ.

ΡΕΑ: Είναι πολύ αργά. Έχω πάρει ήδη την απόφασή μου.

ΑΓΑΛΜΑ: Ρίξε σε μένα πρώτα. Λύτρωσε με ή ελευθέρωσε με.

ΡΕΑ: Μόνο αυτό σε νοιάζει. Πότε θα βγεις από εκεί μέσα για

να ζήσεις με τον γκόμενό σου.

ΑΓΑΛΜΑ: Πραγματικά σε λυπάμαι.

Η Ρέα οπλίζει και είναι έτοιμη να πατήσει τη σκανδάλη.

ΡΕΑ: Να θυμάσαι ότι εσύ όπλισες το χέρι μου.

Ο Πάνος ετοιμάζεται να επέμβει. Σταματάει.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά, περίμενε. Συγγνώμη. Για όλα. Άσε κάτω το όπλο, σε παρακαλώ. Πάμε να ξεκινήσουμε από την αρχή.

ΡΕΑ: Είσαι τα πάντα για μένα. Αντίο αγάπη μου...

Ο Σωκράτης μπαίνει στη σκηνή. Πέφτει πάνω στην Ρέα. Παλεύουν και της παίρνει το όπλο. Απομακρύνεται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Είστε με τα καλά σας; Η αυτοκτονία είναι αμαρτία.

ΡΕΑ: Και το να ζεις δίχως νόημα αμαρτία είναι. Δώστε μου το όπλο μου σας παρακαλώ. Δεν έχετε κανένα δικαίωμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Να σας δώσω το όπλο για να αυτοκτονήσετε; Δε σφάξανε!

ΡΕΑ: Δεν θα αυτοκτονήσω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ναι καλά! Το βλέμμα σας ξέρετε τι μου θυμίζει; Χαρτοπαικτική που ζητάει δανεικά και ορκίζεται πως δεν θα ξαναπαίξει.

ΡΕΑ: Μα το μετάνιωσα! Δεν θα κάνω κακό στον εαυτό μου. Άλλωστε είναι τόσο όμορφη η ζωή.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν σας πιστεύω. Το όπλο σας θα κρατηθεί για προληπτικούς λόγους. Παρεμπιπτόντως ωραίο όπλο ε! Βαρύ! Από που το πήρατε; Να πάω να πάρω κι εγώ ένα για μια ώρα ανάγκης.

ΑΓΑΛΜΑ: Όσο να πεις ένα όπλο είναι απαραίτητο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Συγγνώμη ποιος μίλησε;

ΡΕΑ: Α να σας πω! Δεν θα αρχίσουμε πάλι το ίδιο παιχνίδι.
Θέλω το όπλο μου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μα άκουσα μια φωνή.

ΡΕΑ: Μα θέλω το όπλο μου!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μα άκουσα μία φωνή!

ΡΕΑ: Μα θέλω το όπλο μου! Τώρα!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν μπορούμε πάντα να έχουμε αυτό που
θέλουμε όμορφή μου κυρία. Στην ηλικία σας θα έπρεπε
να το ξέρετε.

ΑΓΑΛΜΑ: Μπράβο κύριε Σωκράτη! Καλά της τα λέτε.
Επιτέλους κάποιος να τη βάλει στη θέση της.

*Ο Σωκράτης γυρνάει προς το άγαλμα και ψάχνει να βρει από που
έρχεται η φωνή.*

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μα είναι δυνατόν; Ποια είσαι; Βγες να
μιλήσουμε! Μη κρύβεσαι.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν μπορώ να βγω. Βρίσκομαι μέσα στο άγαλμα.
Είμαι το άγαλμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Άντε το χάνω τελείως μου φαίνεται. Μήπως να
αυτοκτονήσω εγώ τελικά;

Ο Σωκράτης γυρνάει το όπλο τώρα προς το κεφάλι του.

ΑΓΑΛΜΑ: Γιατί σώνει και ντε κάποιος πρέπει να αυτοκτονήσει
απόψε; Μην κάνετε καμία τρέλα. Μαμά, μιλα επιτέλους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μαμά; Μα τι γίνεται εδώ;

ΡΕΑ: Θα σας εξηγήσω κάποια άλλη στιγμή.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ή τώρα ή ποτέ. Πείτε μου τι συμβαίνει εδώ!

Ο Σωκράτης σημαδεύει την Ρέα με το όπλο.

ΡΕΑ: Καλά, καλά! Μέσα στο άγαλμα μένει προσωρινά η κόρη
μου γιατί ήθελα να την προστατεύσω από κάτι.

ΑΓΑΛΜΑ: Γιατί δεν του λες όλη την αλήθεια;

ΡΕΑ: Γιατί μπορεί να μην τον ενδιαφέρει τον άνθρωπο αγάπη μου.

ΑΓΑΛΜΑ: Σταμάτα να προσποιείσαι και μίλα. Αλλιώς θα μιλήσω εγώ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ας μιλήσει κάποιος!

ΡΕΑ: Αν μου δώσεις το όπλο θα σου πω ποιος σκότωσε τον αδερφό σου!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ξέρεις ποιος σκότωσε τον αδερφό μου; Από πού κι ως πού;

ΡΕΑ: Ήμουν μπροστά!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ποιος το έκανε;

ΡΕΑ: Το όπλο μου πρώτα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αν δεν μου πεις θα ρίξω στο άγαλμα.

Σημαδεύει το άγαλμα.

ΑΓΑΛΜΑ: Κύριε Σωκράτη, καλύτερα να ακούσετε εμένα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εσύ ξέρεις ποιος σκότωσε τον αδερφό μου;

ΑΓΑΛΜΑ: Θα σας πω. Με τη σωστή σειρά όμως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ακούω!

ΡΕΑ: Πες να δούμε τι θα καταλάβεις!

ΑΓΑΛΜΑ: Κοιτάξτε αυτή τη γυναίκα! Σας θυμίζει κάτι;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τίποτα!

ΑΓΑΛΜΑ: Ήταν φοιτήτριά σας στη νομική. Έκανε μαζί σας το διδακτορικό της. Ήσανταν πολύ κοντά. Γίνατε φίλοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αποκλείεται! Θα το θυμόμουν.

ΑΓΑΛΜΑ: Κάτι σας συνέβη και έχετε ξεχάσει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αλήθεια μου λέει;

Ο Σωκράτης απευθύνεται στη Ρέα.

ΡΕΑ: Ναι! Περνούσαμε πολύ χρόνο μαζί. Σου χρωστάω πολλά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τι μου συνέβη; Γιατί δεν θυμάμαι;

ΡΕΑ: Πες του τα όλα.

Μιλάει στο άγαλμα.

ΑΓΑΛΜΑ: Είσαι σίγουρη;

ΡΕΑ: Ναι!

ΑΓΑΛΜΑ: Πέρα από καθηγητής στη νομική για πολλά χρόνια διατηρούσατε ένα καλλιτεχνικό εργαστήριο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Και τι έκανα εγώ εκεί;

ΑΓΑΛΜΑ: Γλυπτά. Φτιάχνατε γλυπτά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Βαλθήκατε να με τρελάνετε; Εγώ ούτε χαρτοπετσέτα δεν ξέρω να διπλώσω σωστά.

ΑΓΑΛΜΑ: Κι όμως. Τα έργα σας ξεχώριζαν. Για το τελευταίο σας ιδίως ήσασταν πολύ περήφανος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Υπάρχουν κάπου αυτά; Έχουν το όνομά μου; Μπορώ να τα δω;

ΑΓΑΛΜΑ: Πλησιάστε λίγο. Δείτε την επιγραφή στα πόδια μου.

Ο Σωκράτης πλησιάζει και σκύβει στα πόδια του αγάλματος. Διαβάζει την επιγραφή και κάνει αμέσως πίσω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν μπορεί! Δεν θυμάμαι! Δεν γίνεται να σε έχω φτιάξει εγώ.

ΡΕΑ: Εσύ το έφτιαξες. Κέρδισες το διαγωνισμό του δήμου για το άγαλμα της πλατείας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μου φαίνεται απίστευτο. Μπορώ να σε αγγίξω λίγο;

ΑΓΑΛΜΑ: Φυσικά.

Πλησιάζει το άγαλμα. Χαϊδεύει το χέρι του. Κοιτάζει τη Ρέα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Πώς έκλεισες την κόρη σου εδώ μέσα;

ΡΕΑ: Εσύ με βοήθησες. Απομονώσαμε την ψυχή της με μία αρχαία τεχνική και τη διοχετεύσαμε μέσα στην πέτρα. Έχει όλες της τις αισθήσεις αλλά όχι το σώμα της.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Είναι πολύ βάρβαρο αυτό. Γιατί το κάναμε;

ΡΕΑ: Γιατί κάποιος επιχείρησε να της κάνει κακό και ήθελα να είναι ασφαλής.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εγώ γιατί δέχτηκα να το κάνω; Γιατί δέχτηκα να την κλείσουμε σε αυτή τη φυλακή;

ΡΕΑ: Δεν είναι φυλακή. Είναι καταφύγιο. Είχα τρελαθεί στην ιδέα ότι θα κινδυνεύσει ξανά. Είχα πάθει εμμονή. Δεν την άφηνα να πάει πουθενά. Δεν την άφηνα να μιλάει με κανέναν. Παρακολουθούσα κάθε της κίνηση. Σου ζήτησα να με βοηθήσεις να την κρύψουμε κάπου μέχρι να ξεπεράσω το φόβο μου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν υπάρχει περίπτωση να έκανα αυτό που λες.

ΡΕΑ: Το έκανες. Όταν έμαθες ποιος την πείραξε...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ποιος την πείραξε;

Ο Σωκράτης σηκώνει το όπλο και σημαδεύει την Ρέα.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά, άστο δεν έχει νόημα.

ΡΕΑ: Εσύ δεν λύσσαξες να του μιλήσω; Ε, λοιπόν ορίστε!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Σταματήστε και οι δύο! Σημαδεύει μία τη μία και μία την άλλη με το όπλο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Συνέχισε.

ΡΕΑ: Ο αδερφός σου. Αυτός ήταν. Ένας από τους δυο μας τον σκότωσε. Εγώ ή εσύ. Εσύ ή εγώ. Και μετά βάλουμε την Ξένια μέσα στο άγαλμα. Και μετά τα ξέχασες όλα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ποιος τον σκότωσε; Εγώ ή εσύ;

ΡΕΑ: Αν δεν μου δώσεις το όπλο δεν σου λέω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Μου λες ψέματα! Ο αδερφός μου δεν θα έκανε ποτέ κακό σε κανέναν. Ποιος είναι ο σκοπός σου; Τι θέλεις από μένα;

ΡΕΑ: Το όπλο μου και την ησυχία μου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Κι εσύ τα ίδια θα μου πεις;

Απευθύνεται στο άγαλμα.

ΑΓΑΛΜΑ: Ναι! Ο αδερφός σας...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Δεν σας πιστεύω. Έχετε συνεννοηθεί και με κοροϊδεύετε.

ΡΕΑ: Όσο κι αν σε πονάει αυτή είναι η αλήθεια.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εσύ τον σκότωσες; Πες μου!

Ο Πάνος έρχεται πίσω από τον Σωκράτη και του αρπάζει το όπλο.

ΠΑΝΟΣ: Τι συμβαίνει εδώ; Θα φωνάξω την αστυνομία.

ΡΕΑ: Κάτι δικά μας. Μην ανακατεύεσαι. Δώσε μου το όπλο.

ΠΑΝΟΣ: Το όπλο θα πάει στις αρχές.

ΡΕΑ: Με τα δικά σου αποτυπώματα; Πίστεψε με δεν σε συμφέρει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Με αυτό σκοτώσαμε τον αδερφό μου;

ΡΕΑ: Και όχι μόνο!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Σκοτώσαμε κι άλλους;

ΡΕΑ: Όχι εμείς! Αυτός που το κρατάει.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά άσε τον Πάνο ήσυχο. Δε φταίει σε τίποτα.

ΠΑΝΟΣ: Άφησε την να πει κι άλλα. Έχει ενδιαφέρον η ιστορία της.

ΡΕΑ: Τι άλλο θέλεις να μάθεις;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ρώτησέ την ποιος σκότωσε τον αδερφό μου! Εγώ ή αυτή;

Ο Πάνος γυρνάει προς την Ρέα

ΠΑΝΟΣ: Εσύ ή αυτός;

ΡΕΑ: Τον αστυνομικό παίζεις; Δεν σου πάει καθόλου ο ρόλος.

ΠΑΝΟΣ: Ξέρω ποια είσαι!

ΡΕΑ: Ούτε στο ρόλο του ντετέκτιβ είσαι καλός. Λυπάμαι!
Απορρίπτεσαι!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ποια είναι;

ΠΑΝΟΣ: Ο καλός δράκος. Ο δολοφόνος των κακών ανθρώπων.
Ιδού! Η κυρία αυτή έχει αφαιρέσει μέχρι τώρα είκοσι έξι
ζώες. Και δεν σου φαίνεται!

ΡΕΑ: Ζωηρή φαντασία έχεις! Μπράβο! Να γράψεις κανένα
μυθιστόρημα.

ΠΑΝΟΣ: Να δούμε αν θα έχεις τόσο θράσος όταν θα έρθει η
αστυνομία να σε μαζέψει.

ΡΕΑ: Έχεις αποδείξεις;

ΠΑΝΟΣ: Ενδείξεις. Τα υπόλοιπα θα τα βρουν αυτοί που
ξέρουν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αν είσαι αυτή που λέει εγώ σε συχαίρω πάντως!

ΡΕΑ: Σωκράτη μου σε ευχαριστώ. Αλλά δεν είμαι τόσο γενναία.

ΠΑΝΟΣ: Στο ψέμα όμως είσαι καταπληκτική.

ΑΓΑΛΜΑ: Σταματήστε επιτέλους! Πάνο, τι θέλεις; Γιατί
ανακατεύεσαι;

ΠΑΝΟΣ: Γιατί γλυκειά μου αυτή η υπόθεση θα με πάει ψηλά.
Θα την πουλήσω χρυσάφι στις εφημερίδες και στα
κανάλια.

ΑΓΑΛΜΑ: Δεν το περίμενα αυτό από σένα... Κρίμα τα βιβλία
και τα ποιήματα που διαβάζεις. Μην την καταδώσεις. Σε

παρακαλώ. Αν λίγο με νοιάζεσαι άφησέ την.

ΠΑΝΟΣ: Δεν έχει να κάνει με εσένα. Έχει να κάνει με την καριέρα μου. Για έναν δημοσιογράφο αυτή είναι μοναδική ευκαιρία. Άλλοι μπορεί να μην την έχουν ποτέ κι εγώ θα την πετάξω;

ΡΕΑ: Πες κι άλλα. Αποκαλύψου! Είδες παιδί μου τι σου έλεγα; Κάτι δεν μου κολλούσε από την αρχή. Ποτέ μην εμπιστεύεσαι αυτόν που κάνει τα πάντα για να δείξει καλός.

ΑΓΑΛΜΑ: Μαμά, δεν είναι ώρα τώρα για τέτοιες κουβέντες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τελικά τον αδερφό μου ποιος τον σκότωσε;

ΡΕΑ: Εγώ Σωκράτη. Εγώ το έκανα και αυτό. Όλα εγώ τα έχω κάνει.

ΑΓΑΛΜΑ: Τι λες μαμά; Αυτό είναι άδικο.

ΡΕΑ: Η αλήθεια είναι. Σωκράτη, είσαι αθώος. Αυτό μην το ξεχάσεις ποτέ. Φύγε τώρα. Φύγε μακριά από εδώ.

ΠΑΝΟΣ: Δεν έχει να πάει πουθενά. Τον θέλω για μάρτυρα.

ΡΕΑ: Ό,τι πεις! Έλα πάρε την αστυνομία! Τι κάθεσαι; Κάνε αυτό που πρέπει.

Η Ρέα τρέχει και παίρνει το κινητό του Πάνου από τα πόδια του αγάλματος.

ΡΕΑ: Α, ξέχασα δεν έχεις κινητό!

ΠΑΝΟΣ: Δώστο μου! Τη σημαδεύει με το όπλο.

ΡΕΑ: Ανταλλαγή με το όπλο και τη σιωπή σου.

ΠΑΝΟΣ: Αν δεν μου το δώσεις κάποιος θα πεθάνει.

ΡΕΑ: Όλα αυτά για μερικά φράγκα; Δεν νομίζεις ότι είναι κάπως υπερβολικό;

ΑΓΑΛΜΑ: Δέξου την ανταλλαγή και φύγε.

ΠΑΝΟΣ: Δεν πάω πουθενά. Το κινητό μου αλλιώς κάποιος θα

πεθάνει! Τώρα!

ΡΕΑ: Είσαι έτοιμος να φορτωθείς κι άλλο φόνο καλέ μου; Μπράβο κότσια!

ΠΑΝΟΣ: Κωλώνω νομίζεις; Απαρνήθηκα τα πάντα για τη δημοσιογραφία. Έμεινα άνεργος, δούλεψα σε ό,τι να ναι δουλειές, έκανα φθηνά και τριτοδεύτερα ρεπορτάζ. Περίμενα τη στιγμή που επιτέλους θα αναγνωριστώ. Και να που ήμουν μια φορά στη ζωή μου τυχερός! Δεν την αφήνω με τίποτα τέτοια ευκαιρία.

ΡΕΑ: Θα σου πω κάτι. Η τύχη θα σε βοηθήσει μια φορά, αλλά αυτό δεν λέει και κάτι για την αναγνώρισή σου. Άσε που στην προκειμένη περίπτωση η σταρ είμαι εγώ. Τη μέρα που θα δικάζομαι θα μου πετάνε λουλούδια. Θα γράφουν συνθήματα για μένα. Θα ζητοκραυγάζουν. Θα διαδηλώνουν για την ελευθερία μου. Άρα λάθος πλευρά της ιστορίας έχεις διαλέξει.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ωραία τα λες! Δικηγόρος είσαι;

ΠΑΝΟΣ: Τι προτείνεις;

ΡΕΑ: Να γίνει με τον τρόπο που θέλω εγώ. Αν δεν με καταδώσεις θα σου χαρίσω τη συνέντευξη της ζωής σου. Εδώ και τώρα. Τι λες;

ΠΑΝΟΣ: Δέχομαι! Με έναν όρο.

ΡΕΑ: Ακούω.

ΠΑΝΟΣ: Θέλω να την ελευθερώσεις πρώτα.

ΡΕΑ: Μπα; Σε έπιασε ο πόνος;

ΠΑΝΟΣ: Να μη σε ενδιαφέρει.

ΑΓΑΛΜΑ: Πάνο σε ευχαριστώ. Αλλά δεν χρειάζομαι τη βοήθειά σου ούτε θέλω να με λυπάσαι.

ΠΑΝΟΣ: Τι λες; Εγώ να σε λυπάμαι; Εγώ νιώθω πράγματα για σένα. Θέλω να σου χαρίσω ό,τι σου στέρησαν τόσο καιρό. Αγάπη, ελευθερία, κατανόηση. Άσε που όλοι θα μιλάνε για σένα. Κανάλια, εφημερίδες, μέσα δικτύωσης. Κάθε

σου κουβέντα θα είναι χρυσός. Κάθε σου ανάσα. Ένας άγγελος που γεννήθηκε από την κοιλιά του δράκου. Έτσι θα γράφουν τα πρωτοσέλιδα.

Η Ρέα γελάει ειρωνικά.

ΡΕΑ: Τι ακούμε Χριστέ μου!

ΑΓΑΛΜΑ: Πάνο δεν σε πιστεύω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ούτε εγώ τον πιστεύω.

ΡΕΑ: Πάλι καλά!

ΠΑΝΟΣ: Εσύ πάψε! Δεν σου πέφτει λόγος.

ΡΕΑ: Από πότε;

ΠΑΝΟΣ: Από τώρα!

Ο Πάνος πλησιάζει το άγαλμα.

ΠΑΝΟΣ: Πίστεψε με. Νιώθω πράγματα για σένα. Θέλω να σε βγάλω από εδώ. Θέλω να γνωριστούμε, να φιληθούμε, να ταξιδέψουμε, να χορέψουμε, να κάνουμε έρωτα, να παντρευτούμε αν θες, να κάνουμε παιδιά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ε, αυτό πια είναι ύβρις!

ΡΕΑ: Υποσχέσου της κι άλλα. Λίγα της είπες. Μήπως θα την πας και στο φεγγάρι; Μήπως θα της το αγοράσεις κιόλας με τα λεφτά που θα βγάλεις;

ΠΑΝΟΣ: Σίγουρα πάντως θα την αγαπήσω πιο πολύ από εσένα. Οπότε ελευθέρωσε την. Τώρα!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ελευθέρωσε την. Σε παρακαλώ. Δεν το αντέχει η συνείδησή μου αυτό που γίνεται.

ΡΕΑ: Θα το έκανα ούτως ή άλλως. Με κάθε τίμημα.

Ο Πάνος σηκώνει το όπλο και σημαδεύει πάλι τη Ρέα.

ΠΑΝΟΣ: Μη μιλάς άλλο. Κάνε αυτό που πρέπει.

ΡΕΑ: Κοίταξε με αγάπη μου. Κοίταξε με βαθιά στα μάτια και μην τα κουνήσεις μέχρι να σου πω. Τρία, δύο, ένα. Πάμε!

Η Ρέα κοιτάζει το άγαλμα στα μάτια. Μένουν όλοι ακίνητοι και ακούγεται ο ήχος του ρολογιού να μετράει τα δευτερόλεπτα. Τα φώτα κλείνουν. Μουσική. Τρία λεπτά αργότερα ανοίγουν πάλι τα φώτα. Ο Σωκράτης, η Ρέα και ο Πάνος έχουν γίνει αγάλματα. Η Ξένια έχει ελευθερωθεί. Περιπατάει, κοιτάζει γύρω της, κοιτάζει τα αγάλματα.

ΞΕΝΙΑ: Τι έγινε; Γιατί μαρμαρώσατε;

ΡΕΑ: Γιατί κάθε επιλογή έχει το τίμημά της.

ΞΕΝΙΑ: Γιατί δεν μου το είπες; Αν το ήξερα δεν θα...

ΡΕΑ: Δεν θα ήθελες να ζήσεις; Ποιος δεν θέλει να ζήσει; Μην το ξανασκεφετείς αυτό.

ΠΑΝΟΣ: Τι έχετε κάνει; Βγάλτε με από δω! Δεν μπορώ να κουνηθώ!

Ο Σωκράτης χασμουριέται.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Περίεργα νιώθω. Δεν μπορώ να τεντωθώ. Πέθανα; Ποιοι είστε εσείς; Γιατί φωνάζετε; Στην κόλαση ήρθα;

ΡΕΑ: Ηρέμησε Σωκράτη μου. Δεν πέθανες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Το άγαλμα μιλάει; Ε τότε σίγουρα πέθανα.

ΠΑΝΟΣ: Σκάσε κι εσύ! Δεν πέθανες. Μας έκανε αγάλματα η φίλη σου από εδώ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Αγάλματα; Χα! Χα! Χα! Μάλλον πήρα λάθος τα χάπια μου δεν εξηγείται αλλιώς! Ας ξανακοιμηθώ. Ηουχάστε κι εσείς διάολοι.

ΠΑΝΟΣ: Κοίταξε τη μάνα σου στα μάτια και βγάλε με από εδώ. Το απαιτώ.

ΞΕΝΙΑ: Δεν ξέρω. Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να...

PEA: Ξένια, φύγε. Είσαι ελεύθερη. Θέλω να προσέχεις. Πολύ.
Και να μην με ξεχνάς.

ΞΕΝΙΑ: Έπρεπε να το μου το πεις.

PEA: Αν σου το έλεγα δεν θα με κοιτούσες ποτέ στα μάτια. Σε ξέρω. Φύγε και μην κοιτάξεις πίσω σου. Όποιος κοιτάζει πίσω του χάνει ό,τι πολυτιμότερο έχει. Δεν έμαθες τίποτα από τον Ορφέα και την Ευρυδίκη;

ΠΑΝΟΣ: Μη διανοηθείς και φύγεις!

ΞΕΝΙΑ: Σκέψου ότι για μια στιγμή νόμιζα πως κάτι αληθινό ένιωσες για μένα.

ΠΑΝΟΣ: Ένωσα! Γι αυτό ζήτησα να σε ελευθερώσει. Για να είμαστε μαζί.

PEA: Μην τον πιστεύεις! Για μερικά ευρώ θα έδινε και την ψυχή του. Για μερικά ευρώ ήταν έτοιμος να σκοτώσει. Φύγε καρδιά μου. Πέταξε. Είναι η στιγμή σου. Είναι η ζωή σου. Εγώ δεν θα σε κρατήσω άλλο.

ΞΕΝΙΑ: Δεν φοβάσαι πια;

PEA: Δεν θα πάψω ποτέ να φοβάμαι. Μπορείς να μου καταλογίσεις όλα τα λάθη του κόσμου όμως εγώ νιώθω ότι το χρέος μου σαν μάνα και σαν άνθρωπος το έκανα. Από εδώ και πέρα ξεκινά η δική σου ιστορία. Φύγε.

ΞΕΝΙΑ: Θα έρθω ξανά. Σύντομα.

ΠΑΝΟΣ: Πού πας; Έλα εδώ! Εσύ κι αυτή πρέπει να είστε αγάλματα όχι εγώ. Εγώ δεν πείραξα κανέναν. Μη φεύγεις. Σε ικετεύω. Έλα να αλλάξουμε θέσεις και θα βρω τρόπο να είμαστε και οι δύο ελεύθεροι. Να είμαστε μαζί. Σ' αγαπάω!

PEA: Οι άνθρωποι με τους ανθρώπους και οι πέτρες με τις πέτρες. Αυτό είναι το σωστό. Άστην να φύγει.

ΠΑΝΟΣ: Έλα πίσω! Δεν γίνεται να με αφήσεις. Η Ξένια αποχωρεί σιωπηλά από τη σκηνή και δεν κοιτάζει πίσω της.

PEA: Και τώρα; Είσαι έτοιμος να σου δώσω τη συνέντευξη της ζωής σου; Έχουμε πάρα πολύ χρόνο. Λοιπόν...

Κλείνουν τα φώτα. Ακούμε τη φωνή της Ρέας να χάνεται. Μουσική.

Χρήστος Κιούσης

Ο Χρήστος Κιούσης γεννήθηκε στην Πάτρα. Φοίτησε στην Α.ΣΟ.Ε.Ε. (νυν Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθήνας) και στο διετές Μεταπτυχιακό Τμήμα της σχολής από όπου απέκτησε Master στα Οικονομικά. Εργάστηκε για δεκαπέντε έτη σε μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες (LOREAL, Όμιλος Βαρδινογιάννη, Procter & Gamble, AVON) ως αναλυτής και οικονομικός διευθυντής. Το 2004 στράφηκε στο Δημόσιο Τομέα (ΔΕΗ)) για να βρει το χρόνο να ασχοληθεί πιο συστηματικά με τις δυο νεανικές του αγάτες, τη Συγγραφή και την Ψυχολογία. Σπούδασε Συμβουλευτική Ψυχικής Υγείας (ΚΕΨΣ, 2013-2016) και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Σχισιακή Ψυχανάλυση (ΙΣΟΨ, 2016-2019), ενώ παράλληλα προσφέρει εθελοντική εργασία ως συντονιστής σε ομάδες αυτοβοήθειας για άτομα με διαταραχές διάθεσης (ΜΑΖΙ, 2015-). Το 2021 συνταξιοδοτήθηκε από την ΔΕΗ Α.Ε. Ετοιμάζει δύο συλλογές με ποιήματα και Παράξενες Ιστορίες, ενώ έχει γράψει και ένα θεατρικό έργο.

Ευαγγελία Τσιγάρα

Η Ευαγγελία Τσιγάρα γεννήθηκε στη Λάρισα το 1992. Είναι οικονομολόγος και εργάζεται ως σύμβουλος πωλήσεων στον τομέα των τηλεπικοινωνιών. Γράφει για τη ζωή, σχεδόν όλη της τη ζωή. Γράφει για τα αστεία και τα σοβαρά που διατρέχουν την ανθρώπινη ύπαρξη και την κοινωνία. Έχει εκδώσει ένα μυθιστόρημα, ενώ κείμενα της έχουν συμπεριληφθεί σε συλλογικά έργα. Το καλοκαίρι του 2023 απέσπασε το 1ο βραβείο στο 2ο διαγωνισμό πρωτότυπου μονολόγου επί σκηνής της Ένωσης Σεναριογράφων Ελλάδος. Είναι ερασιτέχνης κωμικός και το μότο της είναι “Η ζωή είναι σα να ψάχνεις το κινητό σου. Τις περισσότερες φορές είναι στο χέρι σου”

ISBN 978-618-5386-39-9

9 786185 386399